

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ВЪЛШЕБНА НОЩ

Част 1 от „Фрайди Харбър“

Превод от английски: Диана Райкова, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

*Мили Дядо Коледа,
Тази година искам само едно нещо.
Майка.
Моля те, не забравяй, че сега живея във
Фрайдей Харбър.
Благодаря.*

С обич, Холи

ПЪРВА ГЛАВА

До смъртта на сестра си Майк Нолан се беше отнасял към племенницата си Холи с обичайното небрежно внимание на неженен вуйчо. Беше я виждал по време на случайните празнични събирания и никога не пропускаше да ѝ купи нещо за Коледа, или за рождения ѝ ден. Най-често картички. Дотук се простираше общуването му с Холи и то бе напълно достатъчно.

Но всичко се промени през една дъждовна априлска нощ, когато Виктория беше убита в автомобилна катастрофа на междущатско шосе 95. И тъй като сестра му никога не беше споменавала за завещание или какви планове има за бъдещето на дъщеря си, Марк нямаше представа какво да прави с шестгодишната Холи. В картинката нямаше баща. Виктория така и не беше казала кой е той дори пред най-близките си приятелки. А Марк бе напълно сигурен, че бащата на Холи дори не подозира за нейното съществуване.

Когато Виктория отначало се премести в Сиатъл, тя се мъкнеше с една бохемска тайфа музиканти и творци. Това бе довело до поредица от краткотрайни връзки покрай всичките му там шумни артистични купони, за които Виктория беше мечтала. Най-накрая обаче ѝ се наложи да признае, че проблемът за личната реализация трябва да бъде уравновесен с редовна заплата.

Беше кандидатствала за работа в една софтуерна компания и я назначиха в отдел „Човешки ресурси“ с прилично възнаграждение и отлична осигуровка. За съжаление точно тогава Виктория установи, че е бременна.

— За всички ще е по-добре, ако не го намесваме — каза тя на Марк, когато той попита кой е.

— Трябва ти помощ — възрази Марк. — Най-малкото трябва да плаща издръжка. Гледането на дете не е евтино.

— Мога да се справя и сама.

— Вики... да си самотен родител не е нещо, което бих пожелал на когото и да било...

— Теб всяка възможна представа за отглеждане на дете те води до притеснения — беше казала Виктория. — Което е разбираемо, като се има предвид нашето собствено минало. Но аз искам това дете. И ще се справя добре.

Наистина се беше справила. Сестра му излезе отговорен родител, търпелива и мила с единственото си дете, грижовна, без да проявява прекален контрол. Един бог знае откъде се бяха взели у нея такива майчински умения. Сигурно беше инстинктивно, тъй като Виктория със сигурност не ги беше научила от собствените си родители.

Марк знаеше без капка съмнение, че самият той не притежава такива инстинкти. Затова изпадна в пълен шок, когато осъзна, че не само е загубил сестра си, но и се е сдобил с дъщеря.

Изобщо не му бе минавало през ума, че някога може да се окаже настойник на Холи. Познаваше собствените си способности за повечето неща и имаше представа какво може да направи в ситуации, в които още не бе попадал. Но това... да се грижи за дете... му идваше в повече.

Ако Холи беше момче, може би имаше известен шанс. Момчетата изобщо не бяха трудни за разбиране. Целият женски пол, от друга страна, бе пълна загадка. Марк отдавна беше установил, че жените са сложни същества. Казваха неща от рода на: „Щом още не си разбрал, не възнамерявам да ти кажа“. Никога не поръчваха десерт за себе си, а когато те удостояха с честта да поискат мнението ти какво да си облекат, винаги обличаха точно обратното на това, което си казал. Макар че никога не би дръзнал да твърди, че познава жените, Марк ги обожаваше: тяхната измамливост, изненадите им, объркващата смяна на настроенията им.

Но да се грижиш за момиче... Исусе, не! Залозите бяха прекалено високи. А и нямаше откъде да вземе достатъчно добър пример. Да отглеждаш дъщеря в коварната, пълна с опасности среда на общество, което поставя всевъзможни капани... Не, господ знаеше, че не го бива за това.

Марк и сестра му бяха отгледани от родители, чиято версия за брак беше война на изтощение, в която децата бяха използвани като залози. В резултат на това тримата братя Нолан — Марк, Сам и Алекс, нямаха нищо против идеята да вървят по отделни пътища, докато пораснат. Виктория, от друга страна, жадуваше за отношения, каквито

в нейното семейство никога не бе имало. Тя най-после ги бе намерила в лицето на Холи и това я караше да се чувства щастлива.

Но едно погрешно завиване на волана, участък мокър път, един миг на невнимание — и животът на Виктория се оказа преждевременно приключил.

Сестра им бе оставила запечатано писмо, адресирано до Марк, пъхнато в една папка заедно със завещанието.

Нямам друг избор, освен теб — беше написала тя. — Холи изобщо не познава Сам и Алекс. Пиша това, надявайки се, че никога няма да го прочетеш, но ако го четеш... погрижи се за дъщеря ми, Марк. Помогни ѝ. Тя има нужда от теб. Предполагам колко объркваща трябва да изглежда тази отговорност. Съжалявам. Знам, че не си ме молил за това. Но ти можеш да го направиш. Ще научиш всичко.

Започни с това да я обичаш. Останалото ще си дойде само.

* * *

— Наистина ли ще я вземеш? — попита го Сам в деня на погребението, след помена в къщата на Виктория. Беше зловещо да вижда всичко по начина, по който сестра им го беше оставила, книгите на библиотечните рафтове, чифт обувки — небрежно захвърлени на пода в килера, гилза червило на рафта в банята.

— Разбира се, че ще я взема — отвърна Марк. — Какво друго мога да направя?

— Съществува Алекс. Той е женен. Защо Вики не е оставила Холи на него и на Дарси?

Марк го изгледа красноречиво. Бракът на най-малкия им брат беше като нападнат от вирус компютър — нямаше начин да го отвориш безопасно и той си включваше програмите, които изглеждат безобидно, но изпълняват какви ли не зловредни функции.

— Ти би ли си оставил детето на тях? — попита той.

Сам бавно поклати глава.

— Предполагам, че не.

— Тогава аз и ти сме всичко, което има Холи.

Сам го погледна внимателно.

— Ти си посоченият, не аз. Има причина, поради която Вики не е избрала мен. Не ставам за деца.

— Но все пак си вуйчо на Холи.

— Да, вуйчо. Отговорностите ми се ограничават до това да подхвърлям шеги за функциите на тялото и да пия много бира на семейните сбирки. Не ме бива за бащичко.

— Нито пък мен — въздъхна Марк мрачно. — Но трябва да опитаме. Освен ако ти не искаш да я вземеш и да се грижиш за нея.

Като се мръщеше, Сам разтърка лицето си с ръце.

— А как го приема Шелби?

Марк поклати глава при споменаването на приятелката му, интериорен дизайнер, с която се бе запознал при декорирането на скъпата къща на един негов приятел на Грифин бей.

— Обзалагам се, че ще се съгласи. Но не се каня да я моля за помощ. Това си е моя отговорност. И твоя.

— Може и да съм в състояние да я гледам понякога, но не разчитай на много помощ — вкарал съм всичко, каквото имам, в лозето.

— Направи точно това, което ти казах да не правиш, гений.

Очите на Сам, същите синьо-зелени очи като неговите, се присвиха.

— Ако бях слушал съветите ти, щях да правя твоите грешки, а не моите. — Той направи пауза. — Къде държи Вики алкохола?

— В кухненския килер. — Марк отиде до един шкаф, извади две чаши и ги напълни с лед.

Сам започна да рови из килера.

— Странно е... да прием от нейните напитки, когато тя е... мъртва.

— Тя първа щеше да ни каже да продължим напред.

— Може би е вярно. — Сам се приближи до масата с бутилка уиски. — Имала ли е застраховка „Живот“?

Марк поклати глава.

— Изтекла е.

Сам го погледна разтревожено.

— Предполагам, че се каниш да обявиш къщата ѝ за продан?

— Да. Макар да имам чувството, че няма да получим кой знае колко за нея на този пазар. — Марк побутна една чаша към него. — Не

пречи — каза той.

— Не се тревожи. — Сам не спря да налива, докато не напълни чашите щедро.

Те седнаха един срещу друг, вдигнаха питиетата си в мълчаливост и пиха. Питието беше хубаво, докато се спускаше гладко по гърлото на Марк, изпращайки мек огън в гърдите му.

Той усети, че му е неочаквано приятно в компанията на брат му. Изглежда свадите от детството — боят, малките предателства — се бяха махнали от пътя им. Сега бяха възрастни, с потенциал за приятелство, което никога не бе съществувало, докато родителите им бяха още живи.

С Алекс, обаче, човек никога не можеше да се сближи, независимо дали го харесваше или не. Алекс и жена му Дарси бяха дошли на погребението, останаха на помена петнайсетина минути и си тръгнаха, без да разменят дума с някого.

— Вече са си тръгнали? — невярващо попита Марк, когато установи отсъствието им.

— Ако си искал да останат по-дълго — каза Сам, — трябваше да направиш помена в Нордстром.

Няма съмнение, че хората се питаха как трима братя могат да живеят на един остров с приблизително осем хиляди жители и да са толкова отчуждени. Алекс живееше със съпругата си в пристанището Рош от западната страна. Когато не се занимаваше с бизнеса си, влачеше Дарси по светски събития в Сиатъл. Марк, от своя страна, имаше малък бизнес за печене на кафе, който бе основал във Фрайдей Харбър. А Сам, който киснеше вечно на лозето си и се занимаваше с лозите, се чувстваше по-дълбоко свързан с природата, отколкото с хората.

Единственото общо помежду им беше любовта им към остров Сан Хуан. Той представляваше част от архипелаг, състоящ се от повече от двеста острова, някои от тях заобиколени от сушата на Вашингтонските окръзи Уотком и Скагит. Братята Нолан бяха прекарвали детството си в природно защитената планина Олимпик, място, опазено до голяма степен от сивотата на останалата част от Северозападното тихоокеанско крайбрежие.

Момчетата бяха израснали с влажния океански въздух, с вечно покрити с тиня и кал боси крака. Те бяха дарени с влажни лавандулово

лилави утрини, сухи сини дни и най-красивите залези на земята. Нищо не можеше да се сравни с гледката на бекасите, преследващи вълните, или плешивите орли, които пикираха остро в преследване на плячка. Или танца на косатките, гмуркането на гладките им тела.

Братята бяха пребродили всеки сантиметър от острова, изгризаните от вятъра склонове над морския бряг, мрачните колони на гъстите гори и тучните ливади с овощни дръвчета и диви цветя със съблазнителни имена: шоколадова лилия, иглика, морски руменец. Нямаше на света съчетание от вода, пясък и небе, което да е в толкова идеални пропорции.

Макар да бяха отишли в колеж и да се бяха опитали да живеят на други места, островът винаги ги мамеше обратно.

Дори Алекс, при цялата си неимоверна амбиция, се беше върнал. Беше от онзи тип живот, при който познаваш местните фермери, които отглеждат продуктите, които ядеш, и момчето, което вари сапуна, с който се миеш, и си на „ти“ със собствениците на ресторантите, в които се отбиваш да хапнеш. Можеш да се качиш на автостоп без страх, стига само да махнеш на някого, и той ще спре да те вземе.

Виктория беше единствената в семейството, която намери нещо, заради което сметна, че си струва да напусне острова. Беше се влюбила в стъклените върхове и долини на Сиатъл, в градските кафенета и култура, в изисканите, елегантни ресторанти, които изкушават вкуса, в объркващия сетивата лабиринт на Пайк плейс маркет.

На един коментар на Сам, че всички в града прекалено много говорят и мислят, Виктория отвърна, че Сиатъл я е направил по-умна.

— Аз нямам нужда да бъда по-умен — каза Сам. — Колкото си по-умен, толкова повече причини имаш да си отчаян.

— Това показва защо ние, Нолан, сме с такъв висок дух — каза Марк на Виктория и я накара да се разсмее.

— Не и Алекс, обаче — възрази тя, изтрезнявайки след малко. — Не мисля, че Алекс е бил и една минута щастлив в този живот.

— Алекс не иска щастие — отвърна Марк. — Той си е добре със заместител.

Връщайки се към настоящето, Марк се запита какво ли би казала сестра му, ако знаеше, че той се кани да отглежда Холи на остров Сан

Хуан. Не беше осъзнал, че е изрекъл гласно мисълта си, докато не последва отговорът на Сам.

— Да не мислиш, че щеше да се изненада? Вик знаеше, че никога няма да напуснеш острова. Бизнесът ти с кафе е тук, домът ти, приятелите ти. Сигурен съм, че е знаела, че ще отведеш Холи във Фрайдей Харбър, ако нещо се случи с нея.

Марк кимна, чувстваше се празен и мрачен. Не можеше да игнорира за дълго мисълта какво означава за детето тази загуба.

— Тя днес каза ли нещо? — попита Сам. — Не съм чул и звук от нея.

След като ѝ съобщиха за смъртта на майка ѝ, Холи беше млъкнала, на въпросите отговаряше единствено с кимане и поклащане на глава. Изражението ѝ бе далечно, отнесено, беше се оттеглила в своя си вътрешен свят, където не допускаше никого. След смъртта на Виктория Марк беше отишъл от болницата право в къщата на сестра си, където една детегледачка се грижеше за малкото момиченце. Беше съобщил новината на племенницата си на сутринта и оттогава тя практически бе останала на неговите ръце.

— Нищо — промърмори след малко Марк. — Ако днес не започне да говори, ще я заведа на педиатър. — Той изпусна една накъсана въздишка, преди да добави: — Дори не знам кой е педиатърът ѝ.

— На хладилника има списък — каза Сам. — Написани са няколко телефонни номера, включително този на лекаря на Холи. Предполагам, че Вики ги е написала, в случай, че на детегледачката ѝ потрябват спешно.

— И това е нещо.

Връщайки се на масата, Марк отпи дълга глътка уиски.

— Има нещо, за което трябва да поговоря с теб. Като си помисля, да живея с Холи в апартамента ми във Фрайдей Харбър, няма да е много удобно. Има само една спалня, а и няма двор за нея, където да играе.

— Да не би да си решил да го продаваш?

— Може би да го отдам под наем?

— И къде ще отидеш тогава?

Марк направи дълга, замислена пауза.

— Ти имаш много стаи.

Очите на Сам се разшириха.

— Не, нямам.

Две години преди това Сам бе купил петнайсет акра на Фолс бей в преследване на дълго лелеяната си мечта да основе своя собствена винарска изба. Имотът, с добре дренираните си пясъци, чакълеста почва и прохладен климат, беше идеален за лозе. Заедно със земята вървеше и една подобна на пещера, разнебитена викторианска селска къща със заобикаляща я веранда, многобройни еркерна прозорци, голяма ъглова кула и разноцветни слюдени плочки.

„Хубава къща“ бе малко пресилен термин за постройка, в която всичко скърца, криви се и вечно капе. Предишните обитатели бяха оставили своя отпечатък върху къщата с разполагането на баните на непредвидени за това места, с облицованите с тънка дървена ламперия стени и плитки шкафове с плъзгащи се врати с безброй рафтове от черешово дърво и корнизи, боядисани с евтина бяла боя. Оригиналните твърди подове бяха покрити с линолеум или мъхести килими.

Но къщата имаше три неща, които си заслужаваха: разполагаше с повече от достатъчно стаи за двама неженени мъже и шестгодишно дете, голям двор и овощна градина, а районът, в който се намираше във Фолс бей, беше един от най-любимите на Марк на острова.

— Какво губиш, ако ни пуснеш да живеем с теб? Няма да ти се месим в нищо. — *Ние. Нас.* Местоимения, които очевидно щяха да заместят „аз-а“ в повечето от изреченията на Марк отсега нататък.

— Шегуваш се, нали? Знаеш ли какво представлява животът на необвързани мъже с деца? Изпускаш всички страхотни жени, защото никоя от тях не иска да се превръща в детегледачка и да отглежда чуждо дете. А дори и ако по някакво невероятно чудо успееш да намериш някоя гореща мадама, няма да можеш да я задържиш за дълго. Край на спонтанните уикенди в Портланд или Ванкувър, край на дивия секс, край на спането до обяд. Завинаги.

— Че ти и сега не правиш нищо от това — изтъкна Марк. — Прекарваш цялото си време в лозята.

— Въпросът е, че това е мой избор. Но когато има дете, не можеш да избираш. Докато приятелчетата ти пресушават бира след бира и гледат мач, ти обикаляш бакалията и търсиш препарати за почистване на петна и крекери с подаръци вътре.

— Това не трае вечно.

— Не, разбира се, само останалата част от младостта ми. — Сам наведе глава над масата, сякаш искаше да я блъсне в плота, после подпря чело на ръката си.

— Как ще определиш младостта си, Сам? Защото оттук, където съм седнал, изглежда, че младостта ти е преминала преди няколко години.

Сам остана неподвижен известно време, след това произнесе със заглушен глас:

— Имах планове за трийсетата си година и никой от тях не включваше деца.

— Моите също.

— Не съм готов за това.

— Нито пък аз. Точно затова се нуждая от помощта ти. — Марк изпусна една напрегната въздишка. — Сам, да съм те молил някога за нещо?

— Никога. Но трябва ли да започнеш сега?

Марк се опита да придаде на тона си убедителност.

— Помисли за това по този начин... ще започнем полекичка. Ще станем екскурзоводите на Холи в живота. Сговорчиви екскурзоводи, които никога не прибягват до гадости като „заслужени наказания“ или „защото аз ти казвам така“. Аз вече приех мисълта, че няма да свърша най-добрата работа, отглеждайки дете... но за разлика от баща ни, грешките ми ще са доброкачествени. Няма да я пляскам, когато не си е изчистила стаята. Няма да я карам да яде целина, ако не обича. Няма да имам нищо против игрите. И се надявам тя да си изгради приличен мироглед и когато порасне да си намери работа и да може да се издържа. Само един господ знае как ще го направим, но ще е хиляди пъти по-добре, отколкото да я изпратим да я гледат чужди хора. Или още по-лошо: други наши роднини.

От устата на Сам се откъснаха няколко глухи ругатни. Както Марк се бе надявал, неговото вродено чувство за справедливост бе събудило доброто в брат му.

— Хубаво. — Той се надигна и се отпусна отново с въздишка, като повтори: — Хубаво. Само че имам условия. Започвам с това, че искам наема от апартамента ти, когато започнеш да го даваш под наем.

— Става.

— И ще ми трябва помощта ти, за да стегнем къщата.

Марк го изгледа предпазливо.

— Не ме бива особено в ремонтните дейности. Мога да правя основното, но...

— Достатъчно е. А ако оправиш подовете, това ще е балсам за душата ми. — Сега, след като Сам имаше уверение за парите от наема и безплатния труд, враждебността му до голяма степен избледня. — Ще се опитаме да изкараме няколко месеца. Но ако не ме устройва, ще трябва да се преместиш с хлапето някъде другаде.

— Шест месеца.

— Четири.

— Шест.

— Добре, по дяволите! Шест месеца. — Сам си наля още уиски. — Мили боже! — промърмори той. — Трима Нолан под един покрив. Истинска бомба със закъснител.

— Бомбата вече избухна — каза Марк рязко и щеше да каже още нещо, но чу в коридора нечий тихи стъпки.

На прага на кухнята застана Холи. Беше се измъкнала от леглото и стоеше тук с объркано, сънено изражение. Малко бежанче, облечено в розова пижамка, босите му крачета изглеждаха трогателни на студените тъмни плочки.

— Какво има, скъпа? — попита я Марк нежно, докато отиваше към нея. Той я вдигна — тя не тежеше повече от двацет килограма — и уви ръчички около врата му като майmunка. — Не можеш ли да спиш? — Кръглата ѝ главица на рамото му, уханието ѝ на постели и ягодов шампоан го изпълниха с размекваща нежност.

Той бе единственото, което тя имаше.

Просто започни с това да я обичаш...

Това щеше да е лесната част. Притесняваше се за останалото.

— Ще дойда да те сложа в леглото и да те завия, пчеличке — каза Марк. — Трябва да спиш. Очаква ни много работа.

Сам го последва, когато той отиде да занесе Холи в стаята ѝ.

Леглото беше снабдено с табла откъм главата, на която Виктория бе закачила платнени пеперуди с тънки прозрачни крила. Като остави момиченцето на матрака, Марк дръпна завивката до брадичката ѝ и седна откроя. Холи мълчеше и не реагираше.

Марк погледна в отнесените ѝ сини очи, махна косата от челото ѝ. Щеше да направи всичко за нея. Силата на собствените му емоции го изненада. Не можеше да замести онова, което Холи бе загубила. Не би могъл да ѝ даде живота, който би имала. Но щеше да се грижи за нея. Нямаше да я изостави.

Всички тези мисли, а и други, нахлуха в съзнанието му. Но той произнесе само:

— Искаш ли да ти разкажа приказка за лека нощ?

Холи кимна и погледът ѝ се отмести към Сам, който се бе облегнал на касата на вратата.

— Имало едно време... — започна Марк — три мечки.

— Двама вуйчовци мечоци — добави Сам от прага с някакво неясно смирение в гласа — и едно малко мече.

Марк се усмихна едва-едва, без да спира да гали косицата на Холи.

— Всички те живеели в една голяма къща край морето...

ВТОРА ГЛАВА

Звънчето на вратата на магазина иззвъня, когато мъжът от мечтите на Маги влезе. Или по-точно: мъжът от нечия друга реалност, тъй като държеше ръката на малко момиченце, което трябва да беше дъщеря му. Докато детето бързо изтича да погледа една голяма въртележка, която се въртеше бавно в ъгъла на магазина за играчки, баща му прекрачи вътре.

Полегатата септемврийска светлина се плъзна над късата тъмна подстрижка с леко извити крайчета отдолу на тила. Когато мина под провесеното от тавана украшение от движещи се пръчици и пластинки, мъжът леко наклони глава, за да не го закачи. Движеше се като спортист, отпуснато, но едновременно с това енергично, създавайки впечатлението, че ако неочаквано хвърлиш нещо по него, ще го хване без никакво колебание.

Усетил безпомощния интерес на Маги, той погледна в нейната посока. Имаше силно, изсечено лице, въздействаща с грубата си мъжественост осанка и толкова сини очи, че човек ги забелязваше от другия край на магазина. Макар да бе висок и впечатляващ, в него не се усещаше самодоволство... само спокойна, авторитетна увереност. Заради следобедната сянка и износените, почти дрипави джинси, той изглеждаше малко развлечен и много секси.

Беше мъж, когото харесват.

Откъсвайки погледа си от него, Маги припряно вдигна едно дървено тъкачно станче. После с изключително внимание опъна наново няколко еластични нишки.

Като пхна ръце в джобовете си, мъжът отиде при дъщеря си. Заинтересува се от влакчето, което обикаляше около целия магазин, релсите му бяха разположени върху една полица близо до тавана.

След отварянето на „Вълшебното огледало“ преди три месеца, бизнесът бе потръгнал добре. Масите бяха отрупани със старомодни играчки: бинокли, ръчно направени топки йо-йо, дървени колички, препарирани животни, хвърчила.

— Това е Марк Нолан с племенницата си Холи — обърна се към Маги Елизабет, една от служителките в магазина. Елизабет беше пенсионерка, но идваше да работи на половин ден. Беше общителна жена, която като че ли познаваше всички, които живееха на остров Сан Хуан. Маги, която се бе преместила тук от Билингъм в началото на лятото, откриваше в лицето на Елизабет неоченим източник на информация.

Елизабет познаваше клиентите, семейните им истории и личните им вкусове, и помнеше имената на внуците на всички.

— Не приближава ли скоро рожденият ден на Закъри? — случваше се да попита тя някоя приятелка, която тършува из магазина. Или пък: — Чух, че бедната малка Мадисън е нещо потисната — имаме няколко нови книги, идеални са за четене в леглото.

Когато Елизабет беше на смяна, нямаше случай, в който някой да влезе в магазина и да не купи нещо. Случваше се понякога Елизабет да телефонира на клиенти, щом получеха нещо ново, което тя предполагаше, че ще ги заинтересува. Когато живееш на остров, няма по-ефикасна реклама от препоръката от познат.

Очите на Маги леко се разшириха:

— Племенница?

— Да, Марк се грижи за нея. Майка ѝ загина в автомобилна катастрофа преди шест месеца, горкото сираче. Марк я взе от Сиатъл и сега живеят в лозето „Рейншедоу“ в къщата на брат му Сам. Нямам представа как тези двамата успяват да се грижат сами за момиченцето, но явно се справят.

— И двамата ли са неженени? — Въпрос, който не ѝ беше работа да задава, но той просто се изплъзна от устата ѝ, преди да го осъзнае.

Елизабет кимна.

— Имат още един брат, Алекс, който е семеен, но подочух, че имали проблеми. — Тя хвърли съжалителен поглед към Холи. — Момиченцето има нужда от жена около себе си. Мисля, че това е една от причините да не иска да говори.

Челото на Маги се свъси.

— Имаш предвид с непознати?

— С всички. От катастрофата насам.

— О-о-о... — прошепна Маги. — Един от племенниците ми не искаше да говори, когато тръгна в началното училище. Но говореше

вкъщи с родителите си.

Елизабет поклати тъжно глава.

— Доколкото знам, Холи си мълчи през цялото време. — Тя сложи една розова конична шапка с воал върху белите си къдрици, които танцуваха като антенки на пеперуда, и я завърза с ластик под брадичката си. — Надяват се да излезе скоро от това състояние. Докторът ги посъветвал да не я притискат.

Като взе един скиптър, завършващ отгоре с блестяща звезда, Елизабет се върна в стаята за партита, където се провеждаше един рожден ден.

— Време е за тортата, Ваше височество! — обяви тя и бе възнаградена с пронизителни писъци, преди вратата да се затвори зад гърба ѝ.

След като издаде касовата бележка на един клиент, който бе купил препариран заек и книжка с картинки, Маги огледа магазина, докато не намери Нолан отново.

Детето гледаше една вълшебна къщичка, прикрепена към стената. Маги я бе направила сама, декорирайки покрива със сух мъх и оцветени в златисто капачки от бутилки. Кръглата вратичка бе изработена от кутийката на счупен джобен часовник. Изправена на пръсти, Холи се взираше през малкото прозорче.

Маги излезе бързо иззад тезгяха и се приближи към нея, без да ѝ убягва лекото сковаване на гърба на момиченцето.

— Знаеш ли какво е това? — попита тя детето тихо.

Холи поклати тава, без да се обръща към нея.

— Повечето хора си мислят, че е кукленска къщичка, но не е така. Тя е вълшебна къщичка.

Едва тогава Холи се изви и прокара поглед по нея — от гуменките до къдравата червена коса.

Маги изпита неочакван прилив на нежност, докато двете се изучаваха една друга. Тя видя деликатната сериозност, която вече не вярваше в устойчивостта на нищо. И усети, че въпреки всичко Холи продължава да обитава ъгълчетата на своето детство, готова да бъде изкушена от намека за нещо, което напомня за магия.

— Вълшебницата, която живее тук, винаги изчезва през деня — каза Маги. — Но нощем се връща. Сигурна съм, че няма да има нищо против, ако ти разреши да надникнеш вътре. Искаш ли?

Холи кимна.

Маги внимателно се протегна към закопчалката отстрани на къщичката и я разкопча. Цялата предна част се залюля и се отвори, разкривайки три малки обзаведени стаи, съдържащи легло, което бе направено от клонки... украсена чаша за еспreso, която трябваше да играе ролята на вана... маса, оформена като гъба и коркова запушалка от вино вместо стол.

Маги се зарадва, когато по лицето на Холи се разля колеблива усмивка и разкри трогателната липса на зъбче в долната редичка.

— Тази вълшебница няма име — продължи Маги доверително и вдигна фасадата. — Имам предвид — няма човешко име. Само вълшебно, което — разбира се — хората не могат да произнесат. Затова се опитвам да измисля как да я наричам. Когато реша, ще изпиша името с боя върху предната врата. Може би Левъндър^[1]. Или Роуз^[2]. Харесва ли ти някое от тях?

Холи поклати глава и прехапа устни, загледана замечтано в къщичката.

— Ако ти се сецаш за някое име — каза ѝ Маги, — можеш да ми го напишеш ей тук.

В този момент към тях се присъедини вуйчото на Холи, обгръщайки грижовно крехкото ѝ рамо.

— Наред ли е всичко, миличка?

Привлекателен глас, тъмен, напомнящ бавен тътен. Но в погледа, който хвърли на Маги, просветна предупредителен блясък. Тя отстъпи крачка, когато се оказа лице в лице с високия над метър и осемдесет безкомпромисен мъж. Марк Нолан не беше точно красив, но дръзките му черти и матовата му кожа правеха красотата неуместна. Един малък белег високо на бузата му във формата на полумесец, сребреец на светлината от прозореца, му придаваше лек намек за грубост. А очите... рядък нюанс на синьо-зелено, като океана в брошура за пътешествия в тропиците. Изглеждаше опасен по някакъв начин, което вече бе проличало. Той беше грешката, за която човек никога нямаше да съжалява напълно, че прави.

Тя успя да изобрази неутрална усмивка.

— Здравейте. Аз съм Маги Конрой. Магазинът е мой.

Нолан не си даде труд да каже собственото си име. Забелязвайки интереса на племенницата си към вълшебната къщичка, той попита:

— Продава ли се?

— Съжалявам, не. Тя е част от декорацията на магазина. — И като погледна надолу към малкото момиченце, Маги добави: — Но не е трудно да се изработи. Ако искаш, можеш да ми нарисуваш как си я представяш и да ми я донесеш, а аз ще ти помогна да я направим двете заедно.

Тя клекна и приближи лице до това на момиченцето.

— Човек никога не знае дали някоя вълшебница няма да дойде да живее в нея. Единственото, което можеш да направиш, е да чакаш и да стискаш палци.

— Аз не мисля... — започна Марк Нолан, но изведнъж млъкна, когато Холи се усмихна и се протегна да докосне едната от кристалните обици, които висяха на ушите на Маги, карайки я да се залюлее.

Нещо в момиченцето, във вързаната накриво опашка и изпълнения с копнеж поглед достигна до най-дълбоките слоеве на душата ѝ. Маги изпита сладко, почти болезнено пробождаване в гърдите, докато двете се гледаха.

Разбирам те — искаше ѝ се да каже. — *И аз загубих някого.* Нямаше правила как да се справиш със смъртта на човек, когото обичаш. Трябва да приемеш и да се примириш, че загубата винаги ще те съпътства, като бележка за напомняне, забодена от вътрешната страна на сакото. Но все още съществуваха възможности за щастие. Дори за радост. Маги не си позволяваше да се съмнява.

— Искаш ли да разгледаш една книжка за вълшебници? — попита тя и видя нетърпение да озарява личицето на детето.

Когато се изправи, тя усети как малката ръчица докосва леко нейната и пръстите ѝ се склучиха около доверчивото юмруче.

Осмели се да погледне към Марк Нолан и видя, че лицето му е безизразно, недружелюбният му поглед пронизваше сплетените им ръце. Тя почувства, че това го е изненадало, тази готовност от страна на Холи да подаде ръка на една напълно непозната. Но тъй като той не възрази, тя помъкна детето със себе си в дъното на магазина.

— Секцията с книгите... е тук — каза Маги. Те отидоха до една масичка като за деца и няколко столчета. Докато Холи седеше, Маги измъкна един тежък, богато илюстриран том от етажерката. — Ето я — обяви тя весело. — Тук има всичко, което човек би искал да разбере за

вълшебниците. — Книгата беше с красиви илюстрации, а някои от страниците при разгръщане можеха да стават триизмерни. Маги седна на малкото столче до Холи и отвори книгата.

Нолан стоеше наблизко, правеше се, че проверява съобщенията на клетъчния си телефон, но Маги бе сигурна в тайния му интерес. Въпреки, че му се искаше да я остави да си говори с племенницата му, той не би позволил това да стане, без да ги надзирава.

Маги и Холи сведоха глави над раздела „Какво правят вълшебниците по цял ден“, показвайки ги как съшиват дъгата като дълги разноцветни ивици, как се грижат за градините си, как правят чаени партита с пеперудите и калинките.

С угълчето на околото си Маги видя, че Марк Нолан е извадил едно от запечатаните копия от рафта и го е сложил в кошницата за пазаруване. Тя не можеше да не забележи твърдите, жилави очертания на тялото му, гъвкавите мускули под стария деним и избелялата сива фланелка.

Както и да изкарваше прехраната си, Нолан се обличаше като момче от работническата класа, с изтъркани обувки и приличен, но съвсем не биещ на очи ръчен часовник. Това бе едно от нещата, които Маги харесваше у островитяните или санхуановците, както те сами се наричаха.

Човек никога не можеше да каже кой е милионер и кой земеделец.

Една възрастна жена се приближи към касата и Маги побутна книгата към Холи.

— Трябва да помогна мъничко — каза ѝ тя. — Можеш да я разглеждаш колкото искаш.

Холи кимна и леко разгърна крайчеца на триизмерната дъга е пръсти.

Маги отиде зад щанда и погледна сивокосата жена със стилна прическа и очила с дебели стъкла.

— Бих искала да ми опаковате това за подарък — каза клиентката и побутна шарено дървено влакче, сложено върху щанда.

— Страхотен комплект — усмихна ѝ се Маги. — Можете да подредите релсите по четири различни начина. А след това да добавите и въртящия се мост. Той има малки портички, които автоматично се отварят и се затварят.

— Наистина?! А може би трябва да взема един такъв още сега.

— Нека ви покажа един. Имаме го на витрината точно отпред...

— Когато Маги поведе жената към масичката с влакчето, видя, че Холи и вуйчо ѝ са се махнали от секцията с книгите и се разхождат между поставките с вълшебни крила по стената. Нолан вдигна детето, за да вижда по-добре. Маги усети как стомахът ѝ се свива при вида на добре очертаните мускули на мъжа под сивата фланелка.

Откъсна с усилие очи от него и насочи отново вниманието си към комплекта с влакчето. Докато се занимаваше с него, клиентката видя изписаната на стената отзад фраза.

— Колко хубав цитат — каза тя. — От някое стихотворение ли е?

— „Пинк Флойд“ — обади се Нолан и сложи на щанда пълната пазарска кошница. — От албума „Да се научиш да летиш“.

Когато Маги срещна очите му, усети, че се изчервява от върха на главата до пръстите на краката.

— Харесвате ли „Пинк Флойд“?

Той се усмихна леко.

— Харесвах ги в гимназията. По време на периода, когато се обличах в бяло и черно заради емоционалната си изолация.

— Спомням си този период — обади се възрастната жена. — Родителите ти искаха да се обадят на губернатора и да те запишат в националната гвардия.

— Слава богу, обичаха страната си прекалено много, за да те откъснат от тази идея. — Усмивката на Нолан се разшири, оставяйки Маги объркана, макар той да не гледаше в нейната посока.

Тя се засуети, докато пъхаше опакования подарък в една торба с канапени дръжки.

— Заповядайте — погледна тя усмихнато жената и ѝ подаде пакета.

Нолан се пресегна.

— Изглежда тежък, госпожо Боруиц. Защо не ме оставите да го занеса до колата вместо вас?

Лицето на дребната старица светна.

— Благодаря ти, но мога да се справя. Как са братята ти?

— Сам е добре. През повечето време е навън, на лозето. Колкото до Алекс... не го виждам много напоследък.

— Остава отпечатъка си върху Рош Харбър.

— Да-а. — Ъгълчетата на устните му слабо се изкривиха. — Няма да спре, докато не покрие целия остров с апартаменти и паркинги.

Жената сведе поглед към Холи.

— Здравей, сладурано. Как си?

Детето кимна срамежливо, но не каза нищо.

— Сега тръгна в първи клас, нали? Харесваш ли учителката си?

Поредно боязливо кимване.

Госпожа Боруиц изцъка:

— Още ли не говориш? Е, скоро ще трябва да започнеш. Защото как другите ще знаят какво мислиш, ако не им казваш?

Холи заби поглед в една точка на пода.

Макар думите на жената да не бяха груби, Маги забеляза как челюстта на Нолан се стегна.

— И това ще стане — каза той с небрежен тон. — Госпожо Боруиц, тази чанта е по-голяма от вас. Дайте ми да я отнеса до колата ви, че иначе току-виж ме накарали да върна значката за заслуги.

Жената се засмя.

— Марк Нолан, случайно знам, че никога не си печелил значка за заслуги.

— Това е, защото никога не ми позволихте да ви помогна...

Двамата започнаха да се препират шеговито, докато накрая той взе пакета от нея и се насочи към вратата. После хвърли поглед през рамо.

— Холи, почакай ме тук. Връщам се след секунда.

— Не се безпокойте — каза Маги, — ще я наглеждам.

Погледът на Нолан се плъзна за миг по нея.

— Благодаря — кимна той и излезе.

Маги изпусна задържания в дробовете си въздух с чувството сякаш се е возила на увеселително влакче и вътрешностите ѝ са се върнали най-после на мястото си.

Тя се облегна на тезгяха и загледа Холи замислено.

Личицето на Холи изглеждаше предпазливо, очите ѝ бяха ясни, но непроницаеми. Маги се опита да си спомни времето, когато племенникът ѝ Ейдън не искаше да говори в училище. Селективен мутизъм, така го бяха нарекли. Хората често си мислеха, че това поведение е преднамерено и е своего рода своеволие, но не беше така.

Ейдън се беше подобрил с течение на времето, отговаряйки накрая на търпеливите опити на неговото семейство и учителите.

— Знаеш ли на кого ми напомняш? — попита Маги с поверителен тон. — На малката русалка. Нали си гледала филмчето? — Обръщайки се, тя затършува под щанда и намери една голяма розова раковина, част от изложбата на плажна тема, която бяха планирали да подредят скоро на витрината. — Имам нещо за теб. Подарък. — Тя заобиколи щанда и я вдигна така, че Холи да я разгледа. — Знам, че изглежда съвсем обикновена. Но в нея има нещо специално. Можеш да чуеш океана, ако я долепиш до ухото си. — Тя я подаде на момиченцето и то я вдигна предпазливо към ухото си. — Чуваш ли?

Детето сви рамене, сякаш се разбираше от само себе си. Явно номерът с раковината, в която се чува грохотът на океана беше изтъркан.

— А знаеш ли *защо* можеш да го чуеш? — попита Маги.

Холи поклати глава, изглеждаше заинтригувана.

— Някои практични хора, като учените, например, казват, че раковината улавя външните шумове и те отекват в нея. Други хора обаче — и тя посочи към себе си, поглеждайки момиченцето многозначително — смятат, че в тази работа тук има малка магия.

След като помисли известно време над думите ѝ, Холи отвърна на погледа ѝ и докосна с пръстче тесния си гръден кош.

Маги се усмихна.

— Имам идея. Защо не я вземеш вкъщи и не започнеш да се упражняваш да издаваш звуци в нея? Можеш да пееш някаква песен или да тананикаш, например така... — И тя изтананика без думи някаква мелодия в празната раковина. — И някой ден това може би ще помогне на гласа ти да се върне обратно. Точно както малката русалка.

Холи се пресегна и взе раковината с две ръце.

В този момент вратата се отвори и Марк Нолан влезе в магазина. Погледът му се насочи към Холи, която гледаше напрегнато в отвора на раковината. Той замръзна на място, когато чу момиченцето да издава няколко тихи звука в черупката. Лицето му се промени. И в този момент, свалил предпазната си броня, Маги видя проблясък на сменящи се емоции върху него: тревога, страх, надежда.

— Какво правиш, скъпа? — попита той предпазливо, приближавайки се към тях.

Момиченцето млъкна и му показа черупката.

— Това е вълшебна раковина — обади се Маги. — Казах на Холи, че може да си я вземе вкъщи.

Тъмните вежди на Нолан се смъкнаха и сянка на разочарование премина по лицето му.

— Хубава е — съгласи се той като се обърна към племенницата си. — Само че в нея няма нищо вълшебно.

— О, напротив, има! — възрази Маги. — Понякога най-обикновено изглеждащите неща имат в себе си магия, само трябва да гледаш достатъчно настойчиво.

По устните на Нолан се плъзна безрадостна усмивка.

— Така е — произнесе той мрачно. — Благодаря.

Маги разбра прекалено късно, че той е един от онези хора, които не окуражават полета на фантазията и въображението у децата си. Господ знае, че Нолан не беше единствен. Не бяха малко родителите, които вярваха, че отрочетата им трябва да виждат грубата реалност такава, каквата е, а не да им пълнят главите с объркващи истории за измислени същества или говорещи животни, или пък с празни приказки за дядо Коледа. Друг е въпросът, че според Маги фантазиите позволяваха на децата като си играят с идеи да намират успокоение и подкрепа, както и източник на вдъхновение. Обаче не беше нейна работа да се меси във възпитанието на чуждите деца.

Смутена, тя се върна зад щанда и се зае да слага закупената стока в кошницата: книжката с вълшебни приказки, пъзел, въженце за скачане с дървени дръжки и крила на фея в цветовете на дъгата.

Холи се отдалечи на известно разстояние, продължавайки да тананика нещо в отвора на раковината. Нолан се загледа в племенницата си, после върна отново вниманието си към Маги и заговори с раздражен тон:

— Не се обиждайте, но...

Кое то беше начинът, по който хората започваха изречение, което завършваше с обида.

— Предпочитам да съм честен с децата, госпожо...

— Госпожица — поправи го Маги. — Конрой. И аз обичам да съм честна с тях.

— Тогава защо ѝ разправяте врели-некипели за някаква си вълшебна раковина? Или че в онази къщичка на стената живеела вълшебница?

Маги се намръщи, докато откъсваше касовия бон от апарата.

— Фантазия. Игра. Явно не познавате много добре децата, нали?

Веднага стана ясно, че думите ѝ са ударили целта много по-силно, отколкото беше възнамерявала. Изражението на Нолан не се промени, но тя видя как по скулите и в основата на носа му плъзва червенина.

— Станах настойник на Холи преди шест месеца. И още се уча. Но едно от правилата ми е да не ѝ позволявам да вярва в неща, които не са реални.

— Съжалявам — произнесе тя искрено. — Не исках да ви засягам. Но само защото не можете да видите нещо, не означава, че то не е реално. — Тя му се усмихна извинително. — Ще вземете ли бележката, или да я пусна в торбичката?

Хипнотизиращите му очи се забиха право в нейните със сила, която накара мозъка ѝ внезапно да изтрие всичко.

— В торбичката.

Двамата стояха достатъчно близко един до друг, за да усети аромата му, удивително хубавата миризма на старомоден бял сапун и сол на море с лек намек за кафе. Той бавно протегна ръка през щанда.

— Марк Нолан.

Ръкостискането му беше силно, ръката му топла и загрубяла от работа. Това предизвика лек спазъм някъде ниско в стомаха ѝ.

За нейно велико облекчение звънчето на входната врата извънтя, когато влезе следващият клиент. Тя побърза да измъкне ръката си.

— Здравейте — извика тя с изкуствен ентузиазъм. — Добре дошли във „Вълшебното огледало“!

Нолан... Марк... продължаваше да се взира в нея.

— Откъде сте?

— От Билингъм.

— Защо сте се преместили във Фрайдей Харбър?

— Изглеждаше ми като подходящо място за магазина. — Маги леко сви рамене, за да покаже, че е прекалено дълго за обясняване. Това обаче явно не го отказа. Въпросите бяха любезни, но настоятелни, валяха един след друг.

— Имате ли семейство тук?

— Не.

— Тогава сигурно сте последвали някой мъж.

— Не, аз... защо ми го казвате?

— Когато жена като вас се мести тук, обикновено е свързано с мъж.

Тя поклати глава.

— Вдовица съм.

— Съжалявам. — Сериозният му поглед омекна, той изпита вътрешно колебание, далеч не неприятно. — От колко време?

— Почти две години. Не мога... Не говоря за това.

— Нещастен случай?

— Рак. — Тя усещаше присъствието му, здравата му мъжка виталност толкова интензивно, че се обля отгоре до долу в червенина. Беше минало много време, откакто бе изпитвала за последен път такова привличане, прекалено силно, за да знае как да се справи с него. — Имам приятели, които живеят в Смъгълърс Коув, от западната страна...

— Знам къде е.

— О... Разбира се, израснали сте тук. Ами, приятелката ми Елън знаеше, че искам да започна наново някъде, след като съпругът ми... след като...

— Елън Сколари? Тази, дете е омъжена за Брад?

Веждите на Маги се вдигнаха изненадано.

— Познавате ли ги?

— Не са много хората на този остров, които не познавам. — Очите му се присвиха подозрително. — Не са споменавали за вас. Откога...

Прекъсна го лек шепот:

— Вуйчо Марк...

— Само минутка, Холи, аз... — Марк млъкна и притихна. Закъснялата му реакция бе почти комична, изуменият му поглед падна към детето, което стоеше пред него. — Холи? — Гласът му прозвуча задъхано.

Момиченцето му се усмихна несигурно. Изправи се на пръсти, протегна се над щанда и даде раковината на Маги. После добави с все така колеблив, но достатъчно отчетлив шепот:

— Казва се Клоувър^[3].

— Вълшебницата ли? — попита я Маги с дрезгав глас, усещайки как косъмчетата на врата ѝ настръхват. Холи кимна. Маги преглътна мъчително и произнесе: — Благодаря ти, че ми каза, Холи.

[1] Лавандула, (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Роза, (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Детелина (англ.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Изпаднал в шок от това, че племенницата му говори, Марк забрави всичко: обкръжението, жената зад щанда... Шест месеца се бяха опитвали да накарат Холи да произнесе нещо, *каквото и да е*. Защо се беше случило тук и сега бе нещо, над което щеше да разсъждава по-късно заедно със Сам. Сега-засега трябваше да дойде на себе си, а не да обърква Холи със своята реакция. Това беше просто... *Исусе Христe!*

Марк не се сдържа и се отпусна на коляно, придърпвайки момиченцето към себе си. Тънките детски ръчици се обвиха около врата му и той се чу да произнася името ѝ. Очите го засмъдяха и той се ужаси, осъзнавайки, че е на ръба да се разплаче.

Но не можа да контролира треперенето на тялото си, облекчението, че Холи най-после е готова да започне да говори отново. Може би вече би могъл да си позволи да се надява, че тя ще се оправи и ще бъде добре.

Усетил, че тя се опитва да се освободи от стегнатата му хватка, Марк залепи една гореща целувка на бузата ѝ и се насили да я пусне. След това се изправи, прецени стегнатото си от емоции гърло и осъзна, че има голяма вероятност гласът му да прозвучи пресипнало, ако се опита да каже нещо. Той преглътна с труд и загледа неவிждащо стиховете на „Пинк Флойд“ на стената, без да ги чете, фокусирайки се единствено върху цвета на боята и текстурата на повърхността отдолу.

След това плъзна предпазлив поглед към червенокосата жена зад щанда — Маги, — която държеше торбичката с нещата, които току-що бе купил. Видя, че е разбрала значимостта на това, което току-що се бе случило.

Не знаеше какво да прави с нея. Тя беше висока не повече от един и шейсет, с разбъркани червени къдрици, които се извиваха и криволичеха като йероглифи. Фигурката ѝ беше стройна, беше облечена спретнато в бяла тениска и дънки.

Лицето, полускрито от тези буйни къдрици, бе красиво и с фини черти, кожата ѝ беше бледа, с изключение на трескавата червенина върху бузите. А очите ѝ, тъмни, с тежки мигли с цвят на горчиво-сладък шоколад. Напомняше му малко на момичетата, които бе познавал в колежа, весели, интересни, с които можеше да прекара половин нощ в разговори и майтапи, но не и да излиза на срещи. Вместо това се срещаше с мадами-трофеи, такива, за които останалите момчета му завиждаха. Много по-късно се беше питал какво може би е изпуснал.

— Може ли някой път да си поговорим? — попита той; гласът му прозвуча много по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Аз винаги съм тук — безгрижно отвърна тя. — Отбийте се някога. — Тя побутна раковината по плота. — Защо не я вземеш къщи, Холи? В случай, че имаш нужда от нея отново.

— Хей, здравейте! — прозвуча спокоен, весел глас зад Марк.

Беше Шелби Даниелс, гаджето на Марк от Сиатъл. Тя беше умна, необвързана, красива и един от най-милите хора, които Марк бе познавал някога. Можеше да заведе Шелби навсякъде, в каквато и да е компания, и тя щеше да намери начин да се впише в нея идеално.

Като пхна една руса, лъскава къдрица зад ухото си, Шелби се приближи до тях. Беше в три четвърти панталони, хубава бяла блузка и обувки тип балерина, без други украшения, освен перлени обици.

— Съжалявам, че закъснях. Трябваше да изпробвам нещо в магазина по-долу, но не се получи. Виждам, че си се снабдила с някои неща, Холи.

Момиченцето кимна, мълчаливо както винаги.

Със смесица от притеснение и забавление Марк осъзна, че тя няма да говори пред Шелби. Трябваше ли да каже какво се е случило току-що? Не, това можеше да подейства като принуда върху Холи. По-добре да оставеше нещата такива, каквито са.

Оглеждайки се наоколо, Шелби възкликна:

— Какво страхотно малко магазинче! Следващият път, когато идвам тук, ще купя някои неща за племенниците си. Коледа ще дойде, преди да сме се усетили. — Тя пхна ръка под лакътя на Марк, вдигна поглед към него и му се усмихна. — Ако искам да хвана полета, трябва да тръгваме.

— Разбира се. — Марк взе торбичката от тезгяха и се пресегна за раковината в ръчичката на Холи. — Ще ми я дадеш ли, Холи?

Тя я стисна по-здраво, искаше да я носи сама.

— Добре, добре — кимна Марк, — само гледай да не я изпуснеш.

Той се обърна към дребната червенокоска и я видя, че подрежда моливите в чашата до касовия апарат, оправя редица малки плюшени животни, очевидно търсейки си работа. През прозореца проникваше полегата светлина и възпламеняваше червените ѝ кичури.

— Чао — каза той. — И благодаря.

Маги Колинс му помахаше бегло с ръка, без да си дава труд да погледне в неговата посока. От което му стана веднага ясно, че и тя беше извадена напълно от равновесие, също като него.

* * *

След като остави Шелби на летището с неговата единствена писта, Марк заведе Холи у дома, в къщата в лозето Рейншедоу. Намираше се на около пет и половина мили от Фрайдей Харбър, в югозападната част на острова Фолс бей. Човек трябваше да кара внимателно в неделя, за да избегне хората на велосипеди и на коне. Черноопашати елени, питомни като кучета, току изникваха от ливадите с високи летни треви и къпинови храсти, и се разхождаха по пътя най-спокойно.

Марк остави прозореца на пикала си отворен, позволявайки на мекия океански въздух да проникне в купето.

— Виждаш ли това? — Той посочи един плешив орел, който се рееше в небето.

— Аха.

— А виждаш ли какво носи в ноктите си?

— Риба?

— Може би. Или я е измъкнал от водата, или я е откраднал от друга птица.

— Къде я носи? — Гласът на Холи беше колеблив, сякаш тя самата се изненадваше, чувайки се да говори.

— Може би в гнездото си. Мъжките орли се грижат за малките си пиленца точно както женските.

Холи прие тази информация с прозаично кимване. От малкото, което знаеше за света, това бе напълно правдоподобно.

Марк трябваше да накара насила ръцете си да пуснат волана. Удоволствието го изпълваше от главата до петите. Беше минало толкова време, откак Холи бе говорила, той всъщност бе забравил звука на гласа ѝ.

Педиатърът ги беше посъветвал да започнат с невербална комуникация, като например да карат Холи да посочи какво иска от менюто за хранене, с евентуалната цел момиченцето да произнесе някоя дума.

До днес единственият път, когато Марк бе успял да я накара да издаде звук, бе едно пътуване по шосето Рош Харбър, когато бяха видели камилата Мона да пасе в пасището. Камилата, добре познат обитател на острова, беше купена от търговец на екзотични животни в Мил Крийк, и доведена тук преди осем-девет години. Чувствайки се като идиот, Марк бе забавлявал Холи, като имитираше камилски звуци и бе възнаграден, когато момиченцето се присъедини към него за кратко.

— Кое ти помогна да намериш гласа си, скъпа? Да не би да е свързано с Маги? С червенокосата жена в магазина?

— Беше вълшебната раковина. — Холи погледна към черупката, която стискаше нежно в малката си ръчичка.

— Но тя не е... — Марк спря. Въпросът не беше дали раковината е вълшебна, или не. Въпросът беше, че идеята бе установила връзка с Холи, че ѝ беше предложена в правилния момент, за да ѝ помогне да намери път за излизане от тишината. Магия, вълшебства... всичко това беше част от речника на детство, което той не познаваше, една въображаема територия, която бе напуснал много отдавна. Но Маги Колинс не беше.

Той никога не бе виждал Холи да общува с някоя жена по този начин, нито със старите приятелки на Виктория, ни с учителките ѝ, нито дори с Шелби, с която бе прекарала много време. Коя беше тя? Защо една млада жена, малко след двайсетте, доброволно се беше преместила на острова, където повече от половината жители бяха на възраст над петдесет и пет? И защо магазин за играчки, за бога?

Той искаше да я види отново. Искаше да знае всичко за нея.

Светлината на късния неделен следобед беше с меден цвят и се лееше тежко, глазирайки оттеглящите се вълни и плитките канали на Фолс бей. Районът, около двеста акра пясъчна ивица, изглеждаше като обикновен залив, докато не се изпразни напълно по време на най-ниската точка на отлива. Тогава морският бюфет беше оставен на чайките, рибарчетата и орлите, които търпеливо ровеха по пясъка... краби, червеи, тинести скариди, миди. Можеше да вървиш най-малко половин миля в богатия нанос, преди да върхлети приливът.

Пикапът зави по частната чакълеста алея на лозето Рейншедоу и приближи къщата. Външно мястото все още изглеждаше изхабено и разнебитено, но вътре бяха направили структурни промени и ремонт. Първото нещо, което Марк стори, беше да ремонтира стаята на Холи, боядисвайки стените в син цвят, като яйца на червеношийка, а первазите в кремавобяло. Той донесе мебелите от старата ѝ спалня и прикрепил отново пеперудите от текстил към леглото.

Най-големият проект дотук беше да създаде прилична баня за Холи. Дватама със Сам бяха смъкнали стените до основи, монтираха нови тръби, изравниха пода и поставиха нова вана, тоалетна с високо казанче и тоалетна масичка с мраморен плот. Те оставиха Холи да избере цвета на боята, след като шпакловаха стените. Естествено, тя избра розов.

— Подходящо е за периода — каза Марк, напомняйки на Сам, че цветните ивици са единственото, дошло от викторианската палитра цветове.

— Ужасно момичешко е — изпъшка Сам. Всеки път, когато си вземам душ в тази розова баня, изпитвам нужда да направя нещо много мъжко след това.

— Каквото и да е, направи го някъде навън, така че да не те виждаме.

Следващата задача беше кухнята, където Марк инсталира чисто нова печка с шест дюзи и нов хладилник. Беше се наложило да смъкне най-малко шест слоя боя от прозореца и рамката на вратата, използвайки инфрачервено устройство за сваляне на боя и пясъкоструйка, взета назаем от Алекс.

Алекс бе неочаквано щедър с инструментите, материалите и съветите. Всъщност, беше започнал да се отбива най-малко веднъж

седмично, вероятно защото ремонтът и строителството бяха неговата специалност и съвсем очевидно имаха нужда от помощта му. В ръцете на Алекс парчетата безполезно дърво можеха да се превърнат в нещо умно и прекрасно.

Втория път, когато намина да ги посети, Алекс измайстори шкафчета в гардероба на Холи, където да си складира обувките. За удоволствие на малкото момиченце, някои от шкафчетата бяха закачени на скрита панта и когато вратичката се залюлееше, разкриваше тайно отделение. Друг път Алекс доведе една от строителните си бригади, когато Сам и Марк откриха, че някои от носещите греди на предната веранда са изкорубени и се ронят като стиропор. Алекс и екипът му прекараха цял ден в инсталиране на нови подпори, поправяне на повредените напречни дъски и поставяне на нови улуци. Работата беше повече, отколкото Сам и Марк можеха да свършат сами, така че те бяха искрено признателни за помощта. Но познавайки Алекс...

— Какво мислиш, че иска? — беше попитал Сам брат си.

— За това племенницата му да не бъде премазана от една рухнала къща?

— Не, това ще означава да му се припише човешка мотивация, а ние се споразумяхме никога да не го правим.

Марк се опита безуспешно да потисне усмивката си. Алекс беше прекалено студен и емоционално дистанциран, и човек понякога се питаше дали изобщо има пулс.

— Може би се чувства виновен, че не е прекарвал повече време с Вики, преди да умре?

— Може би използва всякакво извинение, за да прекарва време далеч от Дарси. Ако не мразех вече идеята за женитба толкова много, със сигурност щях да помисля два пъти за това, след като съм видял брака на Алекс.

— Очевидно — каза Марк — Нолан не трябва да се женят за някой, който ги харесва прекалено много.

— Аз мисля, че Нолан не трябва да се женят за когото и да било, който е имал нещо общо с нас.

Каквато и да беше причината, Алекс продължаваше да помага с ремонта. В резултат на съвместните им усилия къщата бе започнала да

изглежда по-добре. Или поне като нещо нормално, в което могат да живеят хора.

И двамата знаеха, обаче, че няма шанс Сам да ги изрита. Защото Сам — може би дори повече за негова собствена изненада, отколкото на някого другого — се беше привързал силно към детето. Като Марк и той беше готов да умре за Холи, ако е необходимо. Тя беше най-хубавото нещо, което имаха.

При първата проява на обич към нея Холи бързо се беше привързала към своите вуйчовци. Макар доброжелатели да ги предупреждаваха да не я разгледват, нито Марк, нито Сам можеха да забележат признаци, че тяхната прекомерна грижа ѝ се отразява лошо. Всъщност, и двамата биха се радвали да виждат Холи да палува малко повече. Тя беше добро дете, винаги правеше каквото ѝ кажат.

Когато не беше на училище, Холи придружаваше Марк до Фрайдей Харбър, където той ходеше да пече кафе; тя наблюдаваше цилиндричната пещ, която нагряваше суровите зърна сорт Арабика, докато бледожълтата им повърхност се карамелизираше до лъскаво тъмнокафяво. Понякога той ѝ купуваше сладолед от едно магазинче близо до пристанището, и двамата тръгваха „на пазар за корабчета“, разхождайки се покрай редиците яхти, скандинавски влекачи, семейни моторници и лодки за ловене на краби с кошове от слама на задните палуби.

Сам често вземаше Холи навън със себе си, когато се грижеше за лозите или търсеше морски звезди или морски таралежи по време на отлив във Фолс бей. Той носеше вратовръзките от фиде, които тя бе направила в училище и закачаше нейните „произведения на изкуството“ по стените из цялата къща.

— Нямах представа какво е — каза Сам една вечер, внасяйки Холи в къщата, когато тя бе заспала в колата. Бяха прекарали следобеда в Английския лагер, на мястото, където британците били разквартирувани по време на съвместната окупация на острова, докато е бил отсъден на американците. Националният парк с трикилометровата си крайбрежна ивица беше идеалното място за пикник и за хвърляне на фрисби. Те се бяха отдали на акробатики, за да накарат Холи да се кикоти, докато подскачаше да вземе фрисбито. Бяха ѝ донесли малка кутия с рибарски принадлежности и въдица, и Марк я учеше как да хвърля за морски костур покрай брега.

— Кое „какво е“? — Марк отвори входната врата и натисна ключа за осветлението на верандата.

— Да има малко дете наоколо. — След което поясни смутено: — Да има малко дете, което да те обича.

Присъствието на Холи в живота им внасяше известна елегантност, непозната и за двамата преди. Напомняне за невинност. Нещо ти става, откриха те, когато получаващ безусловната обич и доверието на едно дете.

Иска ти се да се стараяш да я заслужиш.

* * *

Марк и Холи влязоха в къщата през кухнята, оставиха пакетите и раковината на масата в старомодната ниша за закуска с вградени пейки. Намериха Сам в салона, болезнено гола стая с неизмазана зидария и счупен комин, временно покрит със стоманена мрежа.

Сам беше до камината, изграждаше скеле за предстоящото изливане на циментова плоча, която да подпира новата каменна плоча на огнището.

— Това ще е адски трудно за поставяне — изсумтя той, докато измерваше. — Ще трябва да разбера как можем да използваме същия комин, който да отвежда дима от две камини. Тази води директно към спалнята на втория етаж, представяте ли си?

Като се наведе, Марк прошепна на Холи.

— Иди го попитай какво ще имаме за вечеря.

Детето послушно отиде до Сам и допря устни до ухото му. То му прошепна нещо и се отдръпна.

Марк видя как Сам остана неподвижен.

— Ти говориш — обърна се бавно Сам към малкото момиченце. В гласа му се извиси въпросителна нотка.

Холи поклати глава, гледайки сериозно.

— Да, говориш! Ти току-що каза нещо.

— Не, не съм. — Тя се изкиска, когато видя изражението на Сам.

— Направи го пак, за бога! Кажете ми! Хайде, кажете го!

— Вуйчо Хърбърт.

Сам се разсмя беззвучно и я грабна, притискайки я към гърдите си.

— *Хърбърт, а?* О, сега ще има пилешки устни и гущерска опашка за вечеря! — Като продължаваше да държи Холи, той погледна Марк и поклати учудено глава. Лицето му беше пламнало в червенина, очите му искряха с подозрителен блясък. — *Как?* — успя да попита накрая.

— По-късно — усмихна му се Марк.

* * *

— Е, какво се случи? — попита Сам, докато разбъркваше на печката тенджерата със сос за спагети. Холи се занимаваше в съседната стая с новия си пъзел. — Как постигна това?

Марк отвори една бира.

— Не бях аз — отговори той, след като отпи една ледена глътка. — Бяхме в магазинчето за играчки на Спринг Стрийт, онова новото, където продава една хубава червенокоса продавачка. Не съм я виждал преди...

— Знам за коя говориш. Маги Някоя си. Конър, Картър... или нещо такова.

— Конрой. Срецали ли сте се?

— Не, но Сколари се опитваше да ме накара да изляза с нея.

— Мен не ме е запознавал — обади се Марк, очевидно засегнат.

— Ти излизаш с Шелби.

— Шелби и аз нямаме ексклузивни права един над друг.

— Сколари смята, че Маги е мой тип. С него сме близки от години. Е, и какво? Хубава е, значи? Това е добре. Мислех си, че мога да пробвам да изляза с нея, преди да се ангажира с нещо...

— Аз съм само с две години по-голям от теб — каза Марк възмутено.

Оставяйки лъжицата, Сам взе една чаша с вино:

— Покани ли я да излезете?

— Не. Шелби беше с мен и освен това...

— Заплювам си я.

— Не можеш да си заплюваш тази — каза Марк рязко.

Веждите на Сам се вдигнаха.

— Ти вече си имаш гадже. Така че правото да си заплюва отива автоматично при този, който най-дълго е стоял на сухо.

Раменете на Марк помръднаха раздразнено.

— Е, и какво направи Маги? — притисна го Сам. — Как накара Холи да говори?

Марк му разказа случката в магазина за играчки, за вълшебната раковина и как предложението за игра на ужким е направило чудо.

— Удивително! — каза Сам. — Никога не бих се сетил да пробвам нещо такова.

— Беше въпрос на подходящ момент. Холи най-после беше готова да говори и Маги ѝ даде възможност да го направи.

— Да, но... дали би било възможно Холи да започне да говори преди седмици, ако ти или аз бяхме разбрали?

— Кой знае. Какво имаш предвид?

Сам понижи гласа си.

— Помислял ли си някога какво ще бъде, когато тя стане по-голяма? Когато ще има нужда да говори с някого за момичешки работи? Искам да кажа... кого ще накараме да се занимава с това?

— Тя е едва на шест, Сам. Нека се тревожим за това по-късно.

— Тревожа се, че „по-късното“ ще дойде по-скоро, отколкото си мислим. Аз... — Сам прекъсна и разтърка чело, сякаш да прогони връхлитащо главоболие. — Искам да ти покажа нещо, след като Холи си легне.

— Какво? Трябва ли да се притеснявам за нещо?

— Не знам.

— По дяволите, кажи ми веднага.

Сам понижи глас.

— Добре, де. Преглеждах домашното на Холи, за да се уверя, че е довършила онази страница за оцветяване... и намерих ето това.

— Той отиде до една купчина хартии на плота и измъкна един лист. — Тази седмица учителката им е дала задача да напишат писмо — каза той. — Писмо до Дядо Коледа. И ето какво е написала Холи.

Марк го погледна равнодушно.

— Писмо до Дядо Коледа? Още е средата на септември.

— Вече започнаха да пускат коледни реклами. А когато бях в железарския магазин вчера, Чък спомена, че щели да започнат да

излагат елхи в края на месеца.

— Преди Деня на благодарността? Преди Хелоуин?

— Да. Всичко е част от дяволски световен корпоративен маркетингов план. Не се опитвай да се бориш с него. — Сам му подаде листа. — Погледни това.

„Скъпи, Дядо Коледа,
Тази година искам само едно нещо.
Майка.
Моля те, не забравяй, че сега живея на Фрайдей
Харбър.
Благодаря“

С обич,
Холи

Марк мълча известно време.

— Майка — каза Сам.

— Да, разбрах. — Все още вперил очи в писмото, Марк прошепна: — Ама че гадна работа.

* * *

След вечеря Марк излезе на предната веранда с бира в ръка и седна в удобния, очукан дървен стол. Сам беше прибрал Холи вътре и й четеше от книжката, която бяха купили по-рано днес.

Още беше това време на годината, когато залезите бяха дълги и избледняваха бавно, оцветявайки небето над залива в наситено розово и оранжево. Загледан в блясъка на плитчините между дърветата, Марк се запита мрачно какво ще прави с Холи.

Майка.

Разбира се, че това ще иска. Колкото и да се опитваха двамата със Сам, имаше неща, които не можеха да направят вместо нея. И въпреки, че съществуваха безброй самотни бащи, които отглеждаха

дъщери, имаше някои важни неща, за които едно момиче се нуждае от майка.

Следвайки съвета на детската психоложка, Марк беше закачил серия рамкирани снимки на Виктория. Двамата със Сам бяха решили да говорят често за Виктория на Холи, да дават на детето чувство за връзка с неговата майка. Но Марк можеше да направи повече от това и той го знаеше. Нямаше причина Холи да прекара остатъка от детството си, без друга жена да се грижи майчински за нея. Шелби беше възможно най-близо до тази представа. Освен това Шелби беше дала ясно да се разбере, че въпреки колебанието на Марк за женитба, тя ще прояви търпение.

— Нашият брак няма да е като брака на родителите ти — беше изтъкнала тя спокойно. — Той ще е *наш*.

Марк разбираше какво има предвид тя, дори се съгласи. Той беше сигурен, че няма да е като своя баща, който не знаеше друго, освен да удря децата си. Тяхното семейство беше яростно, пълно с крясъци, насилие, драма. Версията за любов на родителите Нолан с техните побоища и сензационни помирения бяха извадили наяве най-лошото от брака, но не и хубавите му страни.

Разбирайки, че макар бракът на родителите му да е бил истинско бедствие, то не беше задължително да е такъв, Марк се опитваше да остане неутрален по въпроса. Винаги беше смятал, че когато намери правилната жена, ще има някакво вътрешно потвърждение, някакво одобрение от сърцето, което ще отстрани всяко съмнение. До този момент това не се беше случило с Шелби.

Ами ако никога не се случеше с никого? Опита се да мисли за брака като за прагматично споразумение с човек, за когото те е грижа. Може би това беше най-правилният подход, особено когато трябваше да се мисли за интересите на едно дете. Шелби имаше спокоен характер, беше приятна, нежна... това щеше да я направи страхотна майка.

Марк не вярваше в романтични илюзии нито в „сродни души“. Той пръв би признал, че има реалистичен ум, вкоренен в студената, жестока действителност. Така му харесваше. Дали беше нечестно да предложи на Шелби брак, основан върху практични съображения? Може би не, стига да беше честен по отношение на чувствата си, или липсата на такива.

Допивайки бирата си, той влезе в къщата, хвърли бутилката в кошчето за боклук и отиде в стаята на Холи. Сам я беше завил и беше оставил лампата да свети.

Клепките на Холи бяха натежали, малката ѝ устица се разтегна в прозявка. До нея стоеше едно плюшено мече, лъскавите му очи наблюдаваха Марк изпитателно.

Гледайки малкото момиченце, Марк изпита един от онези моменти, когато внезапно и остро осъзнаваш какъв си бил не много отдавна, и откриваш, че сега си на съвсем различно място. Той се наведе да я целуне по челото, както правеше всяка вечер. Почувства тъничките ръчички да се обвиват около врата му и я чу да произнесе с пресипнал, сънлив глас:

— Обичам те. Обичам те. — И като се обърна на една страна, тя гушна плюшеното си мече и заспа.

Марк остана там, примигващ, опитващ се да абсорбира станалото. За първи път си даваше сметка какво е сърцето ти да е разбито — не, не в тъжен или романтичен смисъл, а незащитено, открито за вълнения. Досега не бе познавал това чувство, желанието да обграждаш друго човешко същество с щастие.

Той щеше да намери майка за Холи, идеалната майка. Щеше да изгради кръг от хора заради нея.

Обикновено едно дете беше резултат от семейство. В този случай, обаче, семейството щеше да дойде в резултат на дете.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

До четирите основни острова, Сан Хуан, Оркас, Лопес и Шоу можеше да се стигне посредством вашингтонския щатски ферибот. Човек можеше да паркира колата си на ферибота, да отиде в района за сядане на горната палуба и да вдигне краката си по време на четирийсетте минути, докато пътува от Сан Хуан към Анакортес на континента. Водата беше спокойна, а гледките поразителни през лятото и през есента.

След като остави кучето си в местния хотел за домашни любимци, Маги стигна с колата си до фериботния терминал на Фрайдей Харбър. Макар да можеше да вземе половинчасовия полет директно до Билингъм, тя предпочиташе ферибота пред самолета. Обичаше да гледа крайбрежните домове, островните брегове, делфините и мързеливите морски лъвове, чиито лъскави гърбове проблясваха от време на време. Често можеха да се видят стада от хранещи се корморани по време на прилив, черни като смлян черен пипер, разсипан от мелничка.

Тъй като една от сестрите ѝ щеше да дойде да я посрещне на терминала в Анакортес, а колата нямаше да ѝ трябва докато е със семейството си, Маги слезе от ферибота по моста за пешеходци.

Стоманеният електрически ферибот бе в състояние да побере почти хиляда пътници и най-малко осемдесет и пет коли, и да развива скорост до трийсет възела.

Понесла платнения си сак за през нощта, Маги отиде до затворената част на главната палуба за пасажери. Тя мина покрай една от редиците с широки пейки, разположени до големите стъклени прозорци. Сутрешният петъчен ферибот беше пълен с пасажери до Сиатъл за уговорени срещи или да се забавляват през уикенда. Тя намери две места едно срещу друго. Едното беше заето от мъж, облечен в панталони каки и трикотажна блуза. Той беше потънал в един вестник, до него стояха няколко смачкани листа.

— Извинете, дали... — започна Маги и гласът ѝ замря, когато той я погледна.

Преди да види друго, тя видя синьо-зелените му очи. Усети гореща тръпка, сякаш сърцето ѝ беше прикачено към въже за скачане.

Беше Марк Нолан... гладко избръснат, добре облечен, секси в откровената си мъжественост. Фокусирайки се върху нея, той остави вестника настрана и се изправи, старомоден жест, който я обърка още повече.

— Маги. В Сиатъл ли отивате?

— В Билингъм. — Тя се прокле, че прозвуча задъхано. — На гости на семейството ми.

Той посочи пейката срещу себе си.

— Заповядайте, седнете.

— О, аз... — Маги поклати глава и хвърли бърз поглед наоколо.
— Не искам да прекъсвам уединението ви.

— Всичко е наред.

— Благодаря, но... не искам да повтарям самолетните истории.

Тъмните му вежди се вдигнаха.

— *Самолетните истории?*

— Да, когато седна до непознат в самолет, накрая става така, че му разказвам неща, които не съм споделяла дори с най-близките си приятели. Но не съжалявам, защото никога повече няма да видя този човек.

— Това не е самолет.

— Но е транспортно средство.

Марк Нолан продължаваше да стои и да я гледа с обезоръжаващ блясък в очите.

— Пътуването с ферибота не е толкова дълго. Колко бихте могли да разкриете за себе си?

— Историята на целия си живот.

Той потисна една усмивка.

— Да рискуваме. Седнете до мен, Маги.

По-скоро команда, отколкото покана. Но тя се улови, че се подчинява. Докато оставяше сака си на пода, тя забеляза как погледа му минава бързо по нея. Беше облечена в тесни дънки, бяла тениска и късо черно сако.

— Различно изглеждате — отбеляза той.

— Заради косата е. — Маги стеснително прокара пръсти през дългите прави кичури. — Изправям я, когато ходя на гости при семейството си, иначе братята ми ми се подиграват, дърпат я... Аз съм единствената в семейството с къдрава коса. Само се моля да не завали дъжд. Ако се намокри... — Тя направи жест, който трябваше да означава експлозия.

— Харесва ми и по двата начина. — Комплиментът беше поднесен със сериозна откровеност, която се стори на Маги хиляди пъти по-очарователна от флиртуване.

— Благодаря. Как е Холи?

— Продължава да говори. През цялото време. — Той направи пауза. — Нямах възможност да ви благодаря на следващия ден. Онова, което направихте за нея...

— О, нищо не е. Искам да кажа, че не съм направила нещо специално...

— Това означава много за нас. — Погледът му се закова в нейния. — Какво ще правите със семейството си този уикенд?

— Просто ще се мотаем. Ще готвим, ще ядем, ще пийнем... Родителите ми имат голяма стара къща в Еджмор и милион внуци. Имам седем братя и сестри.

— Вие сте най-малката? — предположи той.

— Втората най-малка. — Тя се засмя смутено. — Как познахте?

— Дружелюбна сте. Смейте се много.

— А вие? Най-големият? Или средният?

— Най-големият.

Маги го изследва неприкрито.

— Което означава, че обичате да задавате правилата, надежден сте... но понякога може да се държите като всезнайко.

— Такъв съм през повечето време — призна той честно.

От устните ѝ се откъсна смях.

— Защо отворихте магазин за играчки на острова? — поинтересува се той.

— Това беше нещо като естествен плавен преход. Преди рисувах детски мебели. Така се запознах със съпруга си. Той имаше незавършена фабрика за мебели, откъдето купувах някои от моите неща... малки масички, комплекти столове... рамки за легла... но след като се оженихме, спрях да рисувам за известно време заради неговата

болест... заради рака. А когато започнах да работя отново, исках да опитам нещо различно. Нещо забавно.

Когато тя забеляза, че той се кани да попита нещо, вероятно за Еди, побърза да го изпревари, като попита бързо:

— А вие с какво се занимавате?

— Имам бизнес за печене на кафе.

— Базиран у дома бизнес, или...

— Имам двама партньори и съоръжения във Фрайдей Харбър. Разполагаме с голяма индустриална пещ, която е в състояние да произвежда към петдесет килограма на час. Имаме половин дузина профили за печене, които продаваме с нашата марка, но имаме идея за няколко различни линии за пласмент на островите, както и в Сиатъл, Линууц... и един ресторант в Билингъм, всъщност.

— Наистина ли? Как се казва?

— Вегетариански ресторант е, казва се „Градинско разнообразие“

— Харесвам го! Но никога не съм опитвала кафето.

— Защо?

— Отказах се преди няколко години, когато прочетох една статия за това, че не било полезно.

— Кафето практически е здравословен тоник — каза Марк възмутено. — Пълно е с антиоксиданта и стимулира центрите на кръвообращението и дишането. Намалява рисковете от появата на някои видове рак. Знаете ли, че думата кафе произхожда от една арабска фраза, която в превод означава „вино на зърна“?

— Не знаех — каза Маги и се усмихна. — Приемате кафето си сериозно, а?

— Всяка сутрин тичам до кафемашината като войник, който се връща към изгубена последна любовна афера след войната.

Маги се засмя, помисли си какъв чудесен глас има той, нисък, но пронизващ.

— Кога започнахте да го пиете?

— В гимназията. Учех за изпит. Опитах за пръв път, защото си мислех, че ще ми помогне да остана буден.

— Какво ви харесва най-много в него? Вкусът? Кофеинът?

— Харесва ми да започвам деня с новини и чаша „Джамайка Маунтин Блу“. Обичам да изпивам по една чаша следобед, докато се

оплаквам от корабите или хеликоптерите. Харесва ми да знам, че във всяка чаша кафе усещаш вкусовете от места, които повечето от нас няма никога да видят. Танзанийските предпланини на Килиманджаро... индонезийските острови... Колумбия, Етиопия, Бразилия, Камерун... Харесва ми това, че един шофьор на камион може да изпие една чашка хубаво кафе точно както и един милионер. Но най-много ми харесва ритуалът. Кафето събира приятелите заедно и е идеалният завършек на вечерята... и понякога може да изкуши една красива жена да дойде в апартамента ти.

— Това няма нищо общо с кафето. Можеш да изкушиш една жена с чаша вода от чешмата. — Миг по-късно очите ѝ се разшириха и Маги притисна устата си с ръка. — Не знам защо го казах — избъбри тя през пръстите си ужасена и учудена в същото време.

Очите им се срещнаха в един наелектризиран миг. След това по устните му се разля усмивка и Маги усети как сърцето ѝ направи един допълнителен удар.

Марк поклати глава, за да покаже, че няма проблем.

— Бях предупреден. — Той посочи обкръжението им. — Пътуването те кара да свалиш задръжките.

— Да. — Хипнотизирана от топлите му синьо-зелени очи, Маги се опита да подхване нишката на разговора. — За какво говорехме? А, да... за кафето. Никога не съм пила кафе, което на вкус да е толкова хубаво, колкото миризмата на изпечените зърна.

— Някой ден ще ви направя най-хубавото кафе, което сте пили. Трябва да се следи в началото да преминава колкото е възможно повече гореща вода през смлените зърна.

Когато се засмя, Маги почувства, че нещо се заражда във въздуха около тях. Привличане, осъзна тя с почуда. Смяташе, че е изгубила способността си за това, да осъзнава трепетната чувственост на друг човек.

Фериботът се движеше. Тя дори не чу изсвирването на сирената му. Мощният двигател изпрати вибрации по костите на водния съд, после едно по-меко потупване, което премина през подовете и седалките, ритмично като сърдечен пулс.

Маги си помисли, че би трябвало да прояви интерес към гледката, докато пресичаха пролива, но той бе изгубил обичайната си сила да я привлича. Тя погледна обратно към мъжа срещу нея, към

релаксираната му сила, към разтворените колене и дългата ръка, подпряна на гърба на пейката.

— Вие как прекарвате уикендите? — попита тя.

— Гостувам на приятелка.

— Жената, която беше в магазина с вас?

Изражението му стана предпазливо.

— Да. Шелби.

— Изглежда мила.

— Такава е.

Маги знаеше, че трябва да спре дотук. Но любопитството ѝ към него се беше увеличило отвъд нормалните граници. Когато се опита да извика в съзнанието си образ на сдържаната, привлекателна блондинка — Шелби, — си спомни, че си е помислила, че двамата си подхождат. Като двойките в реклами за бижута.

— Нещата между вас сериозни ли са?

Той се замисли.

— Не знам.

— Откога излизате?

— От няколко месеца. — Измина една пауза в съзерцание, преди да добави: — От януари.

— Тогава би трябвало вече да знаете дали нещата са сериозни.

Марк изглеждаше разкъсан между раздразнението и смеха.

— На някои от нас им отнема повече време да разберат, отколкото на други.

— Какво остава да разберете?

— Дали мога да преодоля страха си от вечността.

— Трябва да ви кажа мотото си. То е цитат от Емили Дикинсън.

— Аз нямам мото — произнесе той замислено.

— Всеки трябва да има мото. Може да вземете моето назаем, ако искате.

— И какво е то?

— „Завинаги е съставено от много на брой сега-та“. — Тя млъкна и усмивката ѝ се изпълни с копнеж. — Не бива да се страхувате от „завинаги“... времето тече по-бързо, отколкото очаквате.

— Да. — Понякога в тихия му глас се прокрадваше безрадостна нотка. — Разбрах го, когато изгубих сестра си.

Тя му хвърли състрадателен поглед.

— Бяхте ли близки?

Настъпи необяснимо дълга пауза.

— Ноланови никога не са били семейство, което може да бъде наречено сплотено. Както ястията, които се готвят в тенджерата. Вземаш съставки, които са хубави сами по себе си, но сложиш ли ги заедно, се получава нещо наистина ужасно.

— Не всички ястия от тенджерата са лоши — каза Маги.

— Кажете ми едно хубаво.

— Макарони и сирене.

— Това не е готвено.

— Какво се готви в тенджерата, тогава?

— Зеленчуци.

Маги избухна в смях.

— Добър опит. Но и пастата се готви в тенджерата.

— Щом казвате. Но е единственото нещо от тенджерата, което обичам. Всички други имат вкус на нещо, което смесваш, за да опразниш килера си.

— Имам една рецепта от баба за макарони със сирене. Четири вида сирене. И запечени хлебни трохи отгоре.

— Трябва да ми направите някой път.

Разбира се, никога нямаше да стане. Но при идеята за това горещината плъзна по врата ѝ, издигайки се до линията на косата.

— На Шелби няма да ѝ хареса.

— Не. Тя не яде въглехидрати.

— Имам предвид... да готвя за вас.

Марк не каза нищо, само погледна през прозореца с разсеяно изражение. За Шелби ли мислеше? Предвкушваше скорошната среща?

— Какво бихте поднесли с тези макарони? — попита той след малко.

Маги се разсмя.

— Бих ги поднесла като основно с печени аспержи отстрани... и може би един домати и салатата от рукола. — Сякаш бе изминала цяла вечност от времето, когато бе правила нещо повече от най-простото ядене за себе си, тъй като готвенето за когото и да било рядко си заслужаваше усилието. — Обичам да готвя.

— Значи имаме нещо общо.

— И ти ли обичаш? — Тя внезапно премина на „ти“, но това сякаш не го изненада.

— Не, аз обичам да ям.

— Кой готви у вас?

— С брат ми Сам се редуваме. И двамата сме ужасни.

— Искях да попитам... как, по дяволите, решихте да отглеждате Холи заедно?

— Знаех, че не мога да се справя самичък. Но нямаше друг, а не исках да давам Холи в приемно семейство. Така че убедих Сам да ми помага.

— Не съжеляваш ли?

Марк поклати глава отрицателно.

— Загубата на сестра ми беше най-лошото нещо, което ми се е случвало, но да имам Холи е най-хубавото. Сам би казал същото.

— Това ли се оказа, което очаквахте?

— Аз не знаех какво да очаквам. Всъщност, караме ден за ден. Има страхотни моменти... първия път, когато Холи хвана риба на езерото Ег... или една сутрин, когато със Сам решиха да построят кула от гофрети с банани и маршмелоу за закуска... Трябваше да видиш кухнята. Но има и други моменти, когато сме излезли някъде навън и се разминем с някое семейство... — Той се поколеба. — Виждам по лицето на Холи как се пита какво ли е да имаш такова.

— Вие сте семейство — каза Маги.

— Двама вуйчовци и едно дете?

— Да, това е семейство.

Докато продължаваха да говорят, разговорът се превърна в плавния, аморфен, но уютен разговор между стари приятели, който поемаше ту в една, ту в друга посока.

Тя му разказа какво е да живееш в голямо семейство — безконечно състезание за гореща вода, за внимание, за уединение. Но дори с кавгите и съперничеството те се обичаха и се грижеха един за друг, и бяха щастливи. По времето, когато Маги беше в четвърти клас, тя вече знаеше как да готви вечеря за десет души. Ходеше облечена само в дрехи, вече омалели на другите, но нямаше нищо против. Дразнеше се само, че вещите ѝ непрекъснато се губеха или ги намираще счупени.

— Стигаш до момент, когато това вече няма значение — каза тя. — Така че може да се каже, че от съвсем малка развих у себе си будизъм — като например да не се привързвам към играчките си. Бива ме в това да пускам нещата.

Макар да не можеше да се каже, че Марк е многословен, когато ставаше дума за семейството му, все пак се отронваше по някое икономично откровение. Маги разбра, че родителите Нолан са били погълнати от своята лична брачна война и децата им са търпели косвени щети от това. Ваканции, рождени дни, семейни събирания... всичко минавало под знака на постоянни конфликти и конфронтации.

— Спряхме да празнуваме Коледа, когато бях четиринайсетгодишен — каза ѝ Марк.

Очите на Маги се разшириха.

— Защо?

— Цялата работа тръгна от една гривна, която мама видяла, докато били навън с Виктория — гривната била на витрината на един магазин, двете влезли вътре и тя я изпробвала и казала на Вики, че трябва да я има. Прибраха се вкъщи въодушевени и оттогава единственото, за което говореше мама, беше колко много я иска за Коледа. Разказа и на татко за нея и все го питаше дали е направил нещо по въпроса, кога щял да отиде да я вземе, такива неща. Дойде Коледа сутрин, но гривна нямаше.

— Какво ѝ подари баща ти вместо това? — попита Маги очарована и ужасена.

— Не си спомням. Блендер или нещо подобно. Както и да е, толкова се ядоса, че каза, че няма повече да празнуваме Коледа.

— *Никога?*

— Никога. Мисля, че си търсеше извинение. А ние всички бяхме облекчени. Оттогава всеки излизаше да празнува някъде отделно, в къщите на приятели, на кино. — Виждайки изражението ѝ, той почувства необходимост да добави: — Беше наистина хубаво. Коледа никога не е била за нас това, което се предполага, че трябва да бъде. Но ето я и най-странната част от историята — Виктория се чувства толкова зле от цялата тази работа, че накара мен, Сам и Алекс да отидем и да купим гривната за рождения ден на мама. Всички работехме и спестявахме за това, а Виктория я опакова и я привърза с голяма панделка. И когато мама я отвори, очаквахме невероятна

реакция, сълзи от радост, нещо такова. Но вместо това... тя сякаш беше забравила напълно гривната. Произнесе само: „Колко мило, благодаря“ и това беше всичко. И после така и не видях някога да си я сложи.

— Защото въпросът не е бил в гривната.

— Да. — Той я погледна поразен. — Как разбра?

— Повечето време, когато двойките се карат, не е всъщност заради нещата, за които възниква спорът, а защото има по-дълбока причина.

— Когато аз се карам с някого, винаги е за това, за което се карам. В това отношение съм много елементарен.

— Вие с Шелби за какво се карате?

— Не се караме.

— *Никога* не се карате за нищо?

— Това лошо ли е?

— Не, не, съвсем не.

— Ти обаче мислиш, че е лошо.

— Ами... предполагам, че зависи от причината. Няма конфликти, защото имате съгласие по всички въпроси? Или защото никой от вас не инвестира достатъчно във връзката?

Марк се замисли над това.

— Веднага ще ѝ вдигна скандал, щом пристигна в Сиатъл, и ще разбере.

— Моля те, недей — каза Маги и се засмя.

Сякаш бяха говорили само десет-петнайсет минути, но накрая Маги осъзна, че хората започнаха да си събират вещите, подготвяйки се за слизането в Анакортес. Фериботът прекосяваше пролива Росарио. Скръбното изсвирване я раздразни, карайки я да осъзнае, че час и половина е изминал с невероятна скорост. Тя се почувства така, сякаш излизаше от транс. И си помисли тайничко, че пътуването с ферибот се беше оказало по-интересно от всяко друго от месеци насам. А може би и от години.

Изправяйки се, Марк погледна надолу към нея с полуусмивка.

— Хей... — Мекият му глас изпрати приятни тръпки по гърба ѝ. — В неделя следобед ли ще хванеш ферибота за обратно?

Тя също се изправи, чувстваше присъствието му непоносимо силно, сетивата ѝ искаха да удължат подробностите... топлината на

кожата му под памучната риза, мястото, където тъмните къдрици на косата му, лъскави като панделки, се извиват леко срещу загорялата кожа на врата му.

— Може би — каза тя в отговор на неговия въпрос.

— За този в два и четирийсет и пет, или в четири и трийсет?

— Още не знам.

Марк кимна, не настоя.

Тръгна си, а в нея остана чувство на неясно удоволствие, граничецо с копнеж. Напомни си, че Марк Нолан е забранена територия. Тя не само не вярваше на интензивността на собственото си привличане към него, но и не беше готова за риска, който той представляваше.

Никога нямаше да е готова за това.

Някои рискове човек може да си позволи да приеме само веднъж.

ПЕТА ГЛАВА

Израснали в квартала Еджмор, Билингъм, Маги и нейните братя и сестри бяха изследвали пътеките в Чъканът маунтин и играеха по брега на залива. Тихият квартал предлагаше гледки както към Сан Хуан, така и към канадските планини. Той се намираше също до Феърхейвън, където човек можеше да броди между магазинчета за уникални и галерии, или да яде в ресторанти, където келнерите ти казват кое е най-прясното за деня и откъде е.

Билингъм отговаряше на прякора си — „град на потиснато вълнение“. В него цареше непринуденост, непретенциозност, беше от онези места, където можеш да си ексцентричен колкото искаш и винаги да намериш компания. Колите бяха облепени с всякакви необичайни стикери. От моравите пред къщите изскачаха като пролетни пъпки табели с конкуриращи се в предизборната битка кандидати. Човек можеше да вярва, в каквото иска, стига да не принуждава другите.

След като сестрата на Маги, Джил, я взе от терминала в Анакортес, те отидоха да обядват във Феърхейвън. Тъй като бяха най-малки в семейство Норис, с разлика от година и половина помежду им, те открай време бяха най-близки. Бяха преминали заедно през училище, ходеха на едни и същи лагери, увеличаха се по едни и същи тийнейджърски идоли. Джил беше шаферка на сватбата на Маги, и беше помолила Маги да ѝ бъде кума на приближаващата сватба с един местен пожарникар, Дани Страуд.

— Радвам се, че си откраднахме малко време насаме — каза Джил, докато похапваха тапас във „Флатс“, малко испанско ресторантче с огромни панорамни прозорци и тесен външен двор с кашпи с цветя. — Щом те закарам в къщата на мама и татко, ще те наобиколят и няма да мога да говоря с теб изобщо. Освен това утре вечер трябва да отделиш малко време да се срещнеш с един човек.

Маги спря чашата със сангрия на половината път към устата си.

— Кой? — попита тя предпазливо. — Защо?

— Един приятел на Дани. — Тонът на Джил беше преднамерено нехаен. — Страхотен мъж, много сладък...

— Покани ли го вече?

— Не, исках да говоря първо с теб...

— Добре. Не искам да се срещам с него.

— Защо? Да не би да си започнала да излизаш с някого?

— Джил, забрави ли причината, поради която този уикенд съм в Билингъм? Втората годишнина от смъртта на Еди. Последното, което искам, е да се запознавам с някого.

— Мислех, че ще бъде идеалният момент. Минаха две години. Обзалагам се, че не си излизала нито веднъж на среща, след като Еди умря.

— Още не съм готова.

Разговорът им беше прекъснат, когато келнерката донесе сандвич „Байон“, печена на грил наденичка с черен пипер и сирене върху селски хляб с дебела кора. Винаги го разрязваха на три парчета, като средното беше най-сочно, опушено и меко.

— Как ще разбереш кога си готова? — попита Джил, след като келнерката ги остави. — Имаш таймер, който се включва, или какво?

Маги я изгледа с раздразнение и се пресегна към сандвича.

— Познавам цял куп страхотни неангажирани мъже в Билингъм — продължи Джил. — Мога да те уредя толкова лесно. А ти си се завряла във Фрайдей Харбър. Можеше поне да откриеш един бар или магазин за спортни стоки, където да срещаш мъже. А то — магазин за играчки!

— Обичам си магазина. Харесвам Фрайдей Харбър.

— Но щастлива ли си?

— Щастлива съм — произнесе Маги замислено, след като изяде една вкусна хапка от сандвича. — Наистина съм добре.

— Хубаво. Сега е време да продължиш с живота си. Само на двайсет и осем си и трябва да си отворена за възможността да намериш някого.

— Не искам задължително да излизам с някого. Шансовете да намеря истинската любов са милиард към едно. Веднъж я намерих, няма начин да се случи отново.

— Знаеш ли от какво имаш нужда? От временно гадже.

— Временно?

— Да, както когато получаваш временна шофьорска книжка, за да усъвършенстваш уменията си, преди да получиш истинска. Не се тревожиш да търсиш мъж за сериозна връзка... просто избираш някой забавен, който да ти помогне да излезеш на пътя отново.

— Предполагам, че това ще ме направи професионалист по срещите. А мога ли да го правя непридружена от родител или бодигард?

— Абсолютно — засмя се Джил, — стига да практикуваш безопасно гмуркане.

След обяда двете сестри се отбиха в „Донатс Рокетс“ по настояване на Маги. Тя поръча серия донати, която включваше от продълговатите, покрити с кленова глазура и лентички бекон отгоре, донати, поръсени с трохи от бисквити орео и пържени донати, топнати в шоколад.

— Тези са за татко, разбира се — каза Джил.

— Да.

— Мама ще те убие. Тя се опитва да свали холестерола му.

— Знам, но тази сутрин той ми изпрати един есемес, в който ме помоли да му занеса една кутия.

— Подкрепяш лошите му навици, Маги.

— Знам, точно затова ме обича най-много.

Дългата алея към къщата беше задръстена от половин дузина коли. На паркинга, три четвърти акра, се тълпяха деца. Няколко от тях изтичаха към Маги, едно ѝ показваше откъде му е паднало зъбче, друго се опитваше да я убеди да играят на криеница. Смеейки се, Маги обеща по-късно непременно да се включи.

Тя влезе в къщата и се отправи към кухнята, където майка ѝ и група от братята и сестрите ѝ, със своите половинки, се занимаваха с готвене. Тя целуна майка си — пищна, но стегната жена с прошарен кок и красив тен на лицето, което не се нуждаеше от грим. Беше си вързала престилка, на която пишеше: „Видял си всичко това, чул си го, направил си го. Само не можеш да си спомниш“.

— Тези не са за баща ти, нали? — попита майка ѝ, поглеждайки строго кутията с донати.

— Пълна е с пръчици целина и моркови — отвърна Маги. — Кутията е само за поднасянето.

— Баща ти е в дневната — каза майка ѝ. — Най-последно имаме стерео и оттогава баща ти е залепен за телевизора. Казва, че изстрелите сега звучали като истински.

— Ако иска това, можеш да го закараш с колата до Такома — обади се един от братята ѝ.

Маги се усмихна и отиде в дневната.

Баща ѝ беше заел ъгъла на един голям диван, със спящо дете в скута си. Когато Маги влезе, погледът му падна върху кутията с донати.

— Моята любима дъщеря — възкликна той.

— Здравей, татко. — Тя се наведе, целуна го по главата и му подаде кутията.

Баща ѝ я отвори, намери един донат с кленов сироп и бекон и си отхапа от него с израз на блаженство.

— Ела седни до мен. И вземи бебето — трябват ми две ръце за тази работа.

Маги внимателно взе детето и го облегна на рамото си.

— На кого е? — попита тя. — Не го познавам.

— Представа нямам. Някой ми го даде.

— Внук ли ти е?

— Предполагам.

Маги отговори на въпросите му за магазинчето, за последните събития във Фрайдей Харбър и дали се е запознала с някой интересен човек напоследък. Тя се поколеба достатъчно дълго, за да накара очите му да заблестят от любопитство.

— Аха. Кой е той и с какво се занимава?

— О, никой не е. Той е... ами, няма нищо. Човекът е обвързан. Говорих с него на ферибота по пътя насам. Усетила, че бебето се размърдва насън, тя допря ръка до малкото му гръбче и започна да го гали с кръгови движения. — Мисля, че случайно пофлиртувах с него.

— Това лошо ли е?

— Може би не, но ме кара да се питам... как наистина да разбера дали съм готова отново да излизам.

— Бих казал, че неволното флиртуване е знак.

— Някак ми е странно. Нещо ме привлече в него, макар изобщо да не прилича на Еди.

Еди, преди да се разболе, беше весел, безгрижен шегаджия. Мъжът, с когото бе прекарала време на ферибота тази сутрин беше по-мрачен, по-мълчалив, със сдържаност, която говореше за интензивност и дълбочина на чувствата. Тя не успя да обуздае въображението си и да не си помечтае в най-тайните ъгълчета на съзнанието си за физическа интимност с него и това ѝ се бе сторило толкова потенциално неуловимо и изменчиво, че я ужаси. И все пак това бе част от привличането. Тя си спомни, че е желала Еди, защото е бил надежден, сигурен. Но сега се хвана, че желае Марк Нолан тъкмо поради противоположната причина.

Като наведе глава, Маги целуна спящото в прегръдката ѝ бебе. Момченцето беше уязвимо, но крепко срещу нея, кожата му беше чудо на мекотата и нежността. Тя си спомни един момент в онези последни ефимерни дни от живота на Еди, когато в тихо отчаяние бе искала да са имали дете. Това щеше да е някакъв начин да задържи част от него.

— Скъпа — каза баща ѝ, — никога не ми се е налагало да преминавам през това, през което ти премина с Еди. Не знам кога свършва траурът, нито как човек разбира кога е готов да продължи. Но има нещо, в което съм сигурен: следващият мъж ще е различен.

— Знам. Знаех го. Мисля си, че това, което ме тормози, е осъзнаването, че аз съм различна.

Баща ѝ я изгледа с несигурен поглед, сякаш коментарът го беше изненадал.

— Разбира се, че си различна. Как може да не си?

— Част от мен не иска да се променя. Част от мен иска да остане същия човек, който съм била, когато бях с Еди. — Тя спря, когато видя изражението на баща си. — Това откачено ли е? Мислиш ли, че трябва да отида на терапевт?

— Мисля, че трябва да излезеш на среща. Да облечеш хубава рокля, да се наслаждаваш на хубава храна. Да целунеш някого за лека нощ.

— Но след като престана да бъда вдовица на Еди, кой ще го помни? Ще е като да го загубя напълно отново.

— Скъпа. — Гласът на баща ѝ беше тих и нежен. — Ти научи много от Еди. Нещата около него, които те промениха за по-добро... това е начинът, по който той ще продължи да съществува. Няма да бъде забравен.

* * *

— Съжалявам — каза Шелби, когато Марк ѝ донесе чаша горещ чай. Тя се беше свила на дивана, облечена в сив, кашмирен костюм за къщи. Понечи да каже нещо, но вместо това кихна силно.

— Всичко е наред — каза Марк и седна до нея.

Шелби измъкна една книжна кърпичка от кутията и издуха носа си.

— Надявам се, че е само алергия. Надявам се, че няма да те заразя. Не бива да оставаш с мен. Спасявай се.

Марк се усмихна.

— Необходими са повече от няколко бацила, за да се уплаша. — Като отвори едно шишенце с лекарство против настинка, той изтръска две таблетки и ѝ ги подаде.

Шелби взе бутилка вода от масичката, глътна ги и направи физиономия.

— Щяхме да направим такова страхотно парти — каза тя натъжена. — Джания има най-страхотният апартамент в Сиатъл и аз щях да те покажа на всички.

— Можеш да ме покажеш по-късно. — Марк метна едно одеяло върху нея. — Засега се фокусирай върху оздравяването си. Ще ти оставя дори дистанционното.

— Толкова си сладък. — Шелби се облегна на него и издуха отново носа си. — Дотук с нашия секси уикенд.

— Отношенията ни са нещо повече от секс.

— Радвам се да чуя, че го казваш. — Като млъкна за малко, тя добави: — Това е номер три в списъка.

Марк прехвърляше каналите един след друг.

— Какъв списък?

— Може би не трябва да ти казвам. Но наскоро четох един списък с пет признака, според които мъжът е готов за „О“-думичката.

Марк спря да се занимава с дистанционното.

— „О“-думичката? — попита учудено той.

— Обвързване. Досега ти си направил три от нещата в списъка, които един мъж прави, когато е готов за обвързване.

— О? — произнесе той предпазливо. — Кое е номер едно?

— Измори се от нощните клубове и барове.

— Всъщност никога не съм обичал нощни клубове.

— Второто: представи ме на семейството и приятелите си. Трето: току-що показва, че мислиш за мен повече, отколкото за секса.

— А какво са четвърто и пето?

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

— Защото ако ти кажа, може да не ги направиш.

Марк се усмихна и ѝ връчи дистанционното.

— Добре, уведоми ме, ако ги направя. Не обичам да изпускам нещо. — Той обвини ръка около нея, докато тя търсеше някакъв филм.

Мълчанието между тях обикновено беше комфортно. Но това мълчание беше напрегнато. Въпросително. Марк съзнаваше, че Шелби му предлага удобна възможност. Тя искаше да постави нови параметри за връзката им, да обсъдят накъде са тръгнали.

Странно, той самият се канеше да повдигне тези въпроси през уикенда. Имаше напълно логични причини да се обвърже с Шелби, да ѝ каже, че има сериозни намерения. Защото наистина имаше.

Ако бракът с Шелби щеше да е нещо като да излиза на срещи с нея, то той искаше тъкмо това. Без лудости, писъци, скандали. Очакванията му бяха основателни. Той не вярваше в съдбата, нито във великата любов. Искаше една мила, нормална жена като Шелби, с която да няма много изненади. Двамата щяха да са партньори.

Да са семейство. Заради Холи.

— Шелби — започна той, но се наложи да прочисти гърлото си, което бе започнало да се стяга, преди да продължи: — Какво мислиш за това... да си единствена?

Тя се обърна в сгъвката на ръката му да го погледне.

— Имаш предвид официално да сме двойка? Да не се срещаме с други хора?

— Да.

Шелби се усмихна доволно.

— Току-що направи четвъртото нещо — каза тя и се сгуши отново в него.

ШЕСТА ГЛАВА

Както всеки, запознат с вашингтонската фериботна система, знае, закъснения на ферибота могат да станат по всяко време и по различни причини, включително бурно море или отливи, транспортни инциденти на борда, спешни медицински случаи или проблеми с изправността на машините. За съжаление, като причина за закъснението на ферибота в неделя следобед бе изтъкнат „належащ ремонт на свързана с безопасността част на плавателния съд“.

Пристигнал един час по-рано, за да може да заеме прилично място в дългите редици, водещи към фериботния паркинг, на Марк му остана доста време, което трябваше да убие по някакъв начин. Хората излизаха от колите си, извеждаха кучетата си, разхождаха се до сградата на терминала да си купят нещо за хапване или списания. Беше облачно и мъгливо, от време на време капваше по някоя студена дъждовна капка.

Потиснат и неможещ да си намери място, Марк тръгна към терминала. Умираще от глад.

Шелби не се чувстваше достатъчно добре, за да излязат да закусят навън тази сутрин, а единственото, което имаше в апартамента си, беше зърнена закуска.

Двамата бяха прекарвали хубав уикенд. Останаха си вкъщи, говориха и гледаха филми, а в събота вечерта хапнаха китайска храна, която си взеха за вкъщи.

От пролива Росарио повяваше бриз, носеше чиста и солена миризма, и се провираще под яката на лекото му сако като студени пръсти. По тила му мина тръпка. Той пое дълбоко от морския въздух, искаше му се да си е вкъщи, искаше му се... нещо.

Влезе в терминала и се насочи към кафенето, когато забеляза една жена да влачи сака си към близкия автомат за закуски и напитки. По устните му се разля усмивка, когато видя дългите червени кичури на косата ѝ.

Маги Конрой.

Мисълта за нея се беше таила в съзнанието му през целия уикенд. В моменти на бездействие умът му разиграваше жизнерадостни сценарии за това как или кога може да я види отново. Любопитството му към нея нямаше умора. Какво обича за закуска? Има ли домашен любимец? Обича ли да плува? Когато се умори да игнорира тези въпроси, фактът, че имаше нещо, което да игнорира, ги беше направил още по-настойчиви.

Той се приближи към Маги отстрани и видя бръчката, врязана между махагоновите ѝ вежди, докато тя проучваше съдържанието на вендинг машината. Осъзнала присъствието му, Маги вдигна поглед към него. Веселата, неподатлива на укротяване енергия бе заменена от уязвимост, която направо го прониза в сърцето. Беше неподготвен за реакцията си спрямо нея.

Какво беше станало през уикенда? Нали беше гостувала на семейството си. Скандал ли е имало? Проблем?

— Не искаш нищо от това — каза ѝ той, като кимна към подредените зад витрината вредни храни в лъскави опаковки.

— Защо не?

— Нито една от тези стоки вътре няма срок на годност.

Маги огледа с присвити очи витрината, сякаш да провери истинността на твърдението му.

— Мит е, че „Туинкис“ траят вечно — каза тя. — Извън хладилник издържат двайсет и пет дена.

— У дома животът им извън хладилника трае не повече от три минути. — Той надникна в тъмните ѝ очи. — Да те заведе на обяд? Имаме най-малко два часа според чиновника на ферибота.

Последва дълго колебание.

— Искаш да ядеш тук?

Марк поклати глава.

— Малко по-надолу по улицата има ресторант. На две минути пеша. Ще оставим сака ти в моята кола.

— Няма нищо лошо в това да обядваме — каза Маги, сякаш имаше нужда да убеди себе си в нещо.

— Аз го правя почти всеки ден. — Марк се пресегна да вземе сака ѝ. — Дай да го нося.

Тя го последва навън.

— Имам предвид това да обядваме двамата. Заедно. На една и съща маса.

— Ако искаш, можем да седнем на различни маси.

В гърлото ѝ се надигна смях.

— Ще седнем на една и съща маса — каза тя решително, — но няма да говорим.

Докато вървяха покрай пътя, мъглата се сгъсти и започна да ръми, въздухът стана бял и влажен.

— Сякаш вървим през облак. — Маги вдъхна дълбоко. — Когато бях малка, си мислех, че облаците сигурно са прекрасни на вкус. Веднъж поисках купа с облаци за десерт. Мама ми сложи разбита сметана в една чиния. — Тя се усмихна. — И тя беше толкова прекрасна, колкото си представях, че ще бъде.

— Но знаеше ли тогава, че това е просто разбита сметана? — попита Марк, очарован от това как мъглата бе накарала късите кичури около лицето ѝ да се накъдрят.

— О, да. Само че нямаше никакво значение... важна беше идеята.

— Аз имам проблеми, когато се опитвам да разбера къде да тегля чертата за Холи — каза Марк. — В същата класна стая, където тя учи, че динозаврите са истински, пишат писма до Дядо Коледа. Как да ѝ кажа кое е истинско и кое — не?

— Питала ли те е вече за Дядо Коледа?

— Да.

— Какво ѝ каза?

— Казах ѝ, че още не съм сигурен, но че много хора вярват в него, така че няма нищо лошо, ако иска да вярва и тя.

— Това е било правилното — каза Маги. — Фантазията и създаването на вяра е важно за децата. Онези, на които им се позволява да използват въображението си, са по-добри в това да правят разлика между фантазия и реалност от другите.

— Кой ти го каза? Вълшебницата, която живее в стената ти?

Маги се усмихна.

— Всезнайко — каза тя. — Не, не ми го е казала Клоувър. Четях много. Интересувах се от всичко, свързано с децата.

— Аз имам нужда да чета повече. — Гласът му стана мрачен. — Опитвам се с всички сили да не съсипвам това, което е останало от

детството на Холи.

— Доколкото мога да кажа, се справяш отлично. — Тя импулсивно хвана ръката му и пръстите ѝ стиснаха леко неговите, сякаш искаше да му вдъхне увереност и да го успокои.

Марк беше напълно сигурен, че именно така трябва да го интерпретира. Само дето ръката му обви здраво нейната и това превърна спонтанния жест в нещо друго. Нещо интимно. Собственическо.

Хватката на Маги се разхлаби. Марк почувства несигурността ѝ, сякаш беше негова, неохотното удоволствие от начина, по който са сплетени ръцете им.

Притискането на кожа в кожа, нещо толкова естествено. Но то бе изместило напълно оста на въртене на цялата земя. Той не можеше да прецени доколко реакцията му спрямо нея е физическа и доколко... друга. Всичко беше объркано по начин, който бе нов и интуитивен.

Маги измъкна ръката си.

Но той още усещаше отпечатъка, формата на пръстите ѝ, сякаш порите му бяха започнали да абсорбират нейните.

Никой от тях не заговори, когато влязоха в ресторанта; интериорът беше в полирано тъмно дърво и стара, издраскана мебелировка, тапетите — с неопределен дизайн. Въздухът миришеше на храна, алкохол и на леко мухлясал килим. Това беше един от онези ресторанти, създадени с добри намерения, но накрая отстъпили пред неотвратимото настъпление на туристическия бизнес, и понижили стандартите. Въпреки това беше достатъчно прилично място за прекарване на времето, а и предлагаше гледка към пролива.

Една равнодушна келнерка дойде да вземе поръчките им за напитки. Въпреки че Марк обикновено пиеше бира, сега поръча уиски. Маги си поръча чаша наливно червено вино, но след това промени решението си.

— Не, почакайте — каза тя. — И аз искам уиски.

— Чисто ли? — попита келнерката.

Маги хвърли въпросителен поглед към Марк.

— Тя ще пие уиски с лимонов сок и захар — каза той. Келнерката кимна и си тръгна.

През това време мократа коса на Маги вече се беше навила на масури. Марк си помисли, че можеше лесно да се вманиачи по тях.

Очевидно всеки опит да игнорира привличането си към нея, беше обречен. Сякаш всичко, което беше харесвал в една жена, включително неща, които не е съзнавал, че харесва преди, се бяха събрали в един перфектен букет.

Преди келнерката да ги остави, Марк я попита дали може да му послужи с молив. Жената му подаде една химикалка.

Маги погледна с леко вдигнати вежди, когато Марк написа нещо на една книжна салфетка, и ѝ я подаде.

„Как мина уикендът ти?“

По лицето ѝ премина усмивка.

— Всъщност не е необходимо наистина да спазваме правилото за не-говорене — каза му тя. Остави салфетката и впери очи в него, докато усмивката ѝ избледня. От устните ѝ се отрони въздишка, сякаш досега беше тичала.

— Отговорът е, че не знам. — Тя направи физиономия, последвана от жест, който трябваше да означава, че проблемът е безнадеждно объркан. — Ами ти?

— И аз не знам.

Келнерката пристигна с питиетата и си записа поръчката им за обяд. След като тя си тръгна, Маги отпи от уискито си с лимон.

— Харесва ли ти? — попита Марк.

Тя кимна и облиза пикантния остатък върху долната си устна, деликатно преминаване на езика, което накара пулса на Марк да подскочи в няколко места едновременно.

— Каж ми за твоя уикенд — подкани я той.

— В събота беше втората годишнина от смъртта на съпруга ми. — Тъмният ѝ поглед среща неговия над ръба на чашата. — Не исках да съм сама. Мислех да посетя родителите му, но... той бе единственото, което ни свързваше, затова... отидох при моето семейство. Бях заобиколена от стотици хора през целия уикенд и бях самотна. В което няма логика.

— Не — каза Марк тихо. — Разбирам.

— Втората годишнина беше различна от първата. Първата... — Маги поклати глава и направи малък жест с ръце, като помитащо движение. — Втората... ме накара да осъзная, че има дни, когато забравям да мисля за него. И това ме кара да се чувствам виновна.

— Той какво би казал за това?

Маги се поколеба и се усмихна. Марк за миг изпита ужасно бодване на ревност към мъжа, който още можеше да предизвика усмивка у Маги.

— Еди щеше да ми каже да не чувствам вина — отвърна тя. — Щеше да се опита да ме накара да се смея.

— Какъв беше той?

Тя отпи отново от коктейла си, преди да отговори.

— Беше оптимист. Можеше да ти покаже светлата страна на всяко нещо. Дори на рака.

— Аз съм песимист — каза Марк. — С редки позитивни отклонения.

Усмивката на Маги се разшири.

— Харесвам песимистите. Те са винаги тези, които носят спасителни жилетки на кораба. — Тя затвори очи. — Ох. Вече започвам да говоря високопарно.

— Няма проблем. Ще се уверя, че се качваш на ферибота.

Ръката ѝ пропълзя по масата. Тя усети опакото на свитите ѝ пръсти да докосва неговите, нерешителен жест, който Марк не знаеше как да тълкува.

— Говорих с баща си този уикенд — каза тя. — Той никога не е бил от родителите, които ти казват какво да правиш — всъщност, като се замисля, сигурно нямаше да е зле да бях имала малко по-голям родителски надзор, докато растях. Но сега той ми каза, че трябва да отида на среща с някого. На среща. Вече дори не му викат така.

— А как?

— Излизане, предполагам. Ти какво казваш на Шелби, когато искаш да прекараш уикенда с нея?

— Питам я дали мога да прекарам уикенда с нея. — Марк обърна ръката си нагоре, разтваряйки длан. — Е, ще приемеш ли съвета на баща си?

Тя кимна неохотно.

— Само че винаги съм мразела целия този процес — каза тя развълнувано, като се взираше в питието си. — Срещите с нови хора, неловкостта, отчаянието да не можеш да се отървеш от някого цяла вечер, макар да ти е ясно още след първите пет минути, че е боклук. Искане ми се да беше като онлайн чат, където можеш да „отложиш“ веднага този, който не ти допада. А най-лошото е, когато и двамата

изчерпите темите на разговор. — Без да съзнава, Маги бе започнала да си играе с ръката му, изследвайки разсеяно извивките на пръстите му. Той усещаше удоволствието от пръстите ѝ по цялата си ръка, отзивчиви струни отекваха по нервните пътища.

— Не мога да си представя ти да изчерпиш темите за разговор — каза Марк.

— О, случва се. Особено когато човекът, с когото говоря, е прекалено мил. Един добър разговор винаги включва определена доза недоволство. Обичам да ни свързват общи омрази и възмущения от дребни несправедливости.

— Каква е най-честата несправедливост, която те възмущава?

— Да звъня на „Обслужване на клиенти“ и да не се свързвам с човек.

— Аз пък мразя, когато келнерите се опитват да запомнят поръчката, вместо да я запишат. Защото едва ли запомнят всичко правилно. А дори и да запомнят, това ми причинява голям стрес, докато храната пристигне на масата.

— Аз не обичам, когато хората си крещят по мобилните телефони.

— А аз фразата: „Калабмурът не е търсен“. Безсмислена е.

— Аз я употребявам понякога.

— Ами недей. Адски ме раздразва.

Маги се засмя. В този момент изглежда осъзна, че си играе с ръката му, защото се изчерви и се дръпна.

— Шелби мила ли е?

— Да. Но го понасям. — Марк се пресегна за уискито си и го довърши на една глътка.

— Моята теория относно излизането на срещи — каза той, — е, че е по-добре да не правиш добро първо впечатление. — Защото после всичко това се сгромолясва надолу. Винаги трябва да се показваш достоен за това първо впечатление, което всъщност е било само илюзия.

— Да, но ако не направиш добро първо впечатление, може никога да нямаш шанса за второ.

— Аз съм необвързан мъж със заплата. Винаги имам втори шанс. Маги се засмя.

Келнерката донесе храната им и събра празните чаши.

— Още по едно? — попита тя.

— Искане ми се да можех — каза Маги с копнеж, — но не мога.

— Защо не? — вдигна вежди Марк.

— Защото почти се напих. — И за да демонстрира, тя събра очи.

— Трябва да спреш чак тогава, когато се напиеш напълно. —

Марк кимна към келнерката: — Донесете още по едно.

— Ти да не се опитваш да ме напиеш? — попита Маги, след като келнерката си тръгна, и го изгледа с подигравателно-подозрителен поглед.

— Да. Планът ми е да те напия и да те отвлека на диво, откачено пътуване с ферибот. — Той побутна една чаша с вода към нея. — Изпий това, преди да започнеш втория рунд.

Докато Маги пиеше водата, Марк ѝ разказа за уикенда си с Шелби и за списъка с нещата, които един мъж правел, когато бил готов за обвързване.

— Но тя не ми каза какво е петото нещо — каза той. — Според теб какво може да е?

Докато обмисляше възможностите, лицето на Маги премина през серия очарователни физиономии... бърчене на носа, присвиване на очи, прехапване на долната устна.

— Търсене на къща? — допусна тя. — Или разговори за това да имате деца?

— Боже. — Той се намръщи. — Аз имам Холи. Това ми е достатъчно засега.

— А за по-късно?

— Не знам. Искане да съм сигурен, че съм се справил правилно с Холи, преди да помисля за още деца.

Погледът ѝ стана състрадателен.

— Животът ти се е променил много, нали?

Марк потърси начин да го опише, чувствайки се неловко в желанието си да се свърже с нея. Никога не се беше доверявал пред друго, никога не беше виждал смисъл в това. Да получиш съчувствие беше само на крачка от това да те съжаляват, което за него бе съдба, по-лоша и от смъртта. Но Маги умееше да задава въпросите по начин, който го караше да иска да ѝ отговори.

— Гледаш на всичко по различен начин — каза той. — Започваш да мислиш за това в какъв свят я изпращаш. Притеснявам се за това

какви боклуци от телевизията влизат в подсъзнанието ѝ, дали има кадмий и олово в играчките, с които играе... — Марк направи пауза. — Ти искала ли си деца с... него? — Хвана се, че не му е приятно да произнася името на съпруга ѝ, сякаш сричките бяха невидими уплътнения, които щяха да запълнят пространството между тях.

— Някога си мислех, че искам. Но не и сега. Сега мисля, че една от причините да обичам толкова много магазина си, е възможността да бъда заобиколена от деца, но без да имам отговорности.

— Може би, когато се омъжиш отново.

— О, никога няма да се омъжа отново.

Марк наклони глава в мълчалив въпрос, като я гледаше внимателно.

— Направих го веднъж — продължи Маги, — и никога няма да съжалявам, но... това ми беше достатъчно. Еди се бори с рака година и половина, трябваше да бъде непрекъснато до него, да съм силна. Това ми отне почти всичко. Не ми остана достатъчно, за да го дам на някой друг. Мога да бъда с някого, но не и да принадлежа на някого. Звучи ли логично?

За първи път в живота си като възрастен Марк искаше да прегърне жена по неегоистични причини. Не от страст, а за да ѝ предложи утешение.

— Има логика да се чувстваш по този начин — каза той нежно. — Но това не може да трае вечно.

Те привършиха обяда и тръгнаха обратно към терминала на ферибота. Дъждът беше толкова слаб, че практически можеше да видиш увисналите капчици във въздуха. Да усетиш как небето притиска надолу. Светът беше оцветен в нюанси на оловносиньо и бледосиво, с косата на Маги, поддържаща интензивност от невероятно червено, всяка къдрица на подканящата вълна завършваше с красив масур.

Марк беше готов да даде всичко, за да поиграе с тези къдрици, да напълни ръцете си с тях. Изкушаваше се да се пресегне и да го направи, докато вървяха. Но непринуденият контакт не беше вече опция... защото нямаше нищо непринудено в начина, по който я желаше.

Може би привличането му към Маги беше просто резултат от това, че току-що се беше обвързал с Шелби и подсъзнанието му се

опитваше да намери път за бягство...? *Дръж курса*, каза си той. *Не се разсейвай.*

Разговорът им беше временно прекъснат от това, че трябваше да вкара колата на ферибота и да намери места на главната палуба за пасажери. След това се настаниха на същата пейка, говорейки за всичко и нищо. Мълчанието им от време на време напомняше на спокойна пауза след секс, когато лежиш, облян в пот и ендорфини.

Марк се опитваше всячески да не си представя секс с Маги. Как я взема в леглото и прави всичко с нея, как прониква дълбоко и не много бързо, импровизира и разтяга, след това повтаря. Искаше я под себе си, върху себе си, обвита около него. Тялото ѝ щеше да е бледо, обсипано със съзвездия лунички. Той щеше да ги картографира, да проследи пътеките им с ръце и устни, да намери всяко тайно местенце, тръпка и пулс...

Фериботът влезе в дока. Марк изчака на главната палуба за пасажери по-дълго, отколкото трябваше, неохотен да се раздели с Маги. Той беше един от последните, които слязоха на долния етаж към паркинга, за да си вземе колата. Небето беше в пастелен цвят, осеяно с перести облаци. Той изпита, както винаги, облекчение от връщането си на острова, където въздухът беше по-лесен за дишане, по-мек, и напрегнатото оживление от континента липсваше. Блъскането на пасажерите, чакащи на палубата, спираше изведнъж, сякаш всички се оказваха преродени едновременно.

Марк трябваше да се върне скоро при колата си, иначе щеше да блокира цялото платно от напускащи ферибота, и щеше да се сблъска със справедливото възмущение на дузина шофиращи пътници. Но когато погледна надолу към Маги, всяка клетка в тялото му се противопостави на идеята да я остави.

— Искаш ли да те откарам донякъде? — попита той.

Тя мигновено поклати глава, червените къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

— Колата ми е паркирана наблизо.

— Маги — започна той предпазливо... — може би някой път...?

— Не — каза тя и усмивката ѝ се изпълни със съжаление. —

Няма място за приятелство. Няма бъдеще в това.

Права беше.

Единственото, което оставаше, беше да си кажат довиждане. Нещо, в което Марк обикновено беше добър. Този път беше трудно, обаче. „Пак ще се видим“, „Пази се“ бяха прекалено безлични фрази, прекалено небрежни. Но всяка индикация за това колко много е означавал следобедът за него, би била нежелателна.

Накрая Маги разреши дилемата, като отстрани необходимостта от това да си кажат довиждане. Тя се усмихна на колебанието му и допря длан до гърдите му, побутвайки го палаво.

— Върви — каза тя.

И той тръгна, без да се обръща назад, слизайки по тясната стоманена стълба с отекващи стъпки. Усещаше как сърцето му бие силно на мястото, където ръката ѝ го беше докоснала. Когато влезе в колата, затвори вратата и закопча предпазния колан. Докато чакаше сигнал да потегли напред, изпитваше напрегнатото, мъчително чувство, че е загубил нещо важно.

СЕДМА ГЛАВА

С идването на октомври приключи наблюдаването на китове и карането на каяк за годината. Макар все още на Сан Хуан да продължаваха да идват туристи, нищо не можеше да се сравни с наплива през летните месеци. Най-честият въпрос, който задаваха туристите, беше как Фрайдей Харбър е получил името си. Маги бързо научи двете стандартни версии на историята. Тази, която повечето предпочитаха, беше местната легенда как един морски капитан, влизайки в пристанището, видял някакъв мъж на брега и го попитал: Кой е този залив? Мъжът, погрешно чувайки въпроса като „Кой ден е днес“, отговорил: Петък^[1].

Истината обаче беше, че пристанището било кръстено на един хаваец, Джоузеф Фрайдей, който работел в компанията „Хъдсънс Бей“, която се занимавала с отглеждането на овце на десетина километра северно от пристанището. Когато моряци вървели по брега и видели от лагера му да се издига стълб дим, разбрали, че е достигнал залива Фрайдей. Така и бил вписан от британците в картите.

Островът беше преминал в ръцете на американците през 1872 г. и оттогава беше разцъфтял в индустриално отношение. Навремето бил столицата на плодовете за Северозапада. Бил известен също така с дърводобива си и компаниите за консервиране на съомга. Сега бреговата линия беше натъпкана с луксозни сгради и корабчета за екскурзии, вместо с консервни фабрики и шлепове. Туристите бяха станали главният стълб на икономиката и въпреки пика им през лятото, това бе целогодишна индустрия.

С есента във въздуха и обаяването на листата във всички цветове, жителите на остров Сан Хуан започнаха да се подготвят за предстоящите празници. Островът жужеше от фестивали на реколтата, селскостопански пазари, дегустации на вино, събития в художествени галерии и театрални представления. Магазинът на Маги не показваше признаци на забавяне темпото на продажбите, тъй като местните клиенти идваха да купуват костюми и аксесоари за Хелюин и да се

погрижат от по-рано за коледни подаръци. Всъщност, Маги наскоро беше наела една от дъщерите на Елизабет, Даян, като продавачка на половин работно време.

— Сега може би ще си малко по-спокойна — каза Елизабет на Маги. — Вземането на един ден отпуска няма да те убие, нали знаеш.

— Забавлявам се в магазина.

— Иди се забавлявай някъде по-далеч — посъветва я Елизабет. — Имаш нужда да водиш разговор с някой по-висок от метър и двайсет.

В този миг ѝ хрумна идея.

— Трябва да отидеш на масаж в спа центъра в Рош Харбър. Имат нов масажист, Терън. Една моя приятелка разправя, че имал ръце на ангел. — Веждите ѝ се вдигнаха многозначително.

— Ако е мъж, не възприемам това за масаж — каза Маги. — Но в момента не мога да си спомня как се нарича мъж, който те масажира.

— Нарича се среща през уикенда, ето така се нарича! — произнесе Елизабет натъртено. — Ако е необвързан, можеш да го поканиш да излезете.

— Не можеш да поканиш един масажист да излезе с теб — възрази Маги. — То е нещо като връзка между лекар и пациент.

— Аз съм излизала на срещи с моя лекар — каза Елизабет.

— Наистина ли?

— Отидох в кабинета му и му казах, че искам да си сменя личния лекар. Той се засегна и ме попита защо. Казах му: защото искам да ме изведете на вечеря в петък вечер.

Очите на Маги се разшириха.

— И той го направи?

Елизабет кимна.

— И след шест месеца бяхме женени.

Маги се усмихна.

— Тази история ми харесва.

— Изкарахме четирийсет и една години заедно, а после той почина.

— Съжалявам.

— Беше страхотен мъж. Исках да сме заедно повече години. Но това не означава, че не мога да се наслаждавам на времето, прекарано с

приятели. Пътуваме заедно, изпращаме си имейли... Не бих могла да живея без тях.

— Аз имам чудесни приятели — каза Маги. — Но те всички са женени, освен това бяха такава голяма част от живота ми с Еди, че понякога...

— Старите спомени оживяват — довърши Елизабет разбиращо.

— Именно.

Елизабет кимна.

— Сега имаш нов живот. Пази старите си приятели, но не вреди да добавиш и нови. За предпочитане необвързани. Което ми напомня... Сколарис запозна ли те вече със Сам Нолан?

— Ти откъде знаеш за това?

Възрастната жена изглеждаше безкрайно доволна от себе си.

— Живеем на остров, Маги. Слуховете няма къде да ходят, освен да се въртят в кръг. Така че... запозна ли се с него?

Маги се зае с преподреждането на свежи стръкове лавандула в една ваза с формата на буркан за мляко. Идеята да излезе с по-малкия брат на Марк беше непоносима. Всяка малка прилика — формата на очите или нотките в гласа — щяха да превърнат цялото преживяване в упражнение по страдание.

А и щеше да е нечестно спрямо Сам. Маги нямаше да е способна да оцени това, което представлява той, защото нямаше да може да забрави всичко онова, което не е.

И най-вече това, че не е Марк.

— Казах на Брад и Елън, че засега не проявявам интерес към срещи с никого — каза тя.

— Но, Маги — разтревожи се Елизабет, — Сам Нолан е най-очарователният и добре възпитан млад мъж на света. И сега е без гадже, защото беше зает с лозето. Винар е. Романтик. Не би искала да изпуснеш възможност като тази.

Маги се усмихна скептично.

— Наистина ли мислиш, че този млад, очарователен, необвързан мъж ще иска да излезе с мен?

— Защо да не иска?

— Вдовица съм. Имам багаж.

— Че кой няма багаж? — смъмри я Елизабет. — Това, че си вдовица не е нещо, което трябва да те кара да се чувстваш неловко.

Означава само, че си жена с опит, жена, която е била обичана. Ние знаем как да ценим живота, как да ценим хумора, радваме се на това, което ни заобикаля. Повярвай ми, Сам Нолан няма да има нищо против, че си вдовица.

Маги се усмихна и поклати глава. Взе чантата си иззад щанда и каза:

— Отивам да се разходя до „Маркет Шеф“ и да си взема сандвичи за обяд. Ти какво искаш?

— Пастърма, смесена с много сирене. И много лук. — Когато Маги стигна до вратата, Елизабет добави весело: — По много от всичко!

„Маркет Шеф“ беше артистично заведение за деликатеси, което правеше най-хубавите сандвичи и салати на острова. Там винаги имаше тълпа по обяд, но чакането си заслужаваше.

Поглеждайки една стъклена витрина, пълна с пресни салати, паста, перфектни парчета месо и дебели резени зеленчуков киш, Маги се изкуши да поръча по едно от всичко. Накрая се спря на рак, артишок и топено сирене върху препечен домашен хляб, и поръча топена пастърма за Елизабет.

— За тук или за вкъщи? — попита момичето зад щанда.

— За вкъщи, ако обичате. — Виждайки купчината бисквити с шоколадови парченца в един голям буркан до касовия апарат, тя добави: — И при никакви обстоятелства не трябва да слагате от тези.

Момичето се усмихна.

— Една или две?

— Една.

— Ако искате, седнете ей там, ще ви донеса сандвичите след минутка.

Маги седна до един прозорец и се загледа в хората, докато чакаше.

След малко момичето се появи с бяла хартиена кесия.

— Заповядайте.

— Благодаря.

— О, ами... — Момичето ѝ подаде една салфетка. — Един човек ме помоли да ви предам това.

— Кой? — попита Маги равнодушно, но момичето вече бързаше да обслужи друг клиент.

Погледът на Маги падна върху бялата салфетка в ръката ѝ. Някой беше написал нещо върху нея.

„Здравей“.

Тя вдигна очи объркано и сканира малкия кът за сядане. Дъхът ѝ спря, когато видя Марк Нолан и Холи, които седяха на една масичка в ъгъла. Погледът му улови нейния и бавна усмивка изви устните му.

Съобщението върху салфетката се смачка в дланта ѝ, пръстите ѝ се свиха инстинктивно. Само като го видя, отзивчива болка от щастие се раздвижи в гърдите ѝ. *По дяволите*. Бе прекарала седмици, за да се самоубеди, че това, което бе преживяла с Марк, далеч не е било толкова магично, колкото е изглеждало.

Но това не обясняваше новия навик на сърцето ѝ да пропуска или да забавя удар, когато забележи тъмнокос мъж в тълпата. Не обясняваше и защо — повече от един път — се беше събуждала с оплетени около краката чаршафи и ум, обезсилен от приятната неопределеност, че го е сънувала.

Когато Марк се изправи и тръгна към нея с Холи, следваща го отзад, Маги усети как я връхлита огромна, зашеметяваща страст. Трескава червенина изби по цялото ѝ тяло. Пулсът ѝ туптеше в крайниците. Тя не можеше нито да гледа директно в него, нито да отмести очи от него, само стоеше объркана с книжни торбички в ръка.

— Здравей, Холи — все пак успя да произнесе накрая на грейналото в усмивка момиченце с две старателно сплетени руси плитки. — Как си?

Детето я изненада като се хвърли към нея и я прегърна. Маги автоматично обви свободната си ръка около дребното, слабичко телце.

Все още увиснала на кръста ѝ, Маги наклони глава назад и ѝ се усмихна.

— Вчера ми падна един зъб — обяви тя и показа новата дупка в долния ред.

— Браво! — възкликна Маги. — Сега имаш две места, в които да слагаш сламки, когато пиеш лимонада.

— Фейта на зъбчетата ми даде един долар — обяви Холи. — А приятелката ми Кейти получи само петдесет цента за своя. — Това сравнение беше сменено от намек за загриженост при странностите на такава оценителна система.

— Феята на зъбчетата — повтори Маги и хвърли развеселен поглед към Марк. Тя знаеше как се чувства той, когато окуражава племенницата си да вярва във въображаеми създания.

— Това беше идеален зъб — каза Марк. Явно зъб като този заслужава цял долар. — Погледът му мина по Маги. — Бяхме решили да се отбием в магазина ти, след като обядваме.

— Нещо конкретно ли търсите?

— Трябват ми крила на фея — каза ѝ Холи. — За Хелоуин.

— Фея ли ще бъдеш? Имам вълшебни пръчици, корони и най-малко половин дузина различни крила. Искаш ли да дойдеш в магазина с мен?

Холи кимна доволно и протегна ръка към нейната.

— Подай ми да нося тези неща вместо теб — предложи Марк.

— Благодаря. — Маги му даде книжните торбички и те напуснаха „Маркет Шеф“ заедно.

По пътя Холи беше разговорлива и оживена, разказваше на Маги за костюмите на приятелките си за Хелоуин и какви бонбони очаква да получи, за Фестивала на реколтата, на който щеше да ходи след това. Въпреки че Марк говореше малко, Маги усещаше пронизително присъствието му зад тях.

Когато стигнаха в магазина, Маги заведе Холи до една редица с крила за феи, всички украсени с панделки, блестящи и изрисувани със завъртулки.

— Ето ги.

Елизабет отиде при тях.

— Крила ли купуваме? Колко хубаво.

Холи погледна въпросително възрастната жена, която носеше конусовидна шапка с воал и дълга пола от тюл, и държеше вълшебна пръчка.

— Защо сте облечена така? Още не е Хелоуин.

— Това е облеклото ми за случаите, когато имаме парти за рожден ден в магазина.

— Къде? — Холи огледа любопитно наоколо.

— Стаята за партита е отзад. Искаш ли да я видиш? Цялата е украсена.

След като погледна към Марк за разрешение, тя последва бързо Елизабет към дъното на магазина, като подтичваше и подскачаше.

Марк ги изпрати с усмивка.

— Непрекъснато подскача — каза той. — През цялото време. — Погледът му се върна към Маги. — Няма да се бавим. Не искам да ти преча на обяда.

— О, няма проблем. Как... — Почувства се така, сякаш току-що е лапнала цяла лъжица мед, наложи се да преглътне няколко пъти против гъстата сладост. — Ти как си?

— Добре. А ти?

— Страхотно — отвърна Маги. — Ти и Шелби... — Канеше се да каже „сгодихте ли се“, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Марк разбра недовършеното изречение.

— Все още не. — Той се поколеба. — Донесох ти това. — Остави един висок, тесен термос на щанда, от онези, които се затварят с чашка за пиене. Маги не беше забелязала преди да го носи.

— Това кафе ли е?

— Да, от това, което аз пека.

Жестът я зарадва повече, отколкото би трябвало.

— Влияеш ми лошо — каза му тя.

Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Надявам се.

Беше прекрасно да стои тук с него, представяйки си за един кратък, забранен момент, че е достатъчно да направи само една стъпка напред, за да изтрие разстоянието помежду им. Да се притисне към него, към твърдостта и топлината му, и да го усети как я прегръща.

Преди Маги да успее да му благодари, Елизабет и Холи се върнаха. Момиченцето, въодушевено от декорирания салон за празненството и голямата торта във формата на замък със свещички на всички кули, отиде веднага при Марк и поиска и той да я види. Вуйчо ѝ се усмихна и ѝ позволи да го замъкне със себе си.

Накрая Марк и Холи оставиха покупките си на щанда, чифт вълшебни крила, корона и една зелена и една пурпурна балерински полички. Елизабет ги маркира на касата, като бърбеше дружелюбно, докато Маги бе заета да помага на друг клиент.

Маги се качи на сгъваем стол-стълба, за да стигне до някакви глинени статуетки, сложени в един шкаф над витрината. След като извади фигурките на Дороти, Тенекиения дървар, Лъва и

Плашилото^[2], тя обясни на клиента, че нямат на склад Злата вещица от Запад.

— Мога да я поръчам и след седмица ще бъде доставена — добави Маги.

Клиентката се поколеба.

— Сигурна ли сте? Не ми се иска да купувам другите, ако не мога да осигуря целия комплект?

— Ако желаете, ще се обадим на дистрибутора, за да сме сигурни, че ще изпрати вещицата. — Маги погледна към касата. — Елизабет...

— Имам номера, ето го. — Елизабет размаха един ламиниран лист. Тя се усмихна, когато, позна клиентката. — Здравей, Анет. Това подарък за Кели ли ще бъде? Знаех си, че ще хареса този филм.

— Досега го е гледала най-малко пет пъти — каза жената със смях и отиде до щанда, когато Елизабет набра телефонния номер.

Натоварена с допълнително количество глинени фигурки, Маги се качи на стълбата и започна да ги прибира в шкафа. Тя залитна, когато някои от кутиите се разместиха, заплашвайки да паднат.

В този момент чифт ръце я хванаха за кръста и я задържаха. Маги замръзна, когато осъзна, че Марк стои зад нея. Натискът от докосването му беше твърд, надежден, почитителен. Но топлината на ръцете му проникна през памучната ѝ блуза и накара пулса ѝ да се учести. Тя се напрегна срещу порива да се обърне в ръцете му. Колко хубаво щеше да е да зарови пръсти в тази тъмна, гъста коса, да го придърпа по-близо, по-силно...

— Може ли да ги сложа на място вместо теб? — попита той.

— Не, аз... ще се справя.

Ръцете му се отпуснаха, но той остана до нея.

Маги подхвана неумело останалите кутии, набутвайки ги в безпорядък в шкафа. След това слезе от стълбата и се обърна към Марк. Стояха прекалено близо. Той миришеше на слънце, на морски въздух, ароматът му възбуждаше сетивата ѝ.

— Благодаря ти — успя да каже тя. — Благодаря и за кафето. Как да ти върна термоса?

— Ще мина да си го взема по-късно.

Елизабет обслужи другата клиентка и се приближи до тях.

— Марк, опитвах се да убедя Маги да излезе със Сам. Не мислиш ли, че двамата могат да прекарат добре?

Лицето на Холи се озари при това предложение.

— Ще харесаш много вуйчо Сам — каза тя на Маги. — Той е забавен. Освен това има нов дивиди плейър.

— Е, това са двете ми изисквания — отвърна със смях Маги. Тя вдигна лице към Марк, чието лице беше станало безизразно. — Ще го харесам ли? — осмели се тя да попита.

— Нямате много общи неща.

— И двамата са млади и необвързани — възрази Елизабет. — Какво друго общо трябва да имат?

Сега Марк определено се намръщи.

— Искаш ли да те запозная със Сам? — попита той Маги.

Тя сви рамене безпомощно.

— Сега съм доста заета.

— Каж ми, когато решиш. Ще се погрижа нататък. — Той направи знак на Холи. — Време е да тръгваме.

— Чао! — изчурулика весело момиченцето и изтича да прегърне Маги отново.

— Чао, Холи.

След като двамата си тръгнаха, Маги огледа магазина, който вече се бе изпразнил.

— Да хапнем — предложи тя на Елизабет. Те отидоха в стаята в дъното на магазина и седнаха на масата, като се заслушваха за звънчето, известяващо влизането на евентуален купувач.

Докато Елизабет разопакова сандвичите, Маги разви капачката на термоса. Отвътре я лъхна изкусителна миризма, препечена, богата, кедрова.

Тя вдъхна дълбоко и затвори очи, за да се концентрира напълно върху опияняващия аромат.

— Сега разбирам — чу тя Елизабет да казва.

Маги отвори очи.

— Разбираш какво?

— Защо не проявяваш интерес да се запознаеш със Сам.

Дъхът спря в гърлото ѝ.

— О... аз... това няма нищо общо с Марк, ако така си мислиш.

— Видях начина, по който те гледаше.

— Той е обвързан с друга жена. Сериозно обвързан.

— Не и докато не бъде казано „да“. А и Марк ти донесе кафе. — Това бе съобщено така, сякаш жестът беше неимоверно многозначителен. — Сигурно е еквивалентът на „Дом Периньон“. — Елизабет погледна лакомо термоса.

— Искаш ли да опиташ? — попита Маги развеселена.

— Ще отида да си взема чаша.

Кафето беше вече подсладено и със сметана, поток димящ карамел, който се изливаше в чашите.

Те ги вдигнаха за наздравица и отпиха.

Това не беше просто кафе... беше преживяване. Гладки, препечени, маслени нотки даваха път на кадифен финал. Сила и сладост, никакви следи от горчивина. Маги усети топлината до пръстите на краката си.

— О, боже — въздъхна Елизабет. — Възхитително е.

Маги отпи нова глътка.

— Това е проблемът — каза тя печално.

Лицето на по-възрастната жена омекна.

— Привлечена си от Марк Нолан?

— Той е забранена територия. Но когато го видя, дори да не флиртуваме, имам чувството, че го правим.

— Това не е проблем — каза Елизабет.

— Не е ли?

— Не, проблем става, когато престанеш да го чувстваш като флиртуване. Така че давай смело напред и флиртувай... това може би е единственото нещо, което ще те предпази да правиш секс с него.

[1] Friday (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Герои от „Вълшебникът от Оз“, роман за деца от Франк Баум. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

На Хелуин Марк настоя Сам да заведе Холи на мероприятията във Фрайдей Харбър, включително на филма, който щеше да се прожектира в библиотеката и детското парти на панаира.

— Непременно се отбий в магазина за играчки да видиш Маги — добави Марк.

— Сигурен ли си? — попита Сам колебливо.

— Да. Всички искат двамата да се запознаете, включително самата Маги. Така че го направи. Покани я да излезете, ако я харесаш.

— Не знам — вдигна рамене Сам. — Направил си такава физиономия.

— Каква?

— Тази, която правиш, преди да сриташ задника на някого.

— Нямам намерение да сритвам ничий задник — каза спокойно Марк. — Тя не е моя. Аз съм с Шелби.

— Тогава защо изглеждаш така, сякаш това ще е изтезание за теб?

— Няма да е изтезание. Аз съм с Шелби.

Сам се изсмя тихо и се почеса по главата.

— Новата ти мантра. Окей, ще я проверя.

По-късно Сам се върна с Холи, която бе прекарала чудесно на мероприятията за Хелуин и беше напълнила с бонбони цяла пластмасова кофичка във формата на тиква. Те тържествено изсипаха бонбоните на масата, гледайки ги с възхищение, и Холи си избра две-три, които изяде веднага.

— Добре, а сега — горе и право във ваната! — каза Марк, като се наведе, за да може Холи да се качи на гърба му. — Това е най-изпоцапаната, най-лепкавата вълшебница, която съм виждал някога.

— Ти не вярваш във вълшебници — каза Холи, като се кискаше, когато той я понесе на гръб.

— Напротив, вярвам. Току-що хванах една.

След като я изкъпа и остави чиста нощница и хавлия върху затворената седалка на тоалетната чиния, Марк слезе на долния етаж. Сам току-що беше изсипал бонбоните в голямо найлоново пликче с цип и се отправяше към кухнята.

— Е — попита рязко Марк, — ходи ли в магазина?

— Поне в двайсет. Градът гъмжи от народ.

— *В магазина за играчки* — процеди Марк през стиснати зъби.

— О, питаш за Маги. — Сам отвори хладилника да си вземе бира. — Да, страхотна е. И Холи е луда по нея — седна на щанда и помогна на Маги при раздаването на бонбоните. Сигурно щеше да остане цяла нощ, ако ѝ бях позволил. — Той млъкна и наклони бирата. — Но няма да поканя Маги да излизаме.

Марк го погледна разтревожено.

— Даде ми Хейсман^[1].

— *Какво?*

— Нали разбираш... — Сам изимитира протегнатата блокираща ръка на позата на трофея Хейсман. — Беше дружелюбна, но не се интересува.

— Би трябвало да се интересува — каза Марк с раздражение. — Необвързан си, изглеждаш прилично... какъв ѝ е проблемът?

Сам сви рамене.

— Вдовица е. Може би не е престанала да скърби за съпруга си.

— Време ѝ е да престане. Минали са две години. Има нужда да започне да живее отново. Има нужда да рискува с някого.

— Като теб? — попита замислено Сам.

Марк му хвърли мрачен поглед.

— Аз съм с Шелби.

— Хубаво де, разбрах — засмя се Сам. — Продължавай да си го повтаряш. Може и да повярваш накрая.

Марк се качи на втория етаж раздражен. Каза си, че не е негова работа нито дали, нито кога Маги е започнала да излиза с някого. Защо тогава тази ситуация го тормозеше толкова?

Завари Холи в нейната стая, облечена в розовата си нощница, чакаше го да я сложи да си легне и да я завие. Нощната лампа беше включена, топлата светлина проникваше през розовия абажур. Погледът на момиченцето беше вперен във вълшебните крила, които висяха от облегалката на стола. Светлата ѝ кожа беше покрита с

червени петна. Марк усети как сърцето му се свива от тревога, когато видя, че очите ѝ са мокри.

Сядайки на края на матрака, той я придърпа към себе си.

— Какво има? — прошепна. — Какъв е проблемът?

Гласът на Холи прозвуча глухо.

— Искан ми се мама да можеше да ме види в моя костюм.

Марк целуна русата ѝ косица и нежната извивка на ухото ѝ. И дълго време само я държа.

— И на мен тя ми липсва — каза накрая той. — Но мисля, че тя те гледа, макар да не можеш да я видиш и да я чуеш.

— Като ангел?

— Да.

— Ти вярваш ли в ангели?

— Да — каза Марк без колебание, въпреки че досега бе казвал и мислил тъкмо обратното. Защото нямаше причина да не допусне възможността, особено ако това щеше да утеши Холи.

Холи се отдръпна назад, за да го погледне.

— Не мислех, че вярваш.

— Но е така. Вярата е избор. Мога да вярвам в ангели, ако искам.

— Аз също вярвам в тях.

Марк я помилва по косата.

— Никой няма да замени майка ти. Но аз те обичам колкото нея и винаги ще се грижа за теб. А също и Сам.

— И вуйчо Алекс.

— И вуйчо Алекс. Но си мислех... ако се оженя за някого, който да ми помага да се грижа за теб, по майчински начин...? Това би ли ти харесало?

— Ъ-хъ.

— Какво ще кажеш за Шелби? Харесваш я, нали?

Холи се замисли.

— Влюбен ли си в нея?

— Харесвам я. Много.

— Не трябва да се жениш за някоя, ако не си влюбен в нея.

— Ами, любовта също е избор.

Холи поклати глава.

— Аз мисля, че тя е нещо, което ти се случва.

Марк се усмихна на малкото ѝ сериозно изражение.

— Може би и двете — каза той и я зави.

* * *

Следващия уикенд Марк отиде в Сиатъл на гости на Шелби. Партито по случай годишна братовчедка й щеше да се състои в петък в Яхтения клуб в Портидж бей. Това беше поредна стъпка в развитието на връзката им — да присъства на семейно събитие, да срещне семейството й за първи път, и очакваше да се харесат. От описанията на Шелби те изглеждаха приятни, нормални хора.

— Ще ги обикнеш, сигурна съм — каза му Шелби. — И те ще те обикнат.

Думата обич напрегна Марк. Досега той и Шелби не бяха стигнали до момента, в който някой от тях да е казал „обичам те“, но Марк чувстваше, че тя искаше да го направи. Кое го накара да изпита силна вина, защото не го беше очаквал. Разбира се, би могъл да й го каже в отговор. И щеше да го мисли, но вероятно не по начина, по който на нея й се искаше.

Преди няколко месеца би предположил, че да обичаш, е способност, която на него му липсва. Но Холи беше опровергала това напълно. Защото чувството да иска да предпази Холи, да й даде всичко... този вкоренен дълбоко в душата порив да я направи щастлива... това беше безспорна обич. Марк не беше изпитвал нищо, което да прилича и слабо на това.

В петък следобед той взе самолета за Сиатъл, разтревожен силно, защото Холи се беше прибрала от училище с температура.

— Трябва да отменя пътуването — каза той на Сам.

— Майтапиш се, нали? Шелби ще те убие. Аз съм тук. Холи ще е добре.

— Не я оставяй да стои до късно — заръча Марк строго. — Не й позволявай да яде боклуци. И не пропускай да й дадеш следващата доза ибупрофен, иначе.

— Да, знам. Всичко ще е наред.

— Ако и утре е болна, кабинетът на педиатъра в събота е отворен до обяд...

— Знам. Знам всички неща, които ти знаеш. Ако не излезеш веднага, ще си изпуснеш полета.

Марк тръгна неохотно, след като даде ибупрофена на Холи. Остави я да лежи на дивана и да гледа филм. Изглеждаше малка и крехка, с бледи страни. Безпокоеше се да я остави, макар че Сам го беше уверил, че всичко ще е наред.

— Мобилният ми телефон е в мен — каза ѝ той. — Ако искаш да си поговорим, ако имаш нужда от мен, можеш да ми се обадиш, когато искаш. Нали, сладуранке?

— Добре. — Холи му изпрати беззъба усмивка, която разтопи сърцето му. Навеждайки се над нея, той я целуна по челото и те разтъркаха носове.

Струваше му се неправилно да излезе от къщи и да отиде на летището. Всички инстинкти му говореха да остане. Но Марк знаеше колко много означава това за Шелби и не искаше да я наранява, или да я кара да се чувства неловко като не се появи на семейното събитие.

Шелби го взе от летището с лъскавото си BMW Z4. Тя беше облечена в секси черна рокля, високи токчета, пепеляворусата ѝ коса беше пусната и права. Красива жена, с класа. Всеки мъж би се радвал да я има, помисли си той. Харесваше Шелби. Обожаваше я. Радваше се на компанията ѝ. Но липсата на вълнение и дълбочина между тях, нещо, което винаги му се бе струвало наред преди, бе започнала да изглежда смътно неправилно.

— Ще се срещнем с Бил и Алисън за вечеря преди партито — каза Шелби. Алисън беше най-добрата ѝ приятелка от колежа, а сега беше майка на три деца.

— Страхотно. — Марк се надяваше да може да откъсне съзнанието си от Холи достатъчно дълго, за да се наслади на вечерята. Той измъкна телефона си и провери дали има някакви съобщения от Сам.

Нищо.

Забелязвайки намръщеното му изражение, Шелби попита:

— Как е Холи? Още ли е болна?

Марк кимна.

— Никога не е боледувала преди. Във всеки случай не и откакто е с мен. Имаше температура, преди да тръгна.

— Ще се оправи — дойде утешителният отговор от Шелби. По начервените ѝ устни се плъзна усмивка. — Намирам за много сладко, че се тревожиш за нея.

Те отидоха в един изискан ресторант в Сиатъл, главният салон бе доминиран от триметрова централна колона от винени бутилки. Поръчаха си отлично пино ноар и Марк пресуши бързо чашата си, надявайки се, че това ще му помогне да се отпусне.

Навън беше започнало да вали, капките блещукаха по стъклата на прозорците. Дъждът беше бавен, но равномерен, облаците се бяха скупчили като дълго събирано пране. Сградите стояха търпеливо приведени под стихията, оставяйки водата да тече през павирани каскади, лехи и крайпътни дъждовни градини. Сиатъл беше град, в който знаеха какво да правят с водата.

Докато Марк гледаше косите ручейчета да се плъзгат покрай сградите от камък и стъкло, нямаше как да не си спомни за дъждовната нощ преди по-малко от година, която бе променила всичко. Той осъзна, че преди Холи беше гледал на емоциите си като на някаква ограничена субстанция. Сега нямаше надежда да ги спре или да ги удържи. Дали родителството някога щеше да стане по-лесно? Дали се достигаше до момент, в който спираш да се тревожиш?

— Това е нова твоя страна — каза Шелби с насмешлива усмивка, докато го гледаше как проверява за двайсети път телефона си по време на вечерята. — Скъпи, щом Сам не е звънял, значи всичко е наред.

— Но може да означава също, че нещо се е объркало и той не имал възможност да се обади — възрази Марк.

Алисън и Бил, другата двойка, размениха усмихнати, леко покровителствени погледи на опитни родители.

— Най-трудно е с първото — каза Алисън. — Ужасяваш се всеки път, когато вдигне температура... но когато се родят второ и трето, спираш да се тревожиш толкова много.

— Децата са наистина издръжливи — добави Бил.

Знаейки, че всичко това се казва умишлено, Марк не се успокои ни най-малко.

— Той ще е добър баща един ден — каза Шелби на Алисън.

Похвалата, която вероятно трябваше да направи удоволствие на Марк, предизвика у него само изблик на раздразнение. Някой ден? Той

беше баща сега. Да си баща беше нещо повече от това да имаш биологически принос... всъщност, това беше най-малкото.

— Ще ви оставя само за минутка, за да звънна на Сам — каза той на Шелби. — Искам да разбера дали температурата е спаднала.

— Хубаво, щом това ще ти помогне да спреш да се тревожиш. След това можем да се отпуснем и да се наслаждаваме на останалата част от вечерта. — Тя го изгледа многозначително. — Нали така?

— Така. — Марк се наведе и я целуна по бузата. — Извинявай. — Той стана от масата и тръгна към лобито на ресторанта, изваждайки телефона си. Знаеше, че Шелби и другата двойка смятат, че реагира пресилено, но не даваше пет пари. Трябваше да се увери, че Холи наистина е добре.

След първия звън отсреща вдигнаха и в слушалката прозвуча гласът на брат му.

— Марк?

— Да. Как е тя?

Последва изнервяща пауза.

— Всъщност, не е добре.

Марк усети как кръвта му се смръзва.

— Какво имаш предвид под „не е добре“?

— Започна да повръща, малко след като ти тръгна. Направо си изповръща червата.

— Ти какво направи? Извика ли лекар?

— Разбира се, че извиках.

— Той какво каза?

— Че вероятно е грип и да ѝ давам много течности, за да не се дехидратира. Каза, че от ибупрофена може да я заболи стомахът, така че засега ще караме с тайленол.

— Още ли има температура?

— Последния път като я измерих беше трийсет и девет. За съжаление, не може да задържи в стомаха си достатъчно дълго лекарството, за да ѝ подейства.

Марк стисна телефона здраво. Никога не беше искал нещо толкова силно, колкото това да се озове веднага на острова и да се грижи за Холи.

— Имаш ли всичко, което ти е нужно? — попита той брат си.

— Всъщност, трябва да отида да взема някои неща от магазина като желе и бульон, така че ще ми трябва някой, който да гледа Холи за малко.

— Връщам се.

— Не, недей. Имам цял списък от хора, на които мога да звънна. Освен това... о, боже, пак повърна. Трябва да вървя.

Връзката прекъсна. Марк се опита да преодолее пристъпа на паника и да мисли разумно. Той звънна на авиолинията, за да си резервира билет за следващия полет до Фрайдей Харбър, поръча такси и се върна на масата.

— Слава богу! — възкликна Шелби с напрегната усмивка. — Чудех се какво те задържа толкова дълго.

— Съжалявам. Но Холи е зле. Трябва да се върна.

— Тази вечер? — Шелби се намръщи. — Сега?

Марк кимна и обясни ситуацията. Алисън и Бил кимаха съчувствено, докато Шелби изглеждаше невероятно разстроена. Този знак на загриженост за Холи даде на Марк нов смисъл на отношенията му с нея, чувство на свързаност. Запита се дали и тя няма да иска да го придружи. Нямахше да я пита, но ако тя предложеше...

Като стана от масата, Шелби го докосна нежно по ръката.

— Да поговорим за това насаме. — Тя хвърли отегчена усмивка по посока на Алисън. — Връщам се след секунда.

— Разбира се. — Двете жени размениха от онези необясними женски погледи, намекващи, че нещо се мъти.

Шелби отиде с Марк до изхода на ресторанта, в един ъгъл, където можеха да говорят на спокойствие.

— Шелби... — започна Марк.

— Слушай — прекъсна го тя спокойно, — не се опитвам да представя това като избор между Холи и мен... но тя ще се оправи и без теб. А аз няма. Искам да дойдеш на това парти довечера и да се запознаеш със семейството ми. Няма нещо, което да можеш да направиш за Холи, което Сам вече да не прави.

До момента, когато тя спря да говори, чувството на Марк за топлина и връзка между тях, беше изчезнало. Независимо от това какво казваше, тя го караше да избира между нея и Холи.

— Знам го — кимна той. — Но искам аз да съм човекът, който се грижи за нея. А и няма начин да прекарам добре тази вечер, като знам,

че детето ми е болно. Ще съм забоден в ъгъла с телефона си през цялото време.

— Но Холи не е твоя. Не ти е родно дете.

Марк погледна Шелби, сякаш никога не я беше виждал досега. Какво намекуваше тя? Че притеснението му за Холи не е логично, защото не му е биологична дъщеря? Че няма право да се тревожи за нея чак толкова?

Често именно в незначителните момента се разкриваха важните неща. С тези няколко пестеливи думи отношенията му с Шелби се промениха напълно. Дали беше безразсъден? Дали реагираше пресилено? Изобщо не го интересуваше. Първата му грижа беше Холи.

Когато видя изражението му, Шелби вдигна поглед нагоре.

— Не исках да прозвучи така.

Мозъкът му методично пренареди думите, зад които стоеше голата истина. Беше прозвучало точно това, което тя бе имала предвид.

— Няма проблем. — Марк направи пауза, усещайки как подпорната конструкция на връзката им се разрушава в този разговор, всяка дума беше като удар с брадва. — *Тя е моя*, Шелби. Моя отговорност.

— Също и на Сам.

Той поклати глава.

— Сам помага. Но аз съм единственият ѝ законен настойник.

— Значи тя има нужда двама възрастни мъже да се въртят непрестанно около нея?

Марк отвърна предпазливо.

— Имам нужда да бъда там.

Шелби кимна и бавно въздъхна.

— Хубаво. Явно няма никакъв смисъл да го обсъждаме точно сега. Да те откарам ли до летището?

— Поръчах си такси.

— Бих ти предложила да дойда с теб, но искам да съм там заради братовчедката си.

— Разбирам. — Марк я потупа успокоително. Гърбът ѝ беше скован и прав, като издялан от лед. — Ще се погрижа за вечерята... ще оставя номера на кредитната си карта на келнерката.

— Благодаря. — Алисън и Бил ще го оценят. — Шелби погледна навъсено. — Обади ми се после и ми кажи как е Холи. Макар вече да

знам, че ще е добре.

— Хубаво. — Той се наведе да я целуне, но тя се изви и устните му докоснаха бузата ѝ.

[1] Колежански футболен трофей, който изобразява бягащ играч, блокиращ с ръка другите играчи. На жаргон означава отхвърляне, отказване. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пътуването с такси до летището сякаш трая цяла вечност. Полетът до Фрайдей Харбър беше толкова бавен, че Марк си помисли, че би стигнал по-бързо с каяк. Докато се озова пред къщата в лозето Рейншедоу, стана почти десет часа. На алеята беше паркирана непозната кола, бял Себринг.

Марк влезе в къщата през задния вход и се насочи право в кухнята. Сам беше там, наливаше си вино. Изглеждаше измъчен. Предницата на тениската му беше прогизнала от вода, косата му стърчеше. На плота се виждаха редица от шишенца с лекарства и празни чаши.

Сам го погледна и поклати глава.

— Знаех си, че не трябва да ти казвам — произнесе той примирено. — Боже, Шелби трябва да е бясна.

Марк остави сака на земята и съблече сакото си.

— Не ми пука. Как е Холи? Чия е колата в алеята?

— На Маги. А Холи е по-добре. Не е повръщала от час и половина.

— Защо си звънял на Маги? — попита Марк слисано.

— Холи я харесва. А когато се запознах с нея на Хелоуин, тя ми каза да ѝ се обадя, ако някога се нуждая от помощ за Холи. Звъннах първо на Алекс, но той не вдига, така че потърсих Маги. Тя дойде веднага. Боже, страхотна е. Докато бях в магазина, сложила Холи в хладка вана, почистила и успяла някак да я накара да задържи лекарството.

— Значи температурата е минала?

— За момента. Упорита е, обаче. Ще трябва да наблюдаваме Холи.

— Аз ще поема нощната смяна — каза Марк. — Иди си почини.

Сам му хвърли уморена усмивка и отпи глътка вино.

— Можех да се справя и сам. Но съм доволен, че си дойде.

— Трябваше да си дойда. Щях да съм ужасна компания на партито тази вечер, притеснявайки се за Холи.

— Какво каза Шелби?

— Не беше щастлива.

— Ще ѝ мине. Не съществува нещо, което един букет цветя и малко мили думи да не могат да оправят.

Марк поклати глава раздражено.

— Не съм против милите думи. Но тази работа с Шелби няма да я бъде.

Очите на Сам се разшириха.

— Искаш да кажеш, че ще скъсаш с нея заради това?

— Не, не заради това. Просто осъзнах късно, че... няма значение, ще говорим по-късно. Трябва да видя Холи.

— Ако двамата се разделите — каза Сам, докато Марк тръгваше към стълбището, — погрижи се Шелби да научи, че съм на разположение за отмъстителен секс.

Коридорът, който водеше към спалнята на Холи, миришеше на амоняк и сапун за вана. Светлината на лампата хвърляше мека позлата по грубия дъсчен под. За миг Марк се опита да си представи какво би било впечатлението на един непознат за къщата; с някои недовършени стаи, с нуждаещи се от циклене подове, с небоядисани стени. Работата щеше да продължи дълго. На този етап те бяха съсредоточили усилията си върху структурната реставрация, правейки къщата здрава и безопасна, но още не бяха стигнали до козметичните промени. Без съмнение Маги е била ужасена.

Влизайки в стаята на Холи, той спря до прага. Маги беше на леглото до Холи, която се бе сгушила в прегръдката ѝ. От другата страна на момиченцето се мъдреше нова плюшена играчка.

С лишено от грим лице и коса, събрана на опашка, Маги приличаше на тийнейджърка. По носа и скулите ѝ се виждаха златни лунички. Тя четеше на глас на Холи.

Холи вдигна съннения си поглед към Марк объркано.

— Върнал си се.

Марк отиде до леглото и се наведе над нея, като отметна косата ѝ назад. Ръката му се спря на челото ѝ, за да провери температурата.

— Разбира се, че ще се върна — прошепна той. — Няма да ходя никъде, щом момичето ми е болно.

— Повръщах — събщи му тя тържествено.

Знам, миличка.

— А Маги ми купи ново плюшено мече и ме изкъпа във ваната...

— Ш-ш-шт... сега трябва да спиш.

Той сведе очи към Маги, хванат от тъмния ѝ поглед. Трябваше да положи усилие да се възпре и да не я докосне, да не мине с пръст по веселите лунички по носа ѝ.

Маги му се усмихна.

— Само още една страница, за да довършим главата. — Гласът ѝ се изви въпросително.

Той кимна и се отдръпна; седна от другата страна на леглото и се заслуша, когато Маги продължи да чете. Погледът му падна върху Холи, клепачите ѝ бяха натезжали, дишането ѝ беше бавно и равномерно. В гърдите му се сляха нежност, облекчение и загриженост.

— Вуйчо Марк — прошепна детето, когато главата свърши. Една малка ръчичка се протегна към него над юргана.

— Да?

— Сам каза, че утре мога да закуся... — Тя се прозя. — Сладолед на клечка.

— Добре звучи. — Марк вдигна ръката ѝ и я целуна. — А сега заспивай — прошепна той. — Тази вечер ще съм при теб.

Холи се намести по-удобно върху възглавницата и се отпусна. Маги се измъкна бавно и стана от леглото. Беше обува в дънки и кецове, розов памучен пуловер, който се беше вдигнал над кръста ѝ, разкривайки ивица от бледия ѝ корем. Тя се изчерви и го дръпна надолу, но не и преди погледът на Марк да се плъзне по него.

Те излязоха от стаята заедно, изгасиха осветлението, но оставиха една нощна лампа да свети.

— Благодаря ти — каза Марк тихо, когато тръгнаха по полутъмния коридор, водещ към стълбите. — Съжалявам, че се е наложило Сам да ти звъни. Аз трябваше да съм тук.

— Няма проблем. И без това нямаше какво да правя.

— Не е забавно да се грижиш за нечие болно дете.

— Свикнала съм с болестите. Нищо не ме дразни. А Холи е такава сладурана, че бих направила всичко за нея.

Марк се пресегна да хване ръката ѝ и чу как тя задържа дъха си.

— Внимателно, тук подът е неравен. Още не сме го оправили.

Пръстите ѝ се свиха, неговите също и ръцете им се стегнаха в плътен и интимен възел. Тя го остави да я води към стъпалата.

— Къщата не е много за гледане — каза Марк.

— Чудесна е. Има страхотен скелет. Когато завършите реставрацията ѝ, ще е най-очарователната къща на острова.

— Никога няма да завършим — каза Марк и те се засмяха.

— Видях две помещения, направени красиво и с много вкус... стаята на Холи и банята ѝ. Това говори много. — Като измъкна ръката си от неговата, Маги се хвана за парапета.

— Нека аз да вървя отпред — предложи Марк.

— Защо?

— Защото ако паднеш, ще те хвана.

— Няма да падна — възрази тя, но го остави да мине пред нея. Докато вървяха надолу по стъпалата, гласът ѝ се спускаше над него като нежни, понесени от вятъра венчелистчета. — Върнах ти термоса. Не ти благодаря, пак пия кафе. Макар че нищо не може да се сравни с това, което ти ми донесе.

— Тайна съставка.

— Каква е тя?

— Не мога да ти я кажа.

— И защо?

— Защото ако можеш сама да си я направиш, няма да дойдеш повече.

Настъпи кратко мълчание, докато тя се опитваше да интерпретира думите му.

— Утре сутринта ще мина да видя Холи на път за работа. Това означава ли, че ще получа пълен термос?

— За теб винаги! Доливането е неограничено. — Стигнаха до основата на стълбището и Марк се обърна и хвана Маги точно преди тя да се спъне.

— Ох — извика тя и полетя към него, тялото ѝ се блъсна меко в гърдите му. Марк я задържа, слагайки ръце на кръста ѝ. Няколко от палавите ѝ къдрици го докоснаха отстрани по лицето като хладна коприна, което мигновено го възбуди. Тя се задържа на стъпалото, тялото ѝ още балансираше на ръба, оставено под негов контрол. Той

съзнаваше и усещаше остро присъствието и близостта ѝ, топлото, задъхано напрежение, което копнееше да облекчи.

— Перилата свършват преди последното стъпало — каза той. Една от безбройните чудатости на къщата, към която двамата с брат му се бяха нагодили, но която винаги заварваше посетителите неподготвени.

— Защо не ме предупреди? — прошепна тя.

Ръцете ѝ бяха върху раменете му. Беше толкова лесно, можеше да я придърпа напред и да я целуне. Но не помръдна, продължи да я държи в нещо, което бе почти като прегръдка. Бяха толкова близо, че можеше да усети как дъха ѝ раздвижва въздуха между тях.

— Може би съм искал да те хвана — каза той.

Маги се засмя смутено, което издаваше колко неочаквани са думите му. Той усети едва доловимото притискане на пръстите ѝ, сякаш котка опипва непозната повърхност. Но тя не показваше индикации какво иска, не направи движение към него, просто стоеше безпомощно и чакаше.

Той се отдръпна и ѝ помогна да слезе, после я поведе към топлата светлина на кухнята.

Сам беше изпил виното си и наливаше нова чаша.

— Маги — каза той нежно, сякаш се познаваха от години. — Моята дясна ръка.

Тя се засмя.

— Може ли жена да бъде дясна ръка?

— Жените са най-добрите десни ръце — увери я той. — Искаш ли чаша вино?

Тя поклати глава.

— Благодаря, но трябва да се прибирам вкъщи. Трябва да изведем кучето си.

— Имаш куче? — попита Марк.

— Всъщност, само се грижа за него. Имам приятелка, която ръководи програма за спасяване на животни на острова, и тя ме убеди да се грижа за него, докато му намери постоянен дом.

— Каква порода е?

— Булдог. Има всичко, което може да се повреди у един булдог — хлабави стави, обратна ухапка, кожни алергии, хриптене... и като

връх на всичко, Ренфийлд няма опашка. Била е изкривена и е трябвало да бъде ампутирана.

— Ренфийлд? Кръстила си го на маниакалния привърженик на Дракула, който яде буболечки? — попита Марк.

— Да, опитвам се да придам достойнство на грозотата му. Всъщност, мисля, че има някакво благородство в него. Ренфийлд няма представа колко е отвратителен... той очаква да бъде обичан въпреки всичко. Но някои хора не могат да се накарат да го осиновят. — Очите ѝ заблестяха и по лицето ѝ премина горчива усмивка. — Направо се отчайвам. Току-виж се оказало, че оставам завинаги с него.

Марк я гледаше очарован. Тя притежаваше непреднамерена чувствителност, която бе толкова съблазнителна, колкото и симпатична. Имаше вида на жена, решена да бъде щастлива, жена, която обича благородно, която се грижи за куче, което никой друг не искаше.

Той си спомни, че Маги му каза, че след като е преминала през изпитанията на болестта и смъртта на съпруга си, не ѝ е останало нищо за даване. Но истината беше, че тя имаше прекалено много за даване.

Сам се приближи до нея и обви раменете ѝ с ръка.

— Тази вечер ти спаси един човешки живот — каза той.

— Животът на Холи не беше в опасност — възрази тя.

— Имам предвид моя. — Сам се ухили и смигна на Марк. — Предполагам осъзнаваш, че един от нас трябва да се ожени за нея.

— Нито един от двамата ви не е мой тип — заяви Маги и от гърлото ѝ се откъсна смаян кикот, когато Сам я наклони назад в стил любовна сцена с Рудолф Валентино.

— Ти запълваш празнотата в душата ми — произнесе Сам пламенно.

— Ако ме изпуснеш — каза тя, — жив ще те опека.

Марк ги гледаше как се кривят като клоуни и се изпълваше с ревност. Те се държаха толкова естествено един с друг, толкова приятелски, бяха непринудени като хора, които се познават от години. А шеговитото ухажване на Сам изглеждаше като насмешка над чувствата на Марк към Маги.

— Тя трябва да се прибере вкъщи — каза Марк рязко на брат си.

Долавяйки остротата в тона му, Сам му хвърли проникателен поглед и усмивката му се разшири. Той изправи Маги, прегърна я кратко и допълни чашата си с вино.

— Брат ми ще те изпрати до колата ти — информира я той. — Бих те изпратил, но не искам да пропусна момента за пиене.

— Мога да се оправя и сама — каза Маги.

Независимо от всичко Марк я придружи.

Те излязоха в ноемврийската нощ; черно-лилавото небе беше покрито с облаци, въздухът беше свеж и остър. Камъчетата се забиваха в подметките на обувките им, докато вървяха към колата на Маги.

— Искам да те попитам нещо — каза Марк, когато спряха до автомобила.

— Да? — Гласът ѝ прозвуча предпазливо.

— Какво ще кажеш да оставиш кучето у нас утре сутрин, когато минаваш? То ще може да прекара деня с Холи. Може да изпълни някоя моя поръчка. Бихме се грижили добре за него.

Беше прекалено тъмно, за да види изражението на Маги, но изненадата в гласа ѝ се усети.

— Наистина ли? Сигурна съм, че на Ренфийлд ще му хареса. Само че ти със сигурност не би искал да те виждат с него. — Те стояха до колата ѝ, гледаха се на мъждивата призрачна светлина, която идеше от кухненските прозорци. Очите на Марк се адаптираха към сенките. — Казано честно, е смуцаващо — продължи Маги, — да водиш Ренфийлд, където и да било. Хората се заглеждат. Питат дали не е налетял на човек с косачка.

Какво, тя си мислеше, че е нетолерантен ли? Че е тесногръд? Че стандартите му са прекалено високи и той не може да издържи, дори за ден, компанията на едно не особено привлекателно създание? По дяволите, не беше ли видяла добре къщата, в която той живееше?

— Доведи го — каза Марк просто.

— Добре. — Лека развеселена въздишка, после Маги изтрезня. — Ти трябваше да прекараш уикенда с Шелби.

— Да.

— Тя защо не се върна тук с теб?

— Искаше да остане на партито на братовчедка си.

— А-а. — Гласът ѝ изгуби увереността си. — Аз... надявам се, че няма проблем.

— Не бих го нарекъл проблем. Но перспективите не изглеждат добри за нас.

Настъпи мълчание. След това:

— Но вие сте толкова подходящи един за друг.

— Не знам дали това хората да са подходящи един за друг е най-добрата основа за една връзка.

— А е добра да са неподходящи един за друг?

— Ами, тогава има много неща, за които да си говорите.

Маги се изкиска.

— Въпреки това се надявам нещата между вас да се оправят. — Обръщайки се към колата, тя отвори вратата и хвърли чантата си вътре. После отново погледна Марк, косата ѝ проблесна, осветена от интериорните лампички.

— Благодаря ти, че се погрижи за Холи — каза Марк тихо. — Това означава много за мен. Надявам се знаеш, че ако някога имаш нужда от нещо, аз съм на линия. За абсолютно всичко.

Изречението ѝ омекна.

— Много си сладък.

— Не съм сладък.

— Напротив, такъв си. — Тя импулсивно пристъпи напред към него и го прегърна по начина, по който беше прегърнала Сам.

Ръцете на Марк се обвиха около нея. Най-после разбра какво е чувството Маги да е плътно притисната срещу него, гърди, хълбоци, крака, глава до рамото му. Те стояха заедно, слети в едно, но в същото време започнаха бавно да се пускат.

След което застинаха за миг, като ударени от гръм. Това трая не повече от един удар на сърцето. После с едно движение, което изглеждаше толкова естествено и неотвратимо като нахлуваща вълна, се вкопчиха един в друг в още по-силна прегръдка. Всяка част от него се напрягаше за още по-плътен контакт. Той притисна лицето си в косата ѝ и изпълни ръцете си с нея.

Лицето ѝ беше заровено в шията му, дъхът ѝ беше горещ и галеше кожата му, събуждайки заспали импулси, неустойими нужди, нежелани в тяхната пламенност. Той слепешком затърси източника на топлина и намери нежната, мека линия на устните ѝ. Позволи си да я целуне, само веднъж.

Маги трепереше, притискаше се в него, сякаш търсеше облекчение от студа. Той плахо притисна устни в ямичката зад ухото ѝ, вдъхвайки нейния аромат, мекотата ѝ. Настойчивата нужда го направи неловък в началото, разтворените му устни минаха по линията на тила ѝ, спуснаха се надолу до ръба на розовия пуловер и се върнаха обратно. Тънката кожа на шията ѝ се повдигна срещу устата му, когато тя задиша тежко. Не срещнал съпротива, той взе устата ѝ и я целуна с дълбоката страстна целувка, за която копнееше. Претърсваше я, опитваше я, остави усещането да избликне в нещо грубо и неудържимо.

Отговорът ѝ в началото беше колеблив, устата ѝ се придвижи нагоре въпросително. Тялото ѝ беше леко и гъвкаво, нагласяйки се нерешително срещу него. Усетил, че тя губи равновесие, той плъзна ръка надолу по хълбоците ѝ, за да я притисне по-плътно. Устата му намери нейната отново. Целува я, докато от гърлото ѝ се откъснаха кратки звуци на удоволствие и пръстите ѝ преминаха нежно през косата му.

Но в следващия момент тя го отблъсна. Думата „не“ премина като призрак между тях, толкова тихо, че той дори не беше сигурен, че я е произнесла.

Марк я пусна изведнъж, но от усилието да направи това тялото му се разтърси от протестна тръпка.

Маги залитна назад, наклони се към колата си, толкова очевидно слисана, че Марк би намерил това за забавно, ако не беше възбуден. Той си пое неравно дъх, копнеещ да успокои измъченото си тяло. И се насили да не се пресяга отново към нея.

Маги заговори първа.

— Аз не трябваше... това не беше... — Гласът ѝ секна и тя разтърси глава отчаяно. — О, боже.

Той се опита да звучи нормално.

— Ще дойдеш ли пак утре сутринта?

— Не знам. Да. Може би.

— Маги...

— Не. Не сега. Не мога... — В гласа ѝ имаше напрежение, сякаш гърлото ѝ се беше свило пред заплахата от сълзи. Тя влезе в колата си и запали двигателя.

Марк остана на чакълестата алея, докато Маги изкара колата на главния път и се отдалечи, без нито веднъж да се обърне назад.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Алармата на часовника я събуди с възмутено бибипкане, което постепенно увеличи честотата и силата си, достигайки серия от неистови електронни писъци, които я изхвърлиха от леглото. Като пъшкаше и се препъваше, тя се пресегна към часовника на скрина и го изключи. Беше го оставила умишлено далече от леглото, тъй като се беше научила в миналото, че когато алармата е на нощното шкафче, е способна многократно да удря копчето на звука, докато почти спи.

Чу се драскане на нокти по дърво и в следващия момент вратата се отвори и разкри масивното четвъртито лице на Ренфийлд с издадена напред долна челюст. „Та-да!“ — говореше изражението му, сякаш гледката на наполовина обезкосмения, хриптящ и представляващ истинско дентално предизвикателство булдог, беше възможно най-добрият начин за започване на деня. Плешивините бяха резултат от екзема, която антибиотиците и специалната диета бяха успели да успокоят. Но до този момент козината му все още не беше пораснала. Лошата структура му придаваше неприятен вид, когато вървеше или тичаше, сякаш се накланяше диагонално.

— Добро утро, чудако — каза Маги и се наведе надолу, за да го погали. — Каква нощ. — Сън на пресекулки, мятане и въртене, ярки сънища.

След което си спомни защо не беше успяла да си почине.

Тя простена и ръката ѝ застина върху набръчканата кожа на главата на Ренфийлд.

Начинът, по който Марк я беше целунал... начинът, по който беше отговорила.

Нямаше избор, днес трябваше да се срещне с него. Ако не го стореше, той можеше да си направи погрешни изводи. Единствената опция беше да отиде до лозето Рейншедоу и да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Щеше да бъде весела и безгрижна.

Като влезе бавно в банята на малката си къща, Маги изми лицето си и се избърса. Продължи да притиска хавлиената кърпа към очите си,

когато усети неочакваното парене на сълзи. Само за миг си позволи да преживее отново целувката. Беше минало толкова време, откакто не беше изпитвала страст, притисната здраво и сигурно към тялото на мъж. А Марк беше толкова силен, толкова топъл... нищо чудно, че се бе поддала на изкушението. Всяка жена би го направила.

Някои от усещанията бяха познати, но друга бяха съвършено нови. Тя не можеше да си спомни някога да е изпитвала толкова чисто, стопроцентово желание, такава изненадваща топлина да е пронизвала тялото ѝ, и това ѝ се виждаше като предателство и източник на опасност. Това бе нещо повече от обезпокоително за жена, преживяла достатъчно катаклизми в живота си. Край за нея на бурните, луди афери, от които сърцето се свива... край на болката, край на загубата... онова, от което се нуждаеше, беше тишина и спокойствие.

Въпросът беше спорен обаче. Маги имаше всички причини да мисли, че Марк ще се върне при Шелби. Маги беше моментно отклонение. Кратък флирт. Нямаше начин Марк да иска да се занимава с „багажа“, който Маги носеше — самата тя нямаше желание да се рови из него. Миналата нощ не означаваше нищо за Нолан.

И тя трябваше да се самоубеди по някакъв начин, че не означава нищо и за нея.

Като остави кърпата, погледна надолу към Ренфийлд, който пъхтеше и сумтеше до нея.

— Аз съм най-великата жена на света — каза му тя. — Мога да се справя с това. Ще отидем и ще те оставя да прекараш деня там. А ти ще се опиташ да бъдеш колкото е възможно по-малко странен.

След като облече една пола от деним, нахлузи обувки с ниски токчета и непретенциозно, но подходящо сако, Маги си сложи лек грим. Розова руменина на страните, спирала на миглите, цветен балсам за устни, опитвайки се да смекчи пораженията от една безсънна нощ. Но дали не беше прекалено много? Ами ако Марк решише, че се опитва да го привлече? Тя завъртя очи и поклати глава при абсурдната мисъл.

Ренфийлд, който обичаше да ходи насам-натам, беше свръхщастлив, когато Маги го качи в Себринга. Той се напрегна да протегне глава от прозореца на колата, но Маги подръпна каишката му, страхувайки се, че тежкоглавият ѝ придружител може да изпадне случайно от возилото.

Денят беше ясен и хладен, по яркото синьо небе се носеха леки перести облачета. Колкото повече се приближаваха към лозето Рейншедоу, толкова повече се засилваше нервността на Маги, и тя започна да си поема дълбоко въздух, докато накрая не задиша хрипливо като Ренфийлд.

Сам и неговите работници бяха навън, кастреха миналогодишните стъбла, оформяйки лозето, преди да го оставят да спи за през зимата.

Маги наближи къщата, спря колата и погледна Ренфийлд.

— Ще се държим безгрижно и уверено — каза му тя. — Не е кой знае какво.

Булдогът подканящо я побутна с глава. Маги го погали нежно и въздъхна.

— Да вървим.

Като държеше Ренфийлд на каишка, тя го поведе към входната врата, като спираше търпеливо, за да го изчака да доуцука. Преди да успее да почука на вратата, тя се отвори и на прага застана Марк в дънки и трикотажна риза. Беше толкова секси с омачканата риза и разрошената си коса, че Маги усети как я пронизва силен спазъм в стомаха.

— Влизай. — Пресипналият му, още сънен глас, прозвуча като балсам за ушите ѝ. Тя пусна кучето да влезе в къщата.

В синьо-зелените очи на Марк се появи усмивка.

— Ренфийлд — каза той и клекна. Маги развърза кучето и то нетърпеливо отиде при него. Той го погали много по-енергично, отколкото обичайно го правеше Маги, търкулна го по гръб и започна да го чеше. Ренфийлд обожаваше това. Поради липса на опашка той клатеше цялата си задница, успявайки някак да наподобява танц на Шакира.

— Знаеш ли — каза му Марк дружелюбно, — ти приличаш на картина на Пикасо. От кубистичния му период.

Като пъхтеше възторжено, Ренфийлд близна китката му и се плъосна по корем и с крака, сочещи в четирите посоки на света.

Въпреки притеснението си, Маги не се сдържа и се засмя.

— Сигурен ли си, че няма да промениш мнението си? — попита тя.

Марк вдигна очи към нея с развеселено изражение.

— Сигурен съм. — Той развърза каишката от яката и се изправи, поемайки дръжката от нея. Когато пръстите им се докоснаха, тя усети пулса ѝ да се забързва до скоростта на колибри, а коленете ѝ омекнаха. За миг си помисли колко хубаво щеше да е да се отпусне на пода като Ренфийлд.

— Как е Холи? — успя да попита тя.

— Отлично. Яде желе и гледа анимационни филмчета. Температурата се качи рязко още веднъж през нощта, след което премина. Само че е доста изтощена. — Марк я изследваше напрегнато, сякаш се опитваше да попие всяка подробност от нея. — Маги... не исках да те плаша снощи.

Сърцето ѝ заби силно и бързо.

— Не съм се уплашила. Нямам идея защо се случи. Трябва да е било от виното.

— Ние не сме пили вино. Сам пи.

Топлината се изстреля до повърхността на кожата ѝ.

— Както и да е. Исках да кажа, че сме се отнесли. Сигурно заради лунната светлина.

— Беше тъмно.

— И беше късно. Към полунощ...

— Беше десет часът.

— ... а ти беше благодарен, защото съм помогнала за Холи и...

— Не съм бил благодарен. Не, искам да кажа — бях благодарен, но не заради това те целунах.

Гласът ѝ прозвънна с отчаяние.

— Всъщност, аз не се чувствам така по отношение на теб.

Марк ѝ хвърли скептичен поглед.

— Ти отвърна на целувката ми.

— Като приятелски жест. Така, както се целуват приятели. — Тя се намръщи, когато видя, че не се е хванал. — Отвърнах на целувката ти от любезност.

— Искаш да кажеш, че един вид си спазила етикета?

— Да.

Марк се пресегна и я придърпа към себе си, ръцете му се обвиха около вдървеното ѝ тяло.

Маги беше прекалено смаяна, за да помръдне или да издаде звук. Главата му се наведе и устните му се спуснаха върху нейните в плътна,

бавна, опустошителна целувка, която изпрати тръпки на удоволствие през крайниците ѝ. Тя усети как омеква и отслабва в прилива на топлина, разтваряйки се безпомощно към него.

Едната му ръка се заплете нежно в косата ѝ и се заигра с къдриците ѝ. Светът се разпадна и единственото, което усещаше, беше удоволствие, нужда и гибелна болка, която пронизваше цялото ѝ цяло. В момента, в който устата му се откъсна от нейната, тя трепереше от главата до петите.

Марк погледна директно в смаяните ѝ очи, веждите му се повдигнаха въпросително, сякаш питаше: „Сега стана ли ясно?“

Тя кимна.

Марк внимателно допря главата на Маги до рамото си и изчака, докато краката ѝ добият достатъчно сила, за да я издържат.

— Трябва да се погрижа за някои неща — чу го тя да казва над главата ѝ. — Което включва разрешаване на ситуацията с Шелби.

Маги се отдръпна и го погледна разтревожено.

— Моля те, не късай с нея заради мен.

— Това няма нищо общо с теб. — Марк докосна с устни върха на носа ѝ. — А с това, че Шелби заслужава много повече, отколкото да е жената, която някой е готов да приеме. Преди си мислех, че може би е правилната за Холи, и че това е достатъчно. Но напоследък осъзнах, че тя не би била правилната за Холи, ако не е правилната и за мен.

— Идваш ми в повече, за да мога да се справя точно сега — каза тя открито. — Не съм готова.

Пръстите му продължаваха да си играят с косата ѝ.

— Кога мислиш, че ще си готова?

— Не знам. На първо време се нуждая от някакъв преходен индивид.

— Аз ще ти бъда преходния индивид.

Дори сега, когато беше изтерзана, той успя да я накара да се усмихне.

— Тогава кой ще бъде мъжът после?

— Пак аз.

От устните ѝ се откъсна отчаян смях.

— Марк. Аз не...

— Почакай — възпря я той. — Прекалено ни е рано да водим този разговор. Засега не е необходимо да се притесняваш за нищо.

Влез вътре и ще отидем да видим Холи.

Ренфийлд закуцука след тях, като пъхтеше.

Холи беше във всекидневната до кухнята, сгушена на дивана в пашкул от юрган и възглавници. Тя беше изгубила изцъкления си, изтерзан от температура поглед от предишния ден, но беше изпита и крехка. При вида на Маги момиченцето се усмихна и разтвори ръце.

Маги отиде до нея и я притисна силно към себе си.

— Познай кого ти доведох? — попита тя срещу разрошените и объркани кичури коса на момиченцето.

— Ренфийлд!

Чувайки името си, булдогът с готовност се приближи до дивана с изпъкналите си очи и вечна гримаса. Холи го изгледа със съмнение и се отдръпна назад, когато той опря лапи на ръба на дивана и се изправи на задните си крака.

— Изглежда странно — прошепна тя на Маги.

— Да, но не го знае. Мисли си, че е страхотен.

Холи се засмя и се наведе да го погали.

Въздишайки, Ренфийлд отпусна тежката си глава върху нея и притвори очи доволно.

— *Обича* вниманието — каза Маги на Холи, която започна да тананика и да говори нежно по бебешки на булдога. Маги се усмихна и целуна Холи по главичката. — Трябва да тръгвам. Благодаря ти, че ще се грижиш за него днес, Холи. Когато мина да го взема по-късно, ще ти донеса изненада от магазина за играчки.

Марк гледаше от прага, погледът му беше топъл и замислен.

— Искаш ли закуска? — попита той. — Имаме яйца и препечени филийки.

— Благодаря, но вече хапнах зърнена закуска.

— Имаме и желе — добави Холи. — Вуйчо Марк направи три цвята. Даде ми малко и каза, че това било купа на дъгата.

— Наистина ли? — Маги погледна към него учудена. — Приятно е да чуя, че вуйчо ти използва въображението си.

— Представа нямаш — обади се Марк. Той съпроводи Маги до входната врата и ѝ връчи високия термос, пълен с кафе. Маги беше развълнувана от чувството за уютна домашна атмосфера, което я връхлетя. Кучето, детето, мъжът в трикотажна риза... дори къщата, викторианска двуетажна... всичко беше идеално.

— Не ми изглежда честна сделка — каза тя. — Специално кафе срещу един ден с Ренфийлд.

— Ако това означава да те виждам два пъти на ден — отвърна Марк, — ще я приема без колебание.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През двете седмици, които последваха, Маги виждаше все по-често Марк Нолан. За нейно облекчение, той явно бе приел, че тя се интересува единствено от приятелството между тях. Марк често се отбиваше в магазина за играчки с термос кафе и винаги носеше нещо за почерпка от местната пекарна: хрупкави шоколадови кроасани, кайсиеви кифлички, захарни пръчици в бели хартиени пликчета. От време навреме успяваше да склони Маги да обядва с него, веднъж в „Маркет Шеф“, друг път във винен бар, където оставаха, докато Маги осъзнаеше, че са минали почти два часа.

Тя нямаше как да откаже поканите му, тъй като не можеше да посочи и един пример, в който Марк да се е опитал да предприеме опит за по-голямо сближаване. Всъщност, той бе направил всичко възможно да успокои притесненията ѝ. Никакви целувки, никакви многозначителни коментари, нищо, което да индикира, че той се интересува от нещо повече от приятелство.

Марк беше отишъл в Сиатъл да скъса с Шелби, която бе приела решението му точно така, както можеше да се очаква. Когато разказа на Маги след това, той не навлезе в подробности, но облекчението му беше очевидно.

— Без сълзи, без викове или драми — каза той. След кратка пауза добави: — Също и от страна на Шелби.

— В момента си в период на осъзнаване на раздялата — каза Маги. — Още има шанс да се съберете с нея.

— Няма пътека за отстъпление.

— Човек никога не знае. Изтри ли вече номера ѝ от телефона си?

— Да.

— Върна ли ѝ всички неща, които е оставила в къщата ти?

— Никога не е имала шанса да остави каквото и да било. Двамата със Сам имаме правило: никакви гости за през нощта, когато Холи е в къщата.

— Когато Шелби ти идва на гости на острова къде отивате...?

— В хотел.

— Е — каза тя, — предполагам, че наистина е приключило. Сигурен ли си, че не бягаш от миналите си чувства? Нормално е да си тъжен, когато си изгубил нещо.

— Нищо не съм изгубил. Никога не съм гледал на една провалена връзка като загуба на време. Човек винаги научава нещо.

— Ти какво научи от Шелби? — попита Маги очарована.

Марк се замисли над въпроса.

— Известно време смятах, че е добре, че никога не се караме. Сега осъзнавам — това означава, че в действителност не сме били свързани.

* * *

Холи скоро помоли да прекара още един ден с Ренфийлд и Маги го доведе отново в Рейншедоу. Когато приближиха къщата, Маги видя, че една малка преносима рампа е сложена върху част от предните стъпала. Несигурното в краката си куче се изкачи по нея, очевидно доволно от това, че не се налага да пази равновесие по високите тесни стъпала.

— Това заради Ренфийлд ли е? — попита Маги, когато Марк отвори вратата.

— Рампата ли? Да, свърши ли работа?

— Идеална. — Тя се усмихна озадачено, осъзнавайки, че Марк е забелязал предишните затруднения на кучето със стълбището и е намерил начин да го улесни при влизане и излизане.

— Още ли се опитваш да намериш дом за него? — попита Марк, задържайки вратата, докато влизаха. Той се наведе да погали и почеше кучето, което погледна нагоре към него с усмивка на средновековен гаргойл с изплезен език.

— Да, но засега без успех — каза Маги. — Горкият, има прекалено много проблеми. Сигурно в някакъв момент ще се наложи смяна на ставата, с обратна захапка е, а и екземата му. Едно е да изисква много разходи и да е хубав, но много разходи и да изглежда като Ренфийлд... кой ще го вземе?

— Всъщност, ако нямаш нищо против — произнесе бавно Марк, — ние бихме искали да го задържим.

Маги беше смаяна.

— Имаш предвид за постоянно?

— Да. Защо изглеждаш толкова изненадана?

— Той не е твоят тип куче.

— Какъв е моят тип куче?

— Ами, нормален. Лабрадор или спрингер. Такова, което можеш да вземеш със себе си, когато излизаш да тичаш.

— Ще сложа Ренфийлд на колелца. Сам и Холи цял следобед го учат как да се задържи на скейтборда.

— Той не може да идва на риболов с теб — не може да плува.

— Ще носи спасителна жилетка. — Марк я погледна с озадачена усмивка. — Защо те безпокои толкова, че го искам?

— Не ме безпокои. Просто не разбирам откъде е това желание.

— Той е добра компания. Тих е. Сам казва, че ще бъде страхотен да гони вредителите от лозето. И най-вече, защото Холи го обича.

— Той се нуждае от толкова много грижи. Има кожни проблеми. Нуждае се от специална диета и специални продукти за поддържане, освен това ще имаш голяма сметка при ветеринаря. Не съм сигурна, че разбираш всичко, което те чака.

— Каквото и да е, ще се справя.

Маги не разбираше сама себе си, не разбираше вълната от емоции, която се кълбеше в нея. Тя клекна и започна да гали кучето, извърнала лице на една страна.

— Ренфийлд, изглежда сега имаш дом — произнесе тя с дрезгав глас.

Марк клекна до нея и обхвана страната ѝ с ръка, принуждавайки я да го погледне. Синьо-зелените му очи бяха топли и внимателни.

— Хей — каза той нежно. — Какво има? Да не се отказваш да го даваш?

— *Не*. Ти току-що ме изненада, това е всичко.

— Не си подозирала, че мога да поема ангажимент, когато има очевидни проблеми в бъдеще? — Палецът му я погали по бузата. — Научих се да приемам живота такъв, какъвто е. Да имаш куче като Ренфийлд означава, че ще е трудно, разхвърляно и скъпо. Но по всяка

вероятност ще си заслужава. Ти беше права — има нещо благородно в него. Грозен външно, но изпълнен със самоуважение. Той е добро куче.

Маги искаше да се усмихне, но брадичката ѝ трепереше, а вълната от емоции заплашваше да я залее отново.

— Ти си добър човек — успя да каже тя. — Надявам се някой ден да намериш жената, която ще те оцени.

— И аз се надявам. — Думите бяха придружени с усмивка. — А сега може ли да станем от пода?

* * *

Когато Марк попита Маги какви са плановете ѝ за Деня на благодарността, тя отвърна, — че всяка година вечеря с родителите си в Билингъм. Като се изключи пуйката, която майка ѝ правела, останалата храна била изненада — всеки носел най-хубавите си ястия и пайове.

— Ако искаш да останеш на острова тази година — каза Майк, — можеш да прекараш Деня на благодарността с нас.

Маги се почувства така, както когато се хващаше, че се протяга към нещо, което вече е решила да не си позволява... последната сладка на подноса, още една чаша вино... Прекарването на празник с Марк и Холи означаваше прекалена обвързаност, прекалена близост.

— Благодаря, но предпочитам да се придържам към традицията — каза тя с пресилена бърза усмивка. — Семейството ми разчита на мен да занеса макарони със сирене.

— *Макарони със сирене?* — Марк прозвуча нещастно. — Рецептата на баба ти с четирите вида сирене и запечени хлебни трохи?

— Ти си спомняш?

— Как бих могъл да забравя? — Той я погледна с очи, изпълнени с копнеж. — Ще донесеш ли остатъка?

Маги започна да се смее.

— Нямаш срам. Ще направя специално за теб макарони със сирене в повече. Искаш ли да ти направя и пай?

— Би ли направила?

— Какъв искаш? Тиквен, ябълков или орехов?

— Изненадай ме — каза той и открадна една целувка от нея толкова бързо, че тя нямаше време да реагира.

Един ден преди Деня на независимостта Маги взе Холи от къщата в лозето Рейншедоу и я заведе в бунгалото си.

— Аз поканен ли съм? — попита Сам, преди двете да тръгнат.

— Не, това е само за момичета — каза Холи и се изкиска.

— Ами ако си сложа перука? Ако говоря с висок, писклив глас?

— Вуйчо Сам — каза детето весело, — ти си най-лошото момиче на света!

— А ти си най-доброто — рече Сам, целувайки я звучно. — Добре де, можете да отидете без мен. Но ми донесете голямо парче пай.

Когато заведе Холи в бунгалото си, Маги пусна тиха музика, запали огън в камината и завърза престилка около кръста на Холи. След това ѝ показа как да работи със старомодното ренде за сирене, онова с четири страни. Макар че щеше да използва кухненски робот за по-голямата част от сиренето, но искаше Холи да настърже някаква част от него на ръка, за да запомни преживяването. Беше приятно да види възхищението на детето от кухненската работа, меренето, бъркането, опитването.

— Ето четирите вида сирене, които ще използваме — каза Маги. — Ирландски чедър, пармезан, пушена гауда и грюйер. След като настържем всичко това, ще го стопим с масло и горещо мляко...

Въздухът беше изпълнен с приятни миризми, топлина и сладост, и полъх на брашно. Присъствието на дете в кухнята напомни на Маги какво чудо е да се комбинират няколко съставки, да се изпекат и в резултат да се получи нещо чудесно. Те направиха макарони със сирене, достатъчни да нахранят цяла армия, а отгоре ги поръсиха с хлебни трохи, изпържени с масло в тиган до златисто-кафяво. После измайсториха два пая, един с гладка тиквена плънка и друг с орехи; Маги показа на Холи как да надипли кората на пая. Изрязаха допълнителните парченца тесто във фигурки, поръсиха ги със захар и канела, и ги изпекоха в тава за сладки.

— Мама нарича тези сладки „изрезки“ — каза Маги.

Холи погледна през стъклото на фурната към тестените формички.

— Майка ти още ли е жива? — попита тя.

— Да. — Маги остави настрана точилката и отиде при Холи. Коленичи зад нея и я обвини с ръце, и двете загледаха как се пекат сладките. — Майка ти какъв вид пай правеше? — попита тя.

— Не мисля, че правеше пай — отвърна Холи замислено, — но правеше сладки.

— Шоколадови бисквитки?

— Ъ-хъ. И курабийки.

Маги знаеше от опит, че това, да се говори за починалите, помага. Беше добре да си ги спомнят. И те продължиха да говорят, докато печаха, не някакви дълги разговори, просто скачаха от тема на тема, от случка на случка — мирисът на спомените се смесваше с аромата на топлата коричка на пая.

Когато Маги заведе вечерта Холи обратно у тях, детето обвини ръчички около кръста ѝ и двете останаха в дълга прегръдка.

Гласът на Холи прозвуча заглушен:

— Сигурна ли си, че няма да празнуваш с нас утре Деня на благодарността?

Измъченият поглед на Маги се отклони към Марк, който стоеше наблизо.

— Тя не може, Холи — произнесе той нежно. — Близките на Маги имат нужда да е с тях утре.

Вината и тревогата започнаха да изместват хубавото чувство, което бе разцъфнало следобеда. Когато погледа над главицата на Холи и срещна едва доловимия съчувствен поглед на Марк, Маги осъзна колко лесно би било да се влюби в тях двамата. И колко много щеше да има да губи тогава. Повече, отколкото би могла да понесе. Но ако можеше някак да се въздържа да се обвърже сериозно, нямаше да трябва да рискува сърцето ѝ да бъде разбито отвъд всяка надежда за възстановяване.

Тя потупа Холи по гърба и лекичко се измъкна от ентузиазирания прегръдка на момиченцето.

— Аз наистина трябва да отида утре в Билингъм — каза тя рязко. — Чао, Холи. Беше приятен ден. — Тя се наведе и целуна меката бузка, лъхаща леко на канелена захар.

* * *

Сутринта в Деня на благодарността Маги изправи косата си, навлече дънки и пуловер в канелено-кафяв цвят и занесе голямата, обвита във фолио касерола, в колата си.

Точно когато тръгна да излиза на заден ход от алеята, телефонът ѝ иззвъня. Тя спря и се разрови из чантата си, докато го намери сред безпорядъка от рецепти, червила и дребни монети.

— Ало?

— Маги?

— Холи — каза тя внезапно обезпокоена. — Как си?

— Страхотно — дойде веселият отговор на момиченцето. — Честит Ден на благодарността!

Маги се усмихна, отдъхвайки си с облекчение.

— Честит Ден на благодарността и на теб. Какво правиш?

— Пуснах Ренфийлд да отиде навън до тоалетната, а след това, когато се върна вътре, му сложих храна в купичката и му дадох вода.

— Доколкото разбирам, се грижиш добре за него.

— Но след това вуйчо Марк ни накара и двамата да излезем от кухнята, докато проветри от дима.

— Дим? — Усмивката на Маги изчезна. — Защо е имало дим?

— Вуйчо Сам готвеше. А след това те извикаха вуйчо Алекс и той откачи вратата на фурната.

Маги замръзна. Защо, по дяволите, Алекс ще откача вратата на фурната?

— Холи... къде е вуйчо ти Марк?

— Търси предпазните си очила.

— За какво са му предпазни очила?

— Защо помага на вуйчо Сам да сготви пуйката.

— Разбирам. — Маги погледна часовника си. Ако побързаше, щеше да има достатъчно време да се отбие в къщата на Рейншедоу и пак да успее да хване предобедния ферибот за Анакортес. — Холи, мисля, че ще се отбия у вас, преди да отида на пристанището.

— Страхотно! — дойде ентузиазираният отговор. — Само че... не бива да казваш, че съм ти се обаждала. Защото ще си имам неприятности.

— Няма да споменавам изобщо — увери я Маги.

Преди Холи да отговори, някъде зад нея мъжки глас попита:

— Холи, с кого говориш?

Маги произнесе в слушалката:

— Кажи му, че е анкета за изследване на общественото мнение.

— Една жена прави анкета — чу тя Холи да казва.

Последва кратко съвещание и Холи каза важно:

— Вуйчо ми казва, че нямаме никакво мнение. — Пауза и още няколко заглушени думи. — И освен това — добави Холи строго — сме в списъка на хората, които не желаят да бъдат безпокоени.

Маги се засмя.

— Добре, ей сега идвам.

— Окей. Дочуване.

Беше студено и леко ветровито, идеалното време за Деня на благодарността, защото те караше да си представиш уютна камина, пуйка във фурната и модното ревю на „Мейсис“ по телевизията.

На алеята пред къщата имаше паркирано беемве, безупречно и лъскаво. Возилото несъмнено принадлежеше на Алекс, третия брат Нолан, когото тя не беше срещала. Чувствайки се малко като натрапник, но водена от любопитство, Маги паркира и изкачи предните стъпала.

Холи я посрещна на вратата обува в панталони от рипсено кадифе и тениска с дълги ръкави с щампа на пуйка от анимационно филмче.

— Маги! — втурна се момиченцето с вик към нея и те се прегърнаха. Ренфийлд докуцука до тях, сумтейки щастливо.

— Къде са вуйчовците ти? — попита Маги.

— Вуйчо Алекс е в кухнята. С Ренфийлд му помагаме. Не знам къде са другите.

Далечен мирис на загоряла храна изпълни въздуха, като ставаше все по-силен с приближаването им към кухнята. До разглобената предна част на фурната стоеше тъмнокос мъж с бормашина в ръка и тежко сандъче с инструменти до него.

Алекс Нолан беше по-младолика, по-лъскава версия на поголемите си братя. Чертите му бяха красиви, но надменни, очите му имаха кристалносиния цвят на глетчер. Като Сам, фигурата му беше стройна и елегантна, с не толкова широка структура като на Марк. А трикотажната му блуза й бермуди, макар и всекидневни, имаха вид на скъпи.

— Здравсти — каза той. — Кой е това, Холи?

— Това е Маги.

— Моля ви, не ставайте — прибързано каза Маги, когато той остави бормашината и започна да се изправя. — Явно сте зает... Мога ли да попитам какво се е случило?

— Сам сложил храна във фурната и случайно натиснал бутона за самопочистване, вместо за печене. Фурната изгорила пуйката и автоматично се заключила, така че не могли да отворят вратата и да извадят тавата с храната.

— Обикновено фурната се отключва, когато температурата спадне до към 260 градуса.

Алекс поклати глава.

— Сега е охладена, но пак не се отваря. Фурната е нова и цикълът за самопочистване е бил използван за първи път. Явно заключващият механизъм се е прецакал някак и трябва да я разглобя.

Преди Маги да успее да зададе друг въпрос, тя бе стресната от блясък на светлина, избухване на пламък отвъд задната врата, придружен от облак дим. Тя инстинктивно се обърна да прикрие Холи и бързо се наведе да предпази главата си.

— Боже мой. Какво беше това?

Алекс се взираше към задната врата, лицето му беше безизразно.

— Предполагам, че беше пуйката.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Задната врата се отвори и в рамката ѝ се изправи едър силует, обвит в облак от дим. Беше Марк, с предпазни очила, на ръцете му бяха надянати огромни ръкавици, които стигаха до лактите. Той отиде до мивката, отвори шкафа и извади един пожарогасител.

— Какво стана? — попита Алекс.

— Пуйката избухна, когато я сложихме в тигана.

— Не я ли размразихте първо?

— Бяхме я размразили в хладилника от два дни — отвърна Марк, като натърти раздражено върху последните думи. Забелязвайки Маги, той спря. — Ти какво правиш тук?

— Няма значение, Сам добре ли е?

— Засега. Но няма да е добре, когато го докопам.

Отвън избухна нов пламък, придружен от цветиста мъжка ругатня.

— Иди извади пуйката — предложи Алекс.

Марк го изгледа мрачно.

— За Сам ли говориш или за птицата? — Той изчезна мигновено, затваряйки бързо вратата след себе си.

Маги бе тази, която заговори първа:

— Всеки метод за готвене, който изисква да се обличаш в защитно облекло...

— Знам. — Алекс разтърка очи. Приличаше на човек, който от дълго време не е спал добре.

Като погледна часовника на стената, Маги осъзна, че дори да тръгнеше веднага, едва ли щеше да успее да стигне навреме за ферибота.

Тя си помисли за Деня на благодарността в дома на родителите ѝ, за рояка от деца, за оживената кухня, за сестрите ѝ и техните съпрузи, всички заети с белене, рязане и бъркане. А след това дългото, разточително ядене и онова толкова познато чувство да си сам сред тълпата. Маги не беше нужна там. Тук обаче бе ясно, че от нея може да

има някаква полза. Тя погледна към Холи, която се притискаше към нея, и я потупа утешително по тесния гръб.

— Алекс — попита тя, — дали фурната ще може да се използва по някое време днес?

— Дай ми половин час — каза ѝ той.

Маги отиде до хладилника, отвори вратата и видя, че е запълнен до горе с яйца, мляко, масло и пресни зеленчуци. Килерът беше също добре зареден. С изключение на пуйката, те явно имаха всичко необходимо за Деня на благодарността. Просто не знаеха какво да правят с него.

— Холи, скъпа — каза тя, — върви да си намериш якето. Идваш с мен.

— Къде отиваме?

— Отиваме да свършим няколко задачи.

Когато детето изтича да си вземе якето, Маги каза на Алекс:

— Ще я върна скоро.

— Аз може да не съм тук. Щом оправя това, се прибирам вкъщи.

— Ще празнуваш Деня на благодарността със съпругата си?

— Не, съпругата ми е в Сан Диего със семейството си. Развеждаме се. Планът ми е да прекарам деня в пиене, докато не стана почти толкова щастлив, колкото бях, когато още не бях обвързан.

— Съжалявам.

Алекс сви рамене, гласът му беше хладен:

— Бракът е гадно нещо. Още в началото знаех, че шансът да не сработи, е петдесет на петдесет.

Маги го изгледа замислено.

— Не мисля, че човек трябва да се жени, освен ако не е сто процента сигурен.

— Това не е реалистично.

— Не е — призна Маги със слаба усмивка. — Но е приятен начин за начало. — Тя се обърна към Холи, която се беше върнала с якето си.

— Преди да тръгнете, може ли да направите нещо с това куче? — попита Алекс, като изгледа свирепо Ренфийлд, който седеше кротко наблизо.

— Пречи ли ви?

— Като ме гледа с тези ужасни очи, ме кара да отида да се ваксинирам.

— Ренфийлд винаги гледа така хората, вуйчо Алекс — обясни Холи. — Това означава, че те харесва.

Хващайки Холи за ръка, Маги излезе от къщата, като набра един номер за бързо свързване, докато вървяха към колата. Отсреща вдигнаха веднага.

— Честит Ден на благодарността — прозвуча гласът на баща ѝ в слушалката.

Маги се усмихна, чувайки познатите шумове и звуци на лаещи кучета, плачещи бебета, по-тракващи чинии и тенджери, и Пери Комо, който пееше „Вкъщи за ваканцията“.

— Здравей, татко. Честит празник и на теб.

— Към Билингъм ли пътуваш в момента?

— Ами, всъщност не. Питам се... мислиш ли, че ще можеш да минеш без макарони със сирене тази година?

— Зависи. Защо трябва да го правя?

— Мислех си да прекарам празника с едни приятели тук.

— Да не би случайно един от тях да е господин Пътуване-с-ферибота?

Маги се усмихна тъжно.

— Защо винаги ти казвам толкова много неща?

Баща ѝ се засмя.

— Приятно прекарване и ми се обади после. А колкото до макароните ми със сирене... просто ги сложи в хладилника и ми ги донеси следващия път, когато идваш.

— Не мога, трябва да ги сервирам днес. Приятелят ми... казва се Марк... е изгорил другата храна, а пуйката е гръмнала...

— Значи по този начин е успял да те накара да останеш? Умен мъж.

— Не мисля, че е нарочно — каза Маги като се смееше. — Обичам те, татко. Целуни мама от мен. И ти благодаря, че толкова добре ме разбираш.

— Звучиш щастлива, миличка. Което ме прави благодарен повече от всичко.

Щастлива съм, осъзна Маги, когато затвори телефона. Тя имаше чувството, че лети. Заведе Холи до задната седалка на колата и прокара

предпазния колан през гърдите и скута ѝ. Докато го закопчаваше, прехвърли отново в съзнанието си сцената с огъня и пушека, който нахлуваше през задната врата, не се сдържа и се засмя.

— Смееш се, защото вуйчо накара пуйката да експлодира ли? — попита Холи.

Маги кимна, опитвайки се безуспешно да потисне кикота си.

Холи се разсмя. Погледът ѝ срещна този на Маги и тя каза невинно:

— Не знаех, че пуйките могат да летят.

Двете избухнаха в смях и не спряха, докато от очите им не потекоха сълзи.

* * *

По времето, когато Маги и Холи се върнаха в къщата, Марк и Сам бяха изчистили следите от бедствието в задния двор и белеха картофи в кухнята. При вида на Маги Марк веднага отиде да вземе тежкия пакет от ръцете ѝ, голяма тавичка от фолио, пълна с достатъчно количество нарязана пуйка, за да нахрани една дузина хора. Холи вървеше отзад с голям буркан грейви. Миризмата на пуйка, печена със салвия, чесън и босилек лъхаше съблазнително през дупките на фолиото.

— Откъде се появи това? — попита Марк, докато оставяше тавичката върху един от плотовете.

Маги му се усмихна.

— Това е да имаш връзки. Зетят на Елизабет има ресторант на Рош Харбър Роуд, където сервират менюто за Деня на благодарността през целия ден. Така че се обадох и поръчах една пуйка.

Подпрял ръка на плота, Марк я погледна. Изкъпан и току-що избръснат той притежаваше непринудена и груба красота, която я развълнува.

Леката дрезгавина на гласа му накара пръстите на краката ѝ да се свият инстинктивно в обувките.

— Защо не си на ферибота?

— Отказах се да пътувам.

Устата му се сведе към нейната, мек, търсец натиск, който предизвика трескава червенина върху лицето ѝ и отне цялата сила от коленете ѝ. Мигайки, Маги осъзна, че Марк я целуваше пред семейството си. Тя се намръщи и погледна зад рамото му да види дали гледат, но Сам изглеждаше погълнат от беленето на картофи, а Алекс се бе заел с разбъркването на зелена салата в голяма купа от тиково дърво. Холи беше на пода с Ренфийлд, беше му позволила да оближе капака на буркана с грейви.

— Холи — каза Маги, — погрижи се да изхвърлиш капака, след като Ренфийлд приключи с него. Не го връщай върху буркана.

— Добре. Но приятелят ми Кристиан казва, че кучешката уста е по-чиста от човешката.

— Попитай вуйчо си Марк — обади се Сам, — дали предпочита да целува Маги или Ренфийлд.

— Сам — обади се Марк предупредително, но по-малкият му брат му се ухили.

Като се кискаше, Холи взе капака от Ренфийлд и церемониално го пусна в коша за боклук.

Под ръководството на Маги групата успя да спретне прилична вечеря за Деня на благодарността, включително тавата с макарони и сирене, кастрона със сладки картофи, грах, салата, пуйка и обикновен дресинг, приготвен с трохи от френски хляб, орехи и градински чай.

Сам отвори бутилка червено вино и наля чаши на всички. На Холи връчи тържествено чаша с червен сок от грейпфрут.

— Аз ще вдигна първия тост — обяви той. — За Маги, която спаси Деня на благодарността. — Те чукнаха чаши.

Погледът на Маги случайно попадна върху Холи, която въртеше и душеше течността в чашата си, подражавайки на Сам, който дегустираше виното. Тя видя, че Марк също е забелязал и потисна една усмивка. Гледката предизвика усмивка дори върху замисленото лице на Алекс.

— Не може да вдигате тост само за мен — възрази Маги. — Трябва да вдигнем тост за всекиго.

Марк надигна чашата си.

— За триумфа на надеждата над опита — каза той и всички се чукнаха.

Маги му се усмихна. Перфектен тост, помисли си тя, за един перфектен ден.

След вечерята и десерта от пай и кафе те събраха чиниите, изчистиха кухнята и прибраха останалата храна в затворени кутии. Сам включи телевизора, намери футболен мач и се изтегна на един фотьойл. Преялата Холи се сви в ъгъла на дивана и бързо заспа. Маги я зави с едно одеяло и седна до Марк в другия край на дивана. Ренфийлд докуцука до кучешкото си легло в ъгъла и се плюсна с доволна въздишка.

Макар че не се интересуваеше много от футбол, Маги обичаше ритуала да се гледа мач в Деня на благодарността. Това ѝ напомняше за всичките празници, които бе прекарвала с баща си и братята си, всички от които крещяха, тюккаха се и се възмущаваха от виковете на рефера.

Алекс отиде до вратата.

— Тръгвам си — обяви той.

— Остани и изгледай мача — предложи Сам.

— Ще ни трябва помощ, за да изядем останалото — добави Марк.

Алекс поклати глава.

— Благодаря, но времето със семейството, ми беше повече от достатъчно. Радвам се, че се запознахме, Маги.

— Аз също.

Сам завъртя очи, след като Алекс излезе.

— Защото там, където отива, царят радост и щастие.

— Като се има предвид бракът му, който се разпада — обади се Маги, — нормално е да изживява мрачен период.

Братята очевидно намериха това за доста забавно.

— Скъпа — каза Марк, — Алекс е в мрачен период от двегодишен.

Накрая Маги установи, че се е облегнала върху ръката на Марк. Тялото му беше твърдо и топло, рамото му поддържаше главата ѝ идеално. Тя гледаше с половин око мача, телевизионният екран беше размазано цветно петно, докато тя попиваше усещането да е близо до Марк.

— Макароните със сирене — каза той — бяха дори по-хубави от това, което си бях представял.

— Тайна съставка.

— Която е...?

— Няма да кажа моята, докато ти не ми кажеш своята.

В гласа му се долови усмивка.

— Първо ти.

— Пръсвам малко олио от трюфели в соса. А сега ти ми каже какво слагаш в кафето.

— Щипка кленова захар. — Той беше взел ръката ѝ, палецът му я галеше по кокалчетата. Небрежната чувственост на докосването му изпратиха дълбока, едва доловима тръпка през нея. Тя изпитваше в еднаква степен удоволствие и отчаяние, тайно признавайки си, че за жена, която е решила да не се забърква, е направила страшно много съмнителни избори напоследък.

Какво беше казала Елизабет? Че когато това престане да е флиртуване, тогава се превръща в проблем. А Маги не можеше да отрича повече, че отношенията ѝ с Марк отдавна са прехвърлили границите на флиртуването и несериозната закачка. Би могла да го обича, ако си позволеше да се случи. Дълбоко, страстно, разрушително.

Той беше капанът, който тя някога отчаяно си бе обещала да избягва.

— Трябва да вървя — прошепна тя.

— Не, остани. — Марк погледна в очите ѝ и онова, което видя, го накара да повдигне ръката си до бузата ѝ в нежна собственическа ласка. — Какво е това? — промърмори той.

Маги поклати тава и се опита да изобрази усмивка, отблъсквайки се от него. Всеки мускул се стегна в протест, когато тя напусна топлия комфорт на неговата близост. Тогава отиде до Холи, която продължаваше да спи шумно, и се наведе да я целуне.

— Тръгваш ли си? — попита Сам и се надигна от фотьойла.

— Няма нужда да ставаш — възпря го Маги, но Сам се приближи и обви ръце около нея в братска прегръдка.

— Нали знаеш — каза той весело, — ако изгубиш интерес към брат ми, аз съм освежаваща алтернатива.

Маги се засмя и поклати глава.

* * *

Когато излезе навън да изпрати Маги, Марк беше изпълнен с желание, симпатия и съчувствие, и през всичко това преминаваше чувство на безсилие. Беше наясно с конфликта вътре в нея, разбираше го вероятно много по-добре, отколкото тя предполагаше. А той се намираше в позицията да трябва да я побутва внимателно към нещо, за което тя бе решила, че никога няма да е готова. Ако беше въпрос само на търпение, то той беше готов да прояви цялото търпение на света. Но това нямаше да е достатъчно да я откъсне от страховете ѝ.

Той спря на предната веранда, искаше му се да поговорят минута-две, преди да излязат под ледения бриз навън.

— Утре ще работиш ли в магазина? — попита я.

Маги кимна, но не се осмели да срещне погледа му.

— Ще е доста натоварено до Коледа.

— Какво ще кажеш да хапнем заедно някоя вечер през тази седмица?

Това я накара да го погледне. Очите ѝ бяха топли и тъмни, в извивката на устата ѝ се четеше меланхолия.

— Марк, аз... — Тя спря и преглътна мъчително; изглеждаше толкова нещастна, че той инстинктивно се пресегна към нея. Тя се стегна, опита се да издърпа ръце, но той не я пусна. Дъхът им се смеси в кълбо от пара.

— Защо Сам да може да те прегръща — каза Марк, — а аз да не мога?

— Различна прегръдка — успя да отвърне тя.

Марк наведе чело към нейното.

— Защото ме желаеш — прошепна той:

Маги не го отрече.

Мина една дълга секунда, след което тя разгъна ръце и ги обви около него.

— Аз не съм това, от което се нуждаеш — каза тя; гласът ѝ прозвуча заглушен в пуловера му. — Трябва ти някоя, която да се обвърже с теб и с Холи. Някоя, която може да бъде част от твоето семейство.

— Днес ти създаде впечатление точно за такава.

— Давах ти смесени сигнали. Знам. Съжалявам. — Маги въздъхна и гласът ѝ се изпълни с тъга. — Явно си прекалено голямо изкушение за мен, за да ти устоя.

— Затова просто трябва да се предадеш — каза той нежно.

През тялото ѝ премина тръпка смях. Но когато тя вдигна очи към него, разтърсена от нова тръпка, той видя, че очите ѝ блестят от сълзи.

— Боже мой, моля те, не плачи — прошепна той. Една сълза се отрони надолу по бузата ѝ и той я избърса с палец. — Маги, ако не спреш, ще те любя точно тук, на тази студена веранда.

Маги зарови лице в гърдите му, пое си дълбоко дъх няколко пъти и отново го погледна.

— Сигурно изглеждам като страхливка — каза тя. — Но си знам границите. Ти нямаш представа през какво съм преминала, да гледам как съпругът ми умира бавно в продължение на повече от година. Това едва не ме уби. Не мога да го направя отново, никога. Опитах веднъж — стига толкова.

— Твоят опит е завършил почти веднага след започването — каза Марк, изпълнен с нетърпелив копнеж, наслаждавайки се на усещането да я държи в ръцете си. — Бракът ти никога не е имал шанс да се развие. Ти никога не си имала ипотеката, кучето, децата, споровете за това на кого е ред да пусне прането. — Виждайки трепкащата извивка на долната ѝ устна, той не можа да се въздържи и я целуна, прекалено силно и кратко за удоволствие. — Да не правим това точно сега. Хайде, ще те изпратя до колата ти.

И двамата мълчаха, докато стигнаха до Себринга. Маги се обърна към него и той обхвана лицето ѝ в ръце и я целуна отново, този път устата му остана по-дълго върху нейната, докато тя издаде тих, гърлен звук и отговори на целувката му.

Марк вдигна глава и оправи непокорните ѝ къдрици; след това заговори с глас, пресипнал от чувства.

— Да си сам не означава да си в безопасност, Маги. Означава просто да си сам. — След като тя се качи в колата си, той затвори внимателно вратата и остана да гледа, докато колата се изгуби по пътя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За облекчение на Маги отношенията ѝ с Марк се върнаха към нормалното след Деня на благодарността. Той ѝ донесе кафе в магазина и беше толкова облекчаващо и очарователно, че тя почти успя да се самоубеди, че случката на предната веранда изобщо не се е случвала.

В понеделник, почивният ден на Маги, Марк я помоли да му помогне при пазаруването за Коледа, защото със Сам нямали никаква представа с какво да започнат. Маги го придружи до различни магазини във Фрайдей Харбър, като го съветваше за новите гирлянди за украса на полицата над камината и над вратите, венеца за входната врата, комплекта свещници на стъклени поставки и стария плакат на Дядо Коледа в рамка. Единственото нещо, на което Марк се опъна, беше декоративна пирамида от плодове в стил Уилямсбърг като доминираща празничната маса.

— Мразя изкуствени плодове — каза Марк.

— Защо? Красиво е. Викторианците са ги използвали за празнична украса.

— Не обичам нищо, което изглежда сякаш може да се яде, а всъщност не може. Предпочитам пирамида, направена от истински плодове.

Маги го изгледа развеселена.

— Няма да изтрае кой знае колко дълго. А ако е направена от истински плодове и ги изядеш, какво ще правиш тогава?

— Ще купя повече плодове.

След като натовариха последните покупки в пикапа му, Марк успя да склони Маги да вечеря с него. Тя се бе опитала да откаже, казвайки, че това прекалено много ще прилича на среща, но той я убеди.

— Ще прилича по-скоро на обяд. Само че по-късен. — И тя отстъпи. Отидоха в уютен ресторант на четири мили извън Фрайдей Харбър и седнаха на една маса до каменната камина. На светлината на

свещите ядоха сочни морски миди от Аляска, патешко конфи и козе сирене, и филе миньон с лъскава глазура.

— Ако това беше среща — каза ѝ Марк след това, — щеше да е най-хубавата в живота ми.

— Беше добра тренировка — каза Маги със смях, — за момента, когато наистина ще излезеш на среща с някоя.

Но дори за самата нея гласът ѝ беше прозвучал фалшиво и кухо.

През седмиците, приближаващи Коледа, островът се раздвижи от празнично оживление, концерти, тържества, състезания и фестивали. Това, което Холи очакваше с най-голямо нетърпение, беше годишния корабен парад. Организиран от Морския клуб във Фрайдей Харбър и Яхтения клуб на остров Сан Хуан, той представляваше флотилия от украсени и осветени морски съдове, които плаваха от Корабостроителния залив до Яхтения клуб и обратно. Дори лодкарите, които не се бяха присъединили към парада, монтираха лампички на корабчетата си. Последният във флотилията щеше да бъде корабът „Дядо Коледа“, от който добрият старец щеше да слезе на пристанище Спринг стрийт. Там щеше да бъде посрещнат от музиканти и да пътува в пожарна кола до центъра.

— Искам да го гледам с теб — беше казала Холи на Маги, която обеща да отиде на Спринг стрийт, след като затвори магазина, и да се срещне там с тях.

Пристанището и околностите бяха препълнени с хора и веселата глъчка на посетителите на парада и коледните песни бяха почти оглушителни. Маги вървеше през множеството, минаваше покрай семейства с деца, влюбени двойки и групи приятели. Осветените кораби блестяха и просветваха в мрака, предизвиквайки викове на възхищение от тълпата. Със свито сърце Маги осъзна, че няма да може да намери лесно Холи и Марк, ако изобщо ги намереше.

Няма значение, каза си тя. Щяха да си прекарат добре и без нея. Тя не беше част от семейството. Дори Холи да се разочароваше, че не се е появила, това нямаше да трае дълго.

Само че нищо не можеше да успокои напрежението в гърлото, нито тревогата в гърдите ѝ. Тя продължи да търси в тълпата, отминавайки семейство след семейство.

За миг си помисли, че чува името си сред врявата. Спря, обърна се и се огледа наоколо. Видя момиченце в розово зимно палто и

червена шапка. Беше Холи, стоеше до Марк и ѝ махаше. С въздишка на облекчение Маги тръгна към тях, като си проправяше път през тълпата.

— Пропусна някои от корабите — извика ѝ Холи, хващайки я за ръка.

— Съжалявам. — Маги прозвуча задъхано. — Беше трудно да ви намеря.

Марк се усмихна и обви ръка около раменете ѝ, притискайки я към себе си. Наведе се и погледна в лицето ѝ, когато усети, че тя се опитва да си поеме дълбоко дъх.

— Добре ли си? — попита я.

Маги се усмихна и кимна, беше на ръба да се разплаче.

Не, помисли си тя. Не съм добре. Чувстваше се така, сякаш сънува някой от онези сънища, в които се опитваше да намери някого или нещо, което винаги беше далече, някой от онези озадачаващи, изпълнени с паника кошмари. А сега беше на мястото, където най-много искаше, и с двете същества на този свят, с които най-много искаше да бъде.

Беше толкова хубаво, че чак се страхуваше.

* * *

— Сигурна ли си, че не искаш елха? — попита я Марк следващия понеделник, когато Маги му помагаше да натовари едно идеално дръвче в пикапа.

— Нямам нужда — отвърна весело тя, като вдишваше свежите следи от сок по ръкавиците си, докато връзваше дръвчето. — Винаги прекарвам Коледа в Билингъм.

— Кога заминаваш?

— На Бъдни вечер. — Виждайки леко намръщената му физиономия, тя добави: — Преди да тръгна, ще мина да оставя подарък за Холи под елхата, така че да го отвори сутринта на Коледа.

— Тя би предпочела да го отвори в твоє присъствие.

Маги примигна, не знаеше какво да отговори. Това означаваше ли, че той иска тя да прекара Коледа с него? Мислеше да я покани ли?

— На Коледа винаги съм със семейството си — каза тя предпазливо.

Марк кимна и изостави темата. Закара я до къщата на Рейншедоу и двамата заедно внесоха елхата.

Вътре беше тихо, Холи още беше на училище. Сам беше отишъл в Сиатъл на гости при приятели и да направи някои покупки за празника.

Маги се усмихна, когато видя количеството бели хартиени снежинки, които висяха от вратите и тавана.

— Някой е бил много зает.

— Холи се научи да ги прави в училище — каза Марк. — И сега се е превърнала във фабрика за снежинки.

Той запали огън в камината, докато Маги разопаковаше пакетите с бели лампички за елхата.

За един час успяха да сложат елхата на стойка и да я украсят със светлини.

— А сега е ред на вълшебната част — каза Маги и се промъкна в тясното пространство зад елхата. Тя включи осветлението и дървото заблестя и затрепка.

— Това не е вълшебно — възрази Марк, но се усмихна, когато се отдръпна назад, за да види елхата.

— Какво е тогава?

— Комплект малки крушки, които светят в резултат от движението на електрони в полупроводник.

— Да. — Маги вдигна важно показалец, когато се доближи до него. — Но какво ги кара да блещукат?

— Магия — каза той примирено и устните му се извиха.

— Точно така. — Тя се усмихна със задоволство.

Марк прокара ръка през косата ѝ, обхвана главата ѝ и я погледна.

— Нуждая се от теб.

В продължение на един миг Маги не можеше нито да помръдне, нито да диша. Изявлението бе стряскащо по своята прямота и откровеност. Тя не можеше да се извърне, можеше само да се вира в него, хипнотизирана от изражението на синьо-зелените му очи.

— Преди не много време казах на Холи, че любовта е избор — каза Марк. — Грешал съм. Любовта не е избор. Единственият избор е какво ще правиш с нея.

— Моля те — прошепна тя.

— Разбирам от какво се страхуваш. Разбирам защо това е толкова трудно за теб. И че можеш да избереш да не се възползваш от шанса. Но независимо от това аз ще те обичам.

Маги затвори очи.

— Ще имаш всичкото време, от което се нуждаеш — чу го тя да произнася. — Мога да чакам, докато си готова. Просто трябваше да ти кажа как се чувствам.

Тя не успя да се застави да го погледне.

— Може никога да не съм готова за този вид обвързване, което ти искаш. Ако ме молиш просто за неангажиращ секс, това няма да е проблем. Мога да го направя. Но ти...

— Окей.

Очите ѝ се ококориха.

— „Окей“ какво?

— Ще приема неангажиращ секс.

Маги го изгледа смаяно.

— Току-що каза, че искаш да чакаш.

— Искам да чакам за обвързване. Но междувременно съм готов да приема секс.

— Значи... няма да имаш проблем с физическа връзка, която не води до никъде?

— Щом това е най-добрата ти оферта. Когато се взря в него, Маги видя проблесване на смях дълбоко в очите му.

— Предизвикваш ме — каза тя.

— Не повече, отколкото ти мен.

— Не — произнесе той тихо. — Не те предизвиквам.

Маги беше прекалено развълнувана, за да е в състояние да разбере цялото объркано кълбо от емоции в себе си. Имаше възмущение, страх, тревога... дори намек за удоволствие, но нищо от това не бе причината за бликналата трескава топлина, която беше започнала да се разпространява из цялото ѝ тяло. Усещането се събираше на места, които правеха червенината ѝ още по-плътна и я караха да чувства още по-остро присъствието му. Желаше го, точно сега, с шеметна нужда, която караше стомаха ѝ да се надига и сърцето ѝ да бие оглушително.

Маги беше смаяна, когато се чу да пита с нетрепващ глас:

— Къде е спалнята ти?

Тя имаше удоволствието да види как очите му се разширяват и блясъкът на веселие изчезва.

Марк я поведе нагоре по стълбището, като я поглеждаше от време на време, сякаш да се увери, че е още с него. Влязоха в стаята му, чиста и спартански обзаведена, стените бяха боядисани в неутрален цвят, който беше неразличим на слабата декемврийска светлина.

Преди да се е изплашила, Маги събу обувките си и съблече самото и дънките си. Хладният въздух в спалнята я накара да потръпне, докато стоеше там по бельо. Марк се приближи до нея и тя вдигна глава и видя, че си е съблякъл пуловера и тениската. Горната половина на тялото му беше гола и мускулиста. И красива. Движенията му бяха предпазливи, леки, сякаш се опитваше да не я стресне. Тя усети почти физически погледа му, когато се плъзна по нея, спирайки накрая върху лицето ѝ.

— Колко си красива — прошепна той и ръката му я погали по рамото. Сякаш му отне цяла вечност, докато завърши събличането ѝ, целуваше всеки милиметър от кожата ѝ, който се разкриваше.

Накрая тя легна гола на леглото, пресягайки се към него невидждащо. Той свали дънките си и я притегли към себе си, кожата му беше трескаво-гореща под изследващите ѝ ръце. Целуна я, устата му я претърси умело, след това изискващо, и тя се отвори към него, приемайки всичко.

Разгърна се ново усещане, удоволствието се надигна в отговор на изкуското изследване на неговата уста, на внимателните му ръце, заля я топлина.

Отпусайки тежестта си върху нея, Марк отметна назад нежно косата ѝ от изпотеното чело.

— Ти наистина ли мислиш, че е възможно да бъде нещо по-малко от това? — попита той тихо.

Маги се взря в очите му, разтърсена до дълбините на душата си. За тях не можеше да има нищо по-малко от любов, не по-малко от завинаги. Истината беше тук, в бързината на слетите им пулсове, в разтърсващото желание между тях. Не можеше повече да го отрича.

— Обичай ме — прошепна тя, нуждаеща се от него, копнееща най-после да го притежава.

— Винаги. Маги, скъпа... — Той влезе в нея, горещ натиск, който я изпълни с едно неумолимо плъзгане. Беше толкова силен вътре в нея, върху нея. Тя усети вълните на удоволствието как стават все по-високи, как после леко се отдръпват назад, след това отново връхлитат, и извика от учудване. Ръцете ѝ се забиха в гърба му, хлъзгавите от пот мускули се издуха под дланите ѝ. Той я последва, откри собственото си избавление в сладкото, силно пристанище на нейната прегръдка.

След това останаха да лежат заедно в намираща се извън обсега на човешките възприятия тишина, с тела, притиснати интимно едно в друго.

Имаше много въпроси, които да бъдат зададени, отговори, които да бъдат намерени. Но засега всичко това можеше да почака, докато тя лежеше, потопена в едно ново чувство, изпълнено с възможности. И с надежда.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бъдни вечер

Някои от опакованите подаръци трябваше да се преместят, докато Алекс и Сам подготвят и пуснат електрическото влакче да обикаля около елхата. Холи ликуваше, тичаше наоколо в червената си трикотажна пижама, следвайки движението на вагончетата. Ренфийлд изпъляз напред и загледа подозрително.

Стигнаха до съгласие, че Холи може да отвори един подарък на Бъдни вечер, а останалите щяха да почакаат до сутринта. Естествено, тя избра най-големия пакет, който се оказа комплект влакчета. Другата кутия, която още стоеше неразопакована, съдържаше вълшебна къщичка, която Маги беше започнала да прави за нея, заедно с боя, торбички сух мъх и цветя, един буркан бляскаво лепило и други материали за Холи, за да украсява с тях.

Марк седеше на дивана до Маги, която оправяше една купчина коледни книги, от които бяха чели на глас.

— Става късно — прошепна Маги. — Скоро трябва да тръгвам. — Тя потръпна от удоволствие, когато той се наведе и заговори тихо в ухото ѝ.

— Прекарай нощта с мен.

Маги се усмихна.

— Мислех, че тук има твърдо установена забрана за пренощуване — прошепна в отговор тя.

— Да, но има изключения: гостенката може да остане да нощува, ако ще се жениш за нея.

Тя го изгледа предупредително:

— Пак ставаш нахален, Нолан.

— Така ли мислиш? Тогава сигурно няма да ти хареса един от подаръците, които ще ти дам утре сутринта.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— О, боже. — Тя отпусна глава в ръцете си. Не ми казвай, че е това, което си мисля. — Маги го погледна през пръстите си.

Марк ѝ се усмихна.

— Имам причина да се надявам. Беше ти трудно да ми казваш „не“ напоследък.

Което беше повече или по-малко вярно. Маги отпусна ръце и се взря в него, в този красив, невъзможно секси мъж, който беше променил целия ѝ живот за толкова кратко време. Обля я вълна щастие, толкова силна, че едва можеше да диша.

— Това е единствено, защото те обичам — каза тя.

Той се протегна към нея, главата му се сведе към нейната, устата му беше твърда и сладка.

— Ха! — чу тя Холи да възкликва и да се киска. — Те се целуват отново!

— Имаме само една възможност — каза ѝ той. — Ще отидем на горния етаж, така че да не ги виждаме.

— Да не виждате кого? — попита Холи.

— Ъ-ъ... джуджетата, разбира се, помощниците на Дядо Коледа, които ще се появят всеки момент.

— Време ли ми е да си лягам?

— Часът ти за лягане мина преди половин час.

Очите на Холи се разшириха.

— Дядо Коледа ще мине скоро! Трябва да извадя сладките и млякото.

— И не забравяй морковите за северния елен — каза Маги, като се откъсна от Марк, и тръгна към кухнята с Холи.

— Мислиш ли, че Ренфийлд може да уплаши Дядо Коледа? — попита Холи.

— След всички кучета, които Дядо Коледа е виждал? Няма начин...

Алекс стана и се протегна.

— Тръгвам си. И за мен е време да си лягам.

— Ще дойдеш утре сутринта, нали? — попита Сам.

— Маги прави ли закуска?

— Най-малко в качеството си на контрольор.

— Тук съм, тогава. — Алекс отиде до вратата и спря, за да ги погледне. — Това ми харесва... произнесе замислено той — Някак си е... семейно.

Той отиде да каже довиждане на Холи и Маги, и си тръгна.

— Мисля, че ще се оправи — каза Сам. — Особено когато разводът приключи.

Марк се усмихна леко.

— Мисля, че ние всички ще се оправим. Холи се върна в стаята и сложи една чиния със сладки и чаша мляко на масичката за кафе.

— Ренфийлд, — каза тя, — *не* яж нищо от това. Булдогът размаха края на опашката си утвърдително.

— Хайде, Джинджифилова курабийке — каза Сам. — Да отидем да те сложа да си легнеш.

Холи погледна Марк и Маги.

— Ще ме целунете ли за лека нощ?

— Идвам след няколко минути — обеща Маги. — Само да пооправим тук и да приготвим нещата за утре. — Тя изгледа с нежен поглед Холи, която се изкачваше по стълбището.

Когато Марк отиде да изключи влакчето, Маги се приближи до сладките и взе един лист.

— Какво е това? — попита Марк.

— Бележка, която Холи искаше да сложи до чинията. — Тя му я показа. — Знаеш ли какво иска да каже с това?

„Мили Дядо Коледа,
Благодаря ти, че сбъдваш желанията ми.“

С обич,
Холи

Марк остави листа на масичката за кафе и обви ръце около нея.

— Да — произнесе той, — като гледаше в топлите ѝ кафяви очи. — Знам какво иска да каже.

И когато се наведе и я целуна, Марк Нолан най-последно повярва в магията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.